

Marian Palla (1953)

Sajns fikšn

Ulitile švihlá komedie

REŽIE A ÚPRAVA
DRAMATURGIE
SCÉNA
KOSTÝMY
HUDBA

VĚRA HERAJTOVÁ
MAREK PIVOVAR
DAVID BAZIKA
MARTA ROSZKOPFOVÁ
MILAN NYTRA

Osoby a obsazení:

KAPITÁN
BIOLOŽKA
UMĚLEC
MODELKA
BABIČKA
KAREL
UFON
POLICAJT
MÁMA
PREZIDENTI

Tomáš Jirman
Renáta Klemensová
Jan Fišar
Lada Bělašková
Alexandra Gasnárková
František Večeřa
Jiří Sedláček
Petr Houska
Marie Logojdová
František Strnad,
Dalibor Dufek,
Robert Finta
Stanislav Šárský

HLAS

Premiéra 22. listopadu 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona

Představení řídí	Věra Kryšková
Text sleduje	Jana Hořinová
Technický šéf	Stanislav Muntág
Jevištní mistři	Miloslav Novák, Petr Novák
Mistr osvětlení	Stanislav Dvořák
Mistr zvuku	Otakar Mlčoch
Mistrová vlásenkárny	Renáta Školoutová
Mistrová garderoby	Naděžda Vránková
Mistrová rekvizit	Alexandra Václavíková
Šéf výpravy	David Bazika
Vedoucí umělecko–dekoračních dílen	Barbora Macháčová
Vedoucí výroby kostýmů	Eva Janáková

Scénické dekorace vyrobily umělecko-dekorační dílny NDM.

Technolog – Ivana Stuchlíková, mistr čalounické dílny – Petr Missig, mistr malířsko-kašérské dílny – Jaroslav Macháč, mistr truhlářské dílny – Radomír Maschke, mistr zámečnické dílny – Jaroslav Kocourek, mistr zbrojářsko-šperkařské dílny – Jaroslav Dovalil

Scénické kostýmy a doplňky vyrobily krejčovny NDM.

Mistrová dámské krejčovny – Iva Koplová, mistrová pánské krejčovny – Jiřina Richtrová, modistka-dekoratérka – Věra Siostrzonková

Je to samorost

Pokusit se charakterizovat život a dílo Mariana Pally je skutečný oříšek. Je to samorost, jehož způsob humoru u nás nemá obdoby. Popřejme pozornosti názoru literárního vědce Zdenko Pavelky.

Marian Palla (1953), výtvarník a spisovatel

Žije ve Střelcích u Brna. 17 let působil na Fakultě výtvarných umění v Brně, vystavoval doma i v zahraničí. První velkou retrospektivou tvorby ze 70. a 80. let se představil v roce 1993 v Galerii Sýpka u Osově Bítýšky. Jeho druhou velkou výstavu připravil v roce 2006 Dům umění v Opavě a doprovodila ji publikace dosavadní tvorby nazvaná *Katalog*. Na jaře 2008 pak mj. proběhla v pražské Galerii Školská 28 výstava *Obrazy malované hlínou* inspirovaná korespondencí se známým esejistou Václavem Cílkem.

Od počátku 90. let – se změnou režimu – Palla svůj důsledný konceptuální přístup postupně rozšířil nejen do performancí, ale vydal devět čtenářsky úspěšných knih poezie a prózy, napsal čtyři divadelní hry a vydal také sedm CD, včetně nejprovokativnější nahrávky *Brno–Opava a zpět (Marian Palla čte jízdni vlakové řady Brno–Opava a zpět)*. K jeho nejvýznamnějším akcím posledních patnácti let, které zaznamenaly širší ohlas, patří *Český kámen do Evropy* (jako parodii tehdejšího až komicky urputného usilování a žvanění dovlekl přes Vídeň a Salcburk do Paříže dvacetikilový kámen a tam ho hodil do Seiny, 1992) a *Chci peníze!* (s podporou manželů Velkových z Galerie Sýpka vyvěsil v roce 1998 kolem dálnice Praha–Brno 30 billboardů s tímto nápisem a číslem konta a po dvou měsících text vyměnil za *Už nechci!*).

Některé verše jeho prvních básnických knih v druhé polovině devadesátých let patřily tehdy k nejčtenější současné české poezii a Palla sám absolvoval řadu vystoupení a čtení, které korunovalo jeho vítězství v prvním českém národním finále slam poetry – v Olomouci v roce 2003.

Průběžně mu vycházejí fejetony a kresby v Salonu, literární a kulturní příloze Práva, a dalších časopisech.

V roce 2011 vydal nečitelnou knihu Njkrpúúp kkléedc v nakladatelství Druhé město.

Zdenko Pavelka

Chytrý rýč a Kámasútra

Ještě než se začnete do textu naší inscenace, předkládáme vám jako první ukázkou z knihy Mariana Pally, která právě vzniká.

Chytrý rýč

- Proč nereje?
- Asi má vybité baterie.
- Zrovna v neděli?

Ticho zaskočilo i ptáky.

- Není tady! Že jsi nechala otevřenou branku!
- Já nevím...

Sousedé zmizeli v domě jako pára nad hrncem a já se zadíval na oblohu s plujícími mraky, abych se opět ujistil, jak jsem malý a zbytečný. Čím výš jsem však stoupal, tím jsem se cítil menší a pravděpodobně bych se docela ztratil, kdyby se na konci zahrady neozval ten podivný zvuk, připomínající ledničku s chřástalem kropenatým.

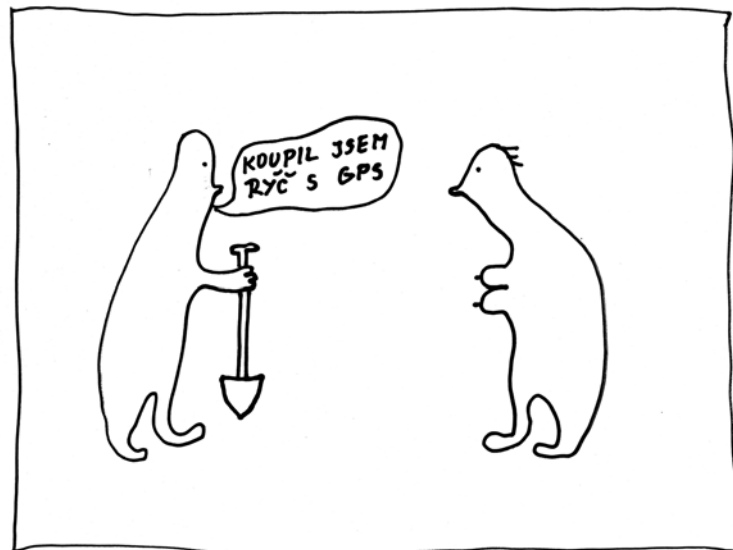
Pokud si někdo tuto kombinaci nedokáže představit, necht' si stáhne následující audiosoubor: <http://uloz.to/xV2RC3T/lednicka-a-chrastal-kropenaty-zip>

V dále jsem navíc zahlédl cosi špidlatého, jak se to vrtí pod třešní. Přistoupil jsem blíž a věřte nevěřte, vrtěl se tam sousedův rýč.

Ryl jak zběsilý od plotu k plotu a já, malý a zbytečný, jen zahanbeně ustupoval. Do večera zryl celou zahradu, ale odmítal zastavit a pokračoval přímo na domek. Musel jsem zavolat hasiče.

Když bylo po všem, velitel mi blahopřál, že jsem prý zavola tak akorát, že kdybych se trochu opozdil, mohlo to dopadnout mnohem hůř, a potom mi volala maminka a ptala se, kolikátého je. Oznámil jsem jí, že 30. 1. 2012. Potom se ještě zeptala, co je za den, řekl jsem, že pondělí, ale maminka smutně prohlásila, že nemá papír ani tužku. Datum jsem si tedy zapsal a maminku utěšil, že jí zítra zatelefonuji, ale že to budou údaje ze včerejška, řekla:

- To nevdá!

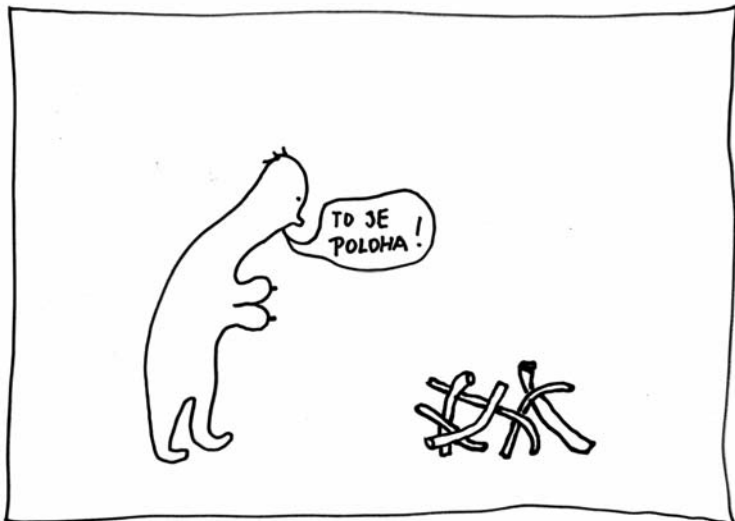

Kámasútra kamen

Sexuální polohy jsou pořád jen polohy, podobně jako polohy dřeva, či polohy masa v ledničce. Dnes se zamyslím nad polohou dřeva, protože v lednici maso není.

Vlastní poloze předchází tvrdá práce v lese, na pile a nakonec v dřevárce na špalku. Během příkládání dodržujeme zásadu – tvrdé na měkké. V opačném případě se nám může stát, že budeme delší dobu čekat na nějaký efekt, či dokonce nám to tvrdé nakonec zůstane a my se ani nezahřejeme.

Jednotlivé kusy navíc klademe tak, aby se netiskly příliš k sobě, nýbrž se volně křížily a obracely do různých stran. Jen tímto způsobem totiž docílíme intenzivního žáru bez velkých výkyvů a následné vyhoření nám již pouze potvrdí správně zvolené polohy, popřípadě nepotvrdí a my potom můžeme zkusit jiné variace.

Konceptuální měření větru

Nejdůležitější je měřítko. Jakmile si vymyslíte měřítko, můžete změřit úplně všechno. Právě pozoruji dva menší trsy po sněženém česneku. Kymácejí se ve větru docela zbytečně, podobni oběšenčům, které nahradily větrné elektrárny. Jeden visí na dvoře pod střechou na provázku, zatímco druhý visí sice tamtéž, ale na drátě – pohybuje se proto ve větru méně svobodně a navíc trochu trhaně, jako herec Kabuki.

- Škála! Uvědomil jsem si náhle.
- Mám před sebou typické měřítko! Zvolal jsem.

A opravdu. Na dvoře zafoukalo, snopek přivázaný provázkem se začal okamžitě pohupovat a zvědavě natáčet na strany, ovšem snopek při-drátovaný se jen nepatrně hejbnul.

Napadlo mě, že bych mohl poskytnout při-drátovanému snopku číslo 5 a tomu druhému třeba 10, aby se to lépe počítalo.

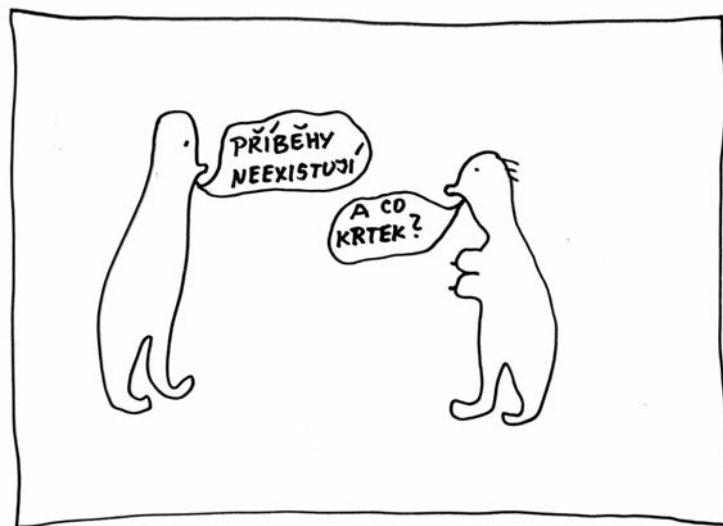
Dnes, po měření, by vítr na mém dvoře dosahoval těchto veličin: Při-drátovaný se pohnul asi ze třetiny, to je z 5 přibližně 1.6 a přivázaný

provázkem se pomalu otočil dvakrát kolem své osy tam a zase zpátky, to je $4 \text{ krát } 10 = \text{čtyřicet}$ a $1.6 \text{ krát } \text{čtyřicet}$ je 64.

Proto jsem se odhodlal s klidným svědomím konstatovat, že kolem čtvrté hodiny odpolední pofukoval vítr na mém dvoře intenzitou označenou na mé škále číslem 64.

To mi připomnělo, že jsem celé mládí bydlel v domě s číslem 32, což je pouhá polovina intenzity dnešního větru na dvoře.

Ano, příběhy jsou všemocné, nacpou se kamkoliv a dělají si, co chtějí. Zdá se trochu podezřelé, že bez příběhů už nic nechápeme a samotná realita potom vypadá jako lidový kroj.

Můj pes vystavuje ve Vídni

Shodou okolností jsem byl vyzván, abych se zúčastnil mezinárodní výstavy k počtě J. Cagea v galerii Museumquartier ve Vídni.

Bez problémů jsem namaloval svůj obraz, teprve potom jsem si všimnul okousané větve pod stolem. Pes Bruno na ní pracuje s přestávkami již druhým rokem a já si překvapeně uvědomil, že větve pomalu

začíná připomínat vypreparované klavíry a navíc je tak zenová, jak jen větev být může, a že Cage by z ní měl radost.

Za několik dnů jsem se setkal s kurátorem výstavy, objednal mu panáka a nenápadně se zmínil, že mám na výstavu, mimo obraz, ještě jednu instalaci... vypreparovanou větév.

- Jak je velká? zeptal se lakonicky.
- Asi půl metru.

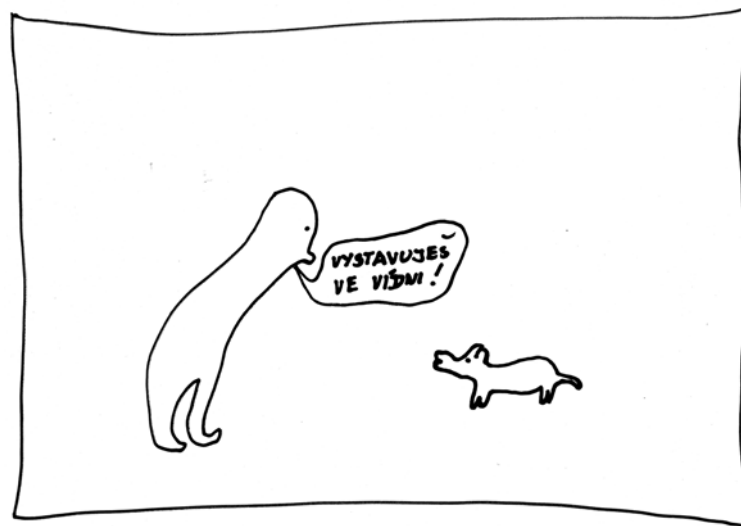
Kurátor souhlasil, objednali jsme další pití. Po hodině jsem se konečně přiznal, že tu větév okousal můj pes, a jestli by nevadilo, kdyby se u větve na popisce objevilo i jeho jméno. Kurátor opět nic nenařadil, proto jsem přijel do Vídně s větví o den dřív, abych ji pečlivě nainstaloval.

Ve vídeňském metru jsem zjistil, že někdy říkat pravdu opravdu nelze. Jeden člověk se mnou totiž zavedl rozhovor na téma větve, která mi čouhala z bafohu. Když jsem si představil, jak mu vysvětluji, že ta větév bude nainstalována v prestižní galerii, asi by mi nevěřil. A kdybych ještě dodal, že tu větév jsem ani neokousal já, nýbrž můj pes, možná by vystoupil.

V galerii jsem naopak mluvil pouze pravdu, protože jsem nechtěl, aby můj pes vystavoval ve Vídni tajně a navíc je všeobecně známo, že v umění se lhát nemá.

Během tiskové konference kolegové umělci vysvětlovali novinářům, co to vlastně udělali a jaké to jejich dílo má smysl. Trochu mě to zmátlo, neboť z osobní zkušenosti vím, že umělci vlastním dílům moc nerozumějí. Jakmile jsem se dostal na řadu, obvyčejně jsem prohlásil, že toto je můj obraz a toto je větév, kterou okousal můj pes, a že je to všechno.

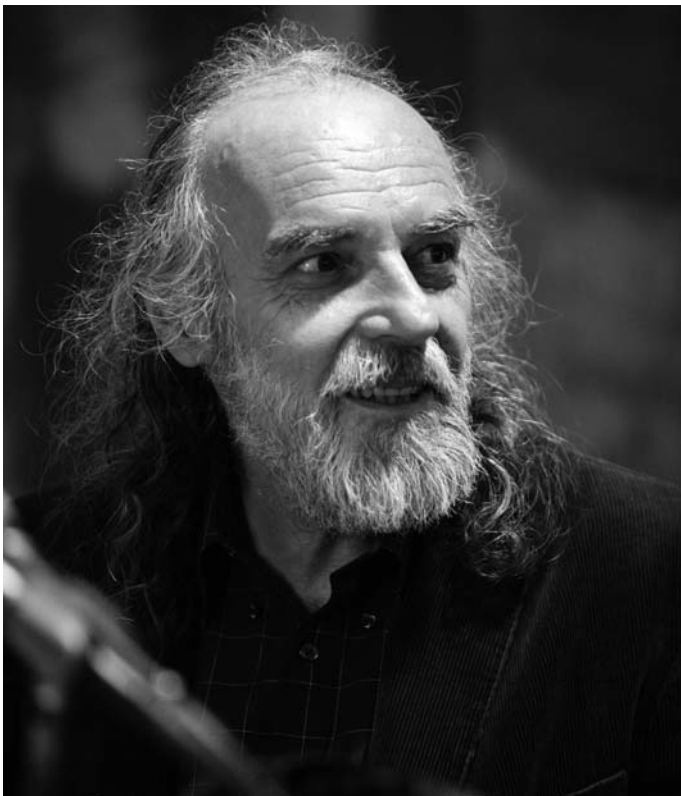
Doma jsem potom slavnostně Brunovi oznámil:

... a zašel se podívat na perfektně zrytou zahradu, přiložil do kamen neobvyklou kombinaci polen, o větru ani nemluvě.

KONEC

Marian Palla

Mariana Pallu jsme požádali o rozhovor. Tady je.

Vystudoval jste hru na kontrabas, kreslíte a malujete, píšete romány, povídky, divadelní hry. V kterém z uměleckých oborů se cítíte nejmíc „doma“?

– V žádném, nebo ve všech, to záleží na přístupu. Já neprovádím žádné kariérní disciplíny, já se bavím. V zimě víc maluji, protože mi lépe schnou obrazy u kamen a v létě zase píšu, neboť můžu sedět na dvoře pod broskvoní, kde to prokládám střelbou ze vzduchovky do plechovek. Před deseti lety jsem složil svou první hudební skladbu, kterou nahrál Agon na CD. Nyní po mně chtěli druhou, je hotová a bude se hrát v Německu, ale odmítám se považovat za hudebního skladatele. Vycházím ze staré zenové myšlenky: Když chceš být v něčem dobrý, dělej něco jiného. Letos jsem betonoval schody.

Ve vašem deníku pro nakladatelství Petrov jsem se dočetl: „Do Ostravy jsme přijeli brzo, proto jsme si šli sednout do jednoho baru ve Stodolní. Čaj neměli, tak jsme si objednali pivo. Při uchopení sklenice jsem ucukl. Ucho od půllitru bylo neuvěřitelně horké, a tak jsem se snažil pít velmi rychle, aby mi pivo nezteplalo. Trochu to potom mělo vliv na mé čtení v klubu Atlantik, ale jen nepatrně. Potom jsme šli s Petrem Lysáčkem do jedné hospody, kde na mě padla velká únava, tak jsme se s Miriam omluvili, že jdeme spát. Lysáček nám vysvětlil cestu k místu, kde jsme měli zamluvený hotel, a my vyrazili. Asi po stu metrech Miriam dostala hlad, proto jsme vlezli do nějaké picérie, kde jsme si při čekání na jídlo objednali víno, sedli si ke stolu a právě v tom okamžiku se tam objevil překvapený Lysáček. Snažili jsme se mu vysvětlit, že jsme neutekli před ním, že se nám opravdu chtělo jenom spát, ale cítil jsem, že je to trapné. Odpoledne ve Stodolní mě ještě napadlo, jak se asi vaří ‚prdlačka‘, ale o tom raději až někdy jindy.“

Takže: Jak se vaří prdlačka?

– Nejsem si jistý, jestli tam není uvedeno „prdlačka“, ale musel bych to dlouze hledat, a vono v tom zase takový rozdíl není. Tedy: Opláchněte si zadek v teplé vodě a potom pokračujete podobně jako při vaření guláše.

Pokud vím, do Ostravy zajíždíte častěji. Co vás sem vede?

– Nevím, čím to je, ale Ostrava je, na rozdíl od Prahy, normální. A navíc tu mám dost kamarádů a v Praze mě nechtějí.

Režisér Radovan Lipus s oblibou dává studentům otázku: Co by byla Ostrava, kdyby byla zvíře a proč? Chápu, že studentským letům jste již odrostl, ale stejně?

– Rys ostrovid.

„Jak zalichotit tlusté ženě“ „S chloupkem na jazyku“, „Zameř svou hruď“, „Paměti uklízečky Maud“ – trápí vás představa, že někdy omylem nazvete své dílo stejně jako někdo před vámi a tímto způsobem se tomu snažíte zamezit? Nebo naopak – snažíte se zamezit tomu, aby někdo po vás své dílo nazval stejně jako vy?

– *Takhle jsem nad tím neuvažoval. Knihu píšu dva–tři roky a co mě zajímavého v tom čase potká, použiji. Už si moc dobře nepamatuji, ale pravděpodobně jsem během psaní detektivních příběhů „S chlupkem na jazyku“ měl v puse chlup a při psaní knihy „Zameť mou hrud“ jsem zjistil, že mám v chlupcích na hrudi drobký z chleba. Možná budu posedlý chlupama, ale vůbec bych se nebránil napsat třeba „Babičku“.*

Když někdy od novináře dostanu otázku, co právě chystám, mám vždy pocit, že vyletím z kůže. A protože teď jsem v roli novináře já, ptám se: Co právě chystáte? (Tedy kromě toho, že se chystáte vyletět z kůže.)

– *Možná je problém v onom slově „chystáte“. Pokud by se novinář zeptal docela obyčejně, co budete dělat, žádný problém v tom nevidím, protože každý bude něco dělat, pokud náhodou neumře. Já mám rozepsaná skripta. Pro názornou jednoduchost sem zkopíruji začátek:*

Skripta naivního konceptualisty

Marian Palla

Věnováno Úřadu práce Brno venkov

Docela nenadále, asi jako po uleknutí, objevila se na mém temeni lysina, prořídly zuby a já pochopil, že je nejvyšší čas napsat skripta. Z praktických důvodů jsem zúžil téma na realitu a sebe:

*Realitou v tomto případě myslím to, do čeho narážím, k čemu ču-
chám, na co koukám a co se kolem mne motá někdy docela zbytečně celý den a sebou potom myslím to, co jsem, včetně svého těla, které se někdy docela zbytečně motá celý den v realitě.*

VĚRA HERAJTOVÁ

režie

Výrazná osobnost současné české divadelní režie se narodila v Karlových Varech. Začínala jako tanečnice, vystudovala operní zpěv na brněnské konzervatoři a věnovala se studiu choreografie u Pavla Šmoka na pražské HAMU. Přestože se od devadesátých let 20. století pracovní orientuje převážně na činohru, můžeme v jejích režiiích hudební i tanečně-choreografickou zkušenost vystopovat. Důraz na herce, velká péče věnovaná stylizaci pohybu na jevišti a důležitost hudební stránky inscenace dokonce její činoherní režie charakterizují. V centru nestojí jen text, ale celý jevištní obraz – v tom možná můžeme spatřovat vliv nonverbálního tance. „Práce s herci je asi to nejpodstatnější, co mě při inscenování textu zajímá. Sázím na příběh, dobrého autora a kvalitní herce,“ řekla Věra Herajtová v rozhovoru pro Lidové noviny. Jméno Věry Herajtové ještě jako choreografky je spjaté s jednou z prvních porevolučních velkých muzikálových produkcí *Les Misérables* (Divadlo na Vinohradech, 1992). Pak už spíše jako činoherní režisérka, respektive umělecká šéfkyně, měla možnost dlouhodobě ovlivnit tvář Městského divadla Zlín (1992–1999) a Západočeského divadla v Chebu (2000–2005). Ve Zlíně se věnovala také pedagogické práci na Vyšší odborné umělecké škole. Jako hostující režisérka zanechala svoji stopu v českých i moravských divadlech.

Zlín

Ve Zlíně se Věra Herajtová podílela zhruba na třech desítkách především činoherních inscenací. (V soupisu inscenací z této doby však figuruje také muzikál a opereta). Žánrový záběr je široký. Zajímavé je, že už ve Zlíně se Herajtová dostala ke hře Johna Pielmeira *Agnus Dei*, se kterou později uspěla v chebském Západočeském divadle. Za připomenutí stojí dále inscenace *Probouzení* od Juliana Garnera s tekoucí řekou na jevišti, kde ve své první velké roli – mentálně postiženého muže Johannese – zazářil Michal Marek (tehdy student druhého ročníku zlínské herecké školy). Největším triumfem ale byla inscenace *Júdit* (premiéra 8. května 1999). V této inscenaci získala představitelka titulní role Helena Čermáková Cenu Thálie 1999. Křivánková hra byla v roce 1998 nominována na Cenu Alfréda Radoka.

Cheb

Působení režisérky a umělecké šéfky Věry Herajtové vděčí chebské divadlo za vlnu laického i odborného diváckého zájmu. Divadlo v té době také obnovilo zájezdovou činnost. V Chebu pokračovala Herajtová spolupráce s Rostislavem Křivánkem nad starozákonními tématy, tentokrát to byla režie jeho dramatu *Rút*. Inscenace uspěla na pražské přehlídce regionálních divadel České divadlo. V sezóně 2000/2001 získala cenu za nejlepší ženský herecký výkon Radmila Urbanová za titulní roli. Dalším úspěchem byl návrat ke hře *Agnus Dei* od Johna Pielmeiera. V sezóně 2003/2004 porota na přehlídce České divadlo tuto inscenaci ocenila dokonce čtyřikrát. Cenu za nejlepší ženský herecký výkon si odnesly Eva Navrátilová za Matku Miriam Ruth, Jarmila Vlčková za Doktorku Livingstone a Sylvie Krupanská za Agnes, inscenace dostala také cenu za režii, respektive umělecký počin. Za svého působení v Chebu přizvala na post dramaturga dramatika Miroslava Bambuška, s nímž se například snažila divadlo znovu vtáhnout do (této lokality vlastního) česko-německého kontextu.

Hostování

Z pohostinských režii vzbudila rozruch inscenace Williamsovy hry *Tramvaj do stanice Touha* v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě (premiéra 27. října 2001), kde do hlavní ženské role Blanche Dubois obsadila muže. Duši ženy v mužském těle nezapomenutelně ztvárnil Milan Kačmarčík. Nebyla to žádná režijní exhibice, ale originální, účinná a kritikou i diváky oceňovaná interpretace slavného textu.

Připomeňme si slova Vladimíra Justy v *Literárních novinách*: „... *Druhým kontroverzním Williamsem, který mě doslova nadchl a budu z něj ve svých divadelních sloupcích v těchto novinách ještě hodně dlouho těžit, byla Tramvaj do stanice Touha* v NDM (režie: Věra Herajtová j. h., scéna: Jan Štěpánek j. h., hudba Vladimír Franz, úprava: Věra Herajtová a Marek Pivovar). *„Přepis“ do současnosti se i tentokrát konal ve smyslu větší krutosti klíčových postav: Fišarův Stanley je dokonalým koncentrátem všech pocitů, předsudků a fóbii, „většinové společnosti“ vůči jakémukoli druhu jinakosti, z něhož roste xenofobie a rasismus. Podnětem jsou však často docela nevinné, přirozené a „zdravé“ reakce organismu, který se brání proniknutí cizího živlu do svého hodnotového teritoria. Zvláště když ten živel je tak nesnesitelně afektovaný. Doslova: strojený a předstírající něco ji-*

ného, než čím (kým) je. A opět: neznám dokonalejší koncentrát takové jinakosti, než je Williamsova Blanche Dubois. V Ostravě ji však hraje, a to je hlavní posun představení oproti předloze – posun po mém soudu zcela po duchu, byť nikoli po liteře hry – vycpaný herec s parukou, Milan Kačmarčík... Ostravská Blanche Dubois je tedy travestit – to je vražedné Blanchino tajemství, které bez jediné textové změny (!) sdělí Stanley nápadníkovi Mitchovi (tuto křehčí, nesmělou variantu koncentrovaných většinových pocitů hraje znamenitě Tomáš Jirman). Posun je tak dalekosáhlý (a zároveň riskantní), že si zaslouhuje, stejně jako další podněty z Ost-ra-varu, samostatnou úvahu v jednom z příštích sloupků. Zatím jen závěrem tolik: Kačmarčíkova Blanche, to je výkon, jaký jsem na českém divadle neviděl snad celá desetiletí. Ani stopa po „homosexuální“ šarži, po koketérii s publikem. Tragikomedie „jinakosti“, masky a podstaty, pozérství a citu zůstává zachována až do konce představení, kdy jsem po dlouhé době intenzivně pocítil to, co Aristoteles nazývá katarzí.“

Připomeňme také její obrazivou inscenaci Grabbeho hry *Don Juan* a *Faust* opět v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě (premiéra 17. května 2003), Euripidovu *Médeiu* (Divadlo F. X. Šaldy Liberec, premiéra 1. prosince 2006) se skvělou Markétou Tallerovou v titulní roli nebo Vančurovu *Marketu Lazarovu* (premiéra 16. února 2008 v Horáckém divadle v Jihlavě).

Významná ocenění – přehled

Cena Thálie 1999

* Cena za nejlepší ženský herecký výkon Heleně Čermákové, představitelce titulní role v inscenaci hry *Júdit* od Rostislava Křivánka v Městském divadle Zlín

České divadlo 2000–2001

* Cena za nejlepší ženský herecký výkon Radmile Urbanové, představitelce titulní role v inscenaci hry *Rút* od Rostislava Křivánka v Západočeském divadle Cheb

České divadlo 2003–2004

* Cena za režii / výjimečný umělecký počin pro inscenaci *Agnus Dei* od Johna Pielmeiera v Západočeském divadle Cheb

* Cena za nejlepší ženský herecký výkon Evě Navrátilové za roli Matka Miriam Ruth v téže inscenaci

* Cena za nejlepší ženský herecký výkon Jarmile Vlčkové za roli Doktorka Livingstone v téže inscenaci

* Cena za nejlepší ženský herecký výkon Sylvie Krupanské za roli Agnes v téže inscenaci

MAREK PIVOŇAR

dramaturgie

Narodil se v roce 1964, studoval divadelní vědu na filosofické fakultě Masarykovy univerzity (tehdy UJEP) v Brně, pak působil jako kulturní redaktor Brněnského večerníku, revue Box Jiřího Kuběny a nakonec jako redaktor České televize v Brně.

Od roku 1994 žije v Ostravě a je dramaturgem činohry NDM (dva roky byl na částečný úvazek také dramaturgem činohry Národního divadla Brno). Dramaturgicky se podílel na přibližně sedmdesáti inscenacích. Píše dramaturgie i původní hry (mj. *Klub sebevrahů*, *Nezdárný syn*, *Neználek podle Stanislavského*, *Romance pro křídlovku*, *Zlaté rouno*, *Kronika města Kocourkova*, také dvě baletní libreta pro NDM – *Tance Rudolfa II.* a *Spor aneb Dotyky a spojení*). V roce 2000 se zúčastnil mezinárodního divadelního festivalu Temporalia v Bruselu se svou hrou *Evropa, Evropa aneb Jak John Brown a doktor Lukomski naklonovali Evropskou unii*.

Trvale spolupracuje jako režisér a autor s Českým rozhlasem, občasně s Českou televizí.

DAVID BAZIKA

scéna

Narodil se v roce 1974 v Praze, scénograf.

Studium na Fakultě architektury ČVUT a DAMU – katedra scénografie (diplom u ing. arch. Ondřeje Nekvasila). Svou činnost dělí mezi práce pro televizi, film, architekturu, scénické expozice a především divadelní scény.

Spolupracoval přibližně na padesáti inscenacích, na velkých i malých jevištích v Praze, Ostravě, Olomouci, Plzni a dalších městech. Nejčastěji s režiséry Radovanem Lipusem, Jurajem Deákem, Štěpánem Páclem, Václavem Klemensem, Januszem Klimszou, Peterem Gábořem, Michalem Langem a dalšími.

Od sezóny 2009/2010 je scénografem a šéfem výpravy Národního divadla moravskoslezského v Ostravě a pedagogem DAMU v Praze.

Studium:

Fakulta architektury ČVUT (bakalářský stupeň)

Divadelní fakulta AMU, katedra scénografie

Šéf výpravy – scénograf Národního divadla moravskoslezského
Pedagog DAMU

MARTA ROSZKOPFOVÁ

kostýmy

Narozena v roce 1947 v Žilině, žije v Ostravě. Absolvovala obory scénografie a divadelní kostým na VŠMU v Bratislavě a scénografii na ASP – Akademia sztuk peknych ve Varšavě. Jedna z nevýznamnějších scénografek a kostýmních výtvarnic u nás. Trvale spolupracuje s mnoha divadly v České republice, na Slovensku, v Polsku a Německu. V Ostravě nejčastěji s Divadlem Petra Bezruče a Národním divadlem moravskoslezským. Její dílo se pravidelně objevuje na prestižních scénografických a kostýmních výstavách po celém světě (kromě Evropy i v USA nebo v Číně) a je zastoupeno i ve sbírkách Národního muzea a Národní galerie v Praze.

MILAN NYTRA

hudba

Ing. arch. Milan Nytra (1959) je osobou, která se snaží svůj produktivní čas rovnoměrně rozdělit v rámci možností do dvou hlavních oborů – projektování staveb (architektura) a hudba. Jak se jí to daří stíhat, je pro ni samotnou záhadou.

Jako hudebník začínal v Brněnské skupině Progres 2 v roce 1985 (alba *Změna* a *Otrava krve*), po roce 1990 byl členem skupiny AG Flek a v roce 1992 byla obnovena činnost skupiny Buty, jejímž je členem dodnes.

Od roku 1990 je rovněž autorem scénické hudby pro mnohé divadelní inscenace (Brno, Zlín, Olomouc, Ostrava, Cheb, Liberec, Most, Kladno).

Jako architekt-projektant (studium na VUT Brno ukončeno v r. 1984) se soustavně věnuje praxi od roku 1998. Od roku 2004 je autorizovaným architektem se samostatnou projekční kanceláří a pracuje rovněž v České komoře architektů v jednom z jejích orgánů.

Narodil se v Ostravě a v mládí závodil za Vítkovice, nyní žije v Brně a závodí za obživu.

Malý experiment

Jak víte, zveřejňujeme také texty našich inscenací. Nyní jsme měli dilema: publikovat přesně to, co napsal Marian Palla, nebo úpravu Věry Herajtové? Protože autorův text jako celek má i nesporné hodnoty literární, rozhodli jsme se pro obě verze. Pěkné počtení.

Marek Pivovar

Marian Palla

Sajns fikšn

Úprava textu **VĚRA HERAJTOVÁ**
(KLAUSŮV VESMÍRNÝ KORÁB)

Hra o jednom dějství

Osoby a obsazení:

KAPITÁN
BIOLOŽKA
UMĚLEC
MODELKA
BABIČKA
KAREL
UFON
POLICAJT
MÁMA
PRVNÍ PREZIDENT
DRUHÝ PREZIDENT
TŘETÍ PREZIDENT
HLAS

TOMÁŠ JIRMAN
RENÁTA KLEMENSOVÁ
JAN FIŠAR
LADA BĚLAŠKOVÁ
ALEXANDRA GASNÁRKOVÁ
FRANTIŠEK VEČEŘA
JIŘÍ SEDLÁČEK
PETR HOUSKA
MARIE LOGOJDOVÁ
FRANTIŠEK STRNAD
ROBERT FINTA
DALIBOR DUFEK
STANISLAV ŠÁRSKÝ

Místo děje: stará kosmická loď ve stylu hospody

• I • KAPITÁN

KAPITÁN *(Pije pivo.)*

Zdál se mi sen o velkém zvířeti... Co to bylo? Jediné, co si pamatuju, byly oči, velké modré oči, které na mě vyděšeně zíraly, když jsem zabíjel jeho tetu. Ovšem jak teta vypadala, to si nepamatuju. Kdybych si vzpomněl, jak vypadala ta teta, mohl bych snadno určit, co to bylo za zvíře. Určitě mělo se svojí tetou něco společného. Možná kopýtko, nebo výraz kolem čumáku... Jak mám řídit kosmický koráb, když nerozeznám zvíře ve snu... Co kdybych vzbudil nějakou ženskou?.. Bioložka... Má dobrou figuru...

(Položí Bioložku na stůl.)

Tak špatně organizovaný let jsem nezažil. Obvykle nám na Zemi určí, kdo si s kým může začít... Teď nic.

(Vybaluje ji.)

Máme splnit úkol – jaký? – to se dozvíme později... Vzbudím ji.

• II • BIOLOŽKA

(Vzbudí ji.)

KAPITÁN V pivu plave moucha.

BIOLOŽKA Co?..

KAPITÁN Chci se ujistit, že není nebezpečná.

BIOLOŽKA Nebezpečná? Snad, kdyby vám vletěla do oka právě v okamžiku, kdy krájíte chleba, nůž by vám vyklouzl z ruky a vy byste si ho vrazil do břicha.

KAPITÁN Neměli bychom ji zabít? Třeba si na Zemi něčím upatlala nožičky?

BIOLOŽKA Já bych ji nechala.

KAPITÁN Jestli ta moucha ohrozí náš let, padá to na vaši hlavu! ... Nepřisednete si?

BIOLOŽKA Kapitáne, proč to tu vypadá jako v hospodě?

KAPITÁN Možná, abychom se tu cítili jako doma.

BIOLOŽKA Já do hospody nechodím.

KAPITÁN Opravdu?.. Jste vdaná?

BIOLOŽKA Karel! – Je tady? Chrápe v jednom z těch boxů... Slyším ho... – Podnikatel.

KAPITÁN Asi ho budete chtít probudit..?

BIOLOŽKA Ne. Vadí mu, že nenosím podprsenku.

KAPITÁN Opravdu?..

BIOLOŽKA Jak dlouho poletíme?

KAPITÁN Nevím, nedostal jsem žádné instrukce.

BIOLOŽKA Vůbec žádné?

KAPITÁN Vůbec.

BIOLOŽKA Ani...

KAPITÁN Ne.

BIOLOŽKA Tak že..?

KAPITÁN Nevím, co je za dané situace horší, jestli moucha v kabině nebo neplánovaný sex.

BIOLOŽKA Co takhle plánovaná vražda?

KAPITÁN Já nevím...

BIOLOŽKA Polícajt tu není, tak co?

KAPITÁN Je. Ve druhém boxu.

BIOLOŽKA A co bude dělat, když nemá instrukce?.. Kdo s náma ještě letí?

KAPITÁN Kromě vašeho manžela, policajta a té mouchy s náma letí nějaká Modelka, Umělec a Babička.

BIOLOŽKA Čí babička?

KAPITÁN To nevím.

BIOLOŽKA Kdybysme Karla a toho Policajta... mohl by to být docela snesitelný let.

KAPITÁN Nevím...

BIOLOŽKA A co víte? Nejsou žádné instrukce, to znamená, že můžeme všechno...

KAPITÁN Nechtěl bych být popotahovaný za to, že jsem ohrozil let.

BIOLOŽKA Až se Karel probere, bude let ohrožený docela určitě.

KAPITÁN Myslíte?

BIOLOŽKA Rozprodá všechno, co mu přijde pod ruku, třeba i součástky rakety ve které letí. Při minulém letu prodal přímo kapitánovi jeden motor. Málem jsme spadli.

KAPITÁN Ve vesmíru se nikam spadnout nedá...

BIOLOŽKA Ten motor mu prodal hned po startu a tak jsme lítali celou dobu jenom kolem Země.

KAPITÁN A spadli jste?

BIOLOŽKA Ne, motali jsme se dokola tak dlouho, až si pro nás ze Země přiletěli a stáhli nás.

KAPITÁN Co bylo potom?

BIOLOŽKA Soud.

KAPITÁN Jak to dopadlo?

BIOLOŽKA Karel dostal pokutu, prý šlo jen o přestupek. Neměl sice oprávnění k prodeji cizího majetku, ale let rakety tím neohrozil. To zavinil kapitán, protože okamžitě po startu motor vypnul, aby se mu neopotřeboval. Ten se ale hájil tím, že soukromé vlastnictví je nedotknutelné a že si může se svým motorem dělat, co chce.

KAPITÁN Takže podle práva byl v právu.

BIOLOŽKA Jistě, ale pokutu dostal taky, ten motor totiž zaplatil potravinama ze skladu pro posádku.

KAPITÁN A jaký úkol měl ten let?

BIOLOŽKA Zajistit nějaké zábradlí na Marsu.

KAPITÁN Mě nedostane, jsem čestný.

BIOLOŽKA Nefanděte si, Kapitáne, můj muž je neuvěřitelný... Jediná šance, jak neohrozit let, je nechat ho spát.

KAPITÁN Chcete pivo?

BIOLOŽKA Ráda.

(V jednom z boxů je podezřelý pohyb.)

KAPITÁN Přece se nemohl probrat sám od sebe... Tak brzo...

BIOLOŽKA Karel!

KAPITÁN To bude Umělec.

BIOLOŽKA Neměl byste ho pustit ven?

KAPITÁN Nevím, nedostal jsem instrukce.

BIOLOŽKA Asi se dusí...
KAPITÁN Máte pravdu, dusí se.
BIOLOŽKA Na co čekáte?
KAPITÁN Myslel jsem, že my dva spolu...
BIOLOŽKA Vždyť se udusí!

BIOLOŽKA Recitujte!
UMĚLEC Až se hrby dohoupou, oťru si pot z čela a ty pochopíš, proč jsem musel přestat...
BIOLOŽKA Hezké...
KAPITÁN Můžete nám prozradit, jaké máte poslání?
UMĚLEC Dostal jsem za úkol vytvořit tlustej provaz...

• III • UMĚLEC

(Kapitán probere Umělce.)

BIOLOŽKA Vy jste Umělec?
KAPITÁN Chcete pivo?
UMĚLEC Jo!.. Málem jsem se udusil... Jako Moravskéj vrabec ve vlastní štávě.
KAPITÁN Prosím?
UMĚLEC To je metafora...
BIOLOŽKA Jste básník?
UMĚLEC To taky, ovšem během letu mám splnit tajný posláním.
KAPITÁN Dostal jste instrukce?
UMĚLEC Jistě.
KAPITÁN To máte štěstí, my ne.
BIOLOŽKA Jak je vám?
UMĚLEC Představte si, že chcípáte zašitá v mokrým pytlí... smrděj vám nohy... a vás napadá verš o lásce na velbloudovi.

BIOLOŽKA Jak tlustej?..
UMĚLEC Má bejt tak tlustej, že se jeho délka docela ztratí.
KAPITÁN Kam?
UMĚLEC To právě nikdo neví.
BIOLOŽKA Jste ženatý?
UMĚLEC Nevím, jako umělec musím bejt tak trochu promiskuitní, aby vznikly fámy... a já se pak dobře prodával.
BIOLOŽKA Budete nám po večerech vyprávět..?
KAPITÁN Tady večery nejsou. Zajímalo by mě, z čeho ten tlustý provaz vyrobíte.
UMĚLEC Mně stačí tkanička z boty.
BIOLOŽKA Je tady drak...
KAPITÁN Možná jsme tu proto, abychom vypustili toho draka...
BIOLOŽKA Ve vesmíru nefouká!.. Kde to jsme?
UMĚLEC Vidíte něco?
BIOLOŽKA No jo, někam letíme, všude jsou hvězdy.
UMĚLEC Můžu si vzít provázek z toho draka?

KAPITÁN Jistě. Máte vůbec nějakou představu, co s tím provázkem?

UMĚLEC Ne.

KAPITÁN A že vybrali pro ten úkol zrovna vás?

UMĚLEC Možná právě proto... Zeptali se mě, jak bych to udělal s tím provazem, já jim řekl, že nevím, a oni mě okamžitě vzali.

BIOLOŽKA To mi připomíná, jak jsem získala doktorát...

KAPITÁN Povídejte!

BIOLOŽKA Zadali mi dost obtížný úkol. V Arizoně spadl docela malý meteorit. Spadl těsně vedle zemědělce, který sušil seno. Jemu se nic nestalo, ale myš, která se nacházela v místě dopadu, to vypařilo.

KAPITÁN Když to tu myš vypařilo, jak přišli na to, že tam byla?

BIOLOŽKA Zemědělec ji viděl. Koukal, jak před ním poskakuje myška... najednou to zahučelo, něco přilítlo a z myši se jen zakouřilo.

UMĚLEC A za co jste dostala ten doktorát?

BIOLOŽKA Tím případem se zabývalo mnoho vědců – dost neúspěšně..! Napsala jsem, že to vypařilo myš a ne toho zemědělce proto, že se nacházela přesně v místě dopadu, kdežto zemědělec stál o kousek dál.

UMĚLEC To je všechno?

BIOLOŽKA Ještě jsem pochopitelně dodala rozbor půdy a životopis toho zemědělce.

UMĚLEC Hmm...

BIOLOŽKA A co jste vystudoval vy?

UMĚLEC Nic.

BIOLOŽKA Proč jste tady? Kvůli provázku?

UMĚLEC O tom provázku jsem se dozvěděl až na konkurzu... Víte, jak to chodí... Moje máma prala prádlo pro nějakou firmu. Jednou si v práci zapomněla čepici a když se pro ni vrátila, otěhotněla.

KAPITÁN Vy?..

UMĚLEC Jo... narodil jsem se do nesnesitelných podmínek. Vzpomínám si, že jediná hračka, kterou jsem kdy měl, bylo kolečko od topení.

KAPITÁN To, jak s ním nejde otočit?

UMĚLEC Jo.

BIOLOŽKA Pokračujte, prosím!

UMĚLEC Vyrostl jsem na periferii... Už jako malej capart, jsem obdivoval reklamu na prací prášky. Dokázal jsem na ni z okna zírat hodiny... No, a když jsem vyrostl, stal jsem se umělcem, nadělal několika ženám děti... Tenhle let beru jako dovolenou.

BIOLOŽKA Co ty ženy?

UMĚLEC To víte, nadávaly.

BIOLOŽKA Co si myslíte o feministkách?

UMĚLEC Mají pravdu, chlapi jsou bestie.

KAPITÁN Co kdybych probudil Modelku?

UMĚLEC Sem s ní!

BIOLOŽKA No jasně, to jste celý vy, proč neprobudíte napřed Babičku?

KAPITÁN Babičky mají smysl tehdy, když můžou poučovat, a tady se zatím nic nestalo. Nudila by se.

UMĚLEC Jdu pro pivo.

• IV • MODELKA

(Kapitán probere Modelku.)

MODELKA Kapitáne, kdy se vracíme?

KAPITÁN To vám nemohu přesně říct, zatím letíme tam.

MODELKA A jak poznáte, že letíme zpátky?

KAPITÁN No, mělo by to trochu cuknout a tlačit nás to stranou.

MODELKA Nemám moc času, dělám do kosmetiky a nechtěla bych, aby se na mě zapomnělo.

KAPITÁN Co vás přimělo k tomu, zúčastnit se našeho letu?

MODELKA Přetížení prý dělá dobře na pleť.

BIOLOŽKA Ovšem zničí vám vnitřní orgány!

MODELKA Ty mě nezajímají, nejsou vidět. Kvůli orgánům svého muže jsem se rozvedla.

UMĚLEC Manžel nemoh..?

MODELKA Manžel moh, ale jednou musel na operaci břicha a já byla u toho. Když jsem viděla, jaký hnusný věci v sobě nosí...

BIOLOŽKA Máte v bříše to samé.

MODELKA Pardón! Já dělám pro Diora!

KAPITÁN No tak, dámy! Přece se nebudete hádat kvůli

vnitřnostem! Musíme se snažit o pohodu! Pohoda především! Pohoda je předpokladem dlouhých kosmických letů! Pohoda...

UMĚLEC Pohoda je nuda! Potřebujeme rozptýlení, nebezpečí, riskování!

BIOLOŽKA Máte hnusný střeva! Na tom trvám.

MODELKA Moje střeva jsou krásně eroticky růžová a ladně poskládaná...

BIOLOŽKA Rozpáru vám kousek bříška, abyste viděla...

KAPITÁN Dámy, co kdybyste se šly podívat, do salónu...

BIOLOŽKA Do salónu?

KAPITÁN No jo, dole je ještě jedna místnost a vypadá jako kosmický salón... ehm – kosmetický salón. Možná by se madam ráda před popravou upravila.

MODELKA To je milé ...

BIOLOŽKA To mě docela zajímá.

(Obě ženy odcházejí.)

KAPITÁN To si teda užijeme!

UMĚLEC Že jo! Měli bysme využít toho, že tady nejsou.

KAPITÁN Losování? Z pohledu delší časové perspektivy, to nemá cenu.

UMĚLEC Kdo mluví o delší perspektivě? Mně zajímá dnešní noc.

KAPITÁN Losujme!

UMĚLEC Rub je Bioložka, líc Modelka, házejte!

(Obě ženy se vracejí.)

BIOLOŽKA Našly jsme kozu!

MODELKA Za kadeřnickým salónem je chlívěk!

BIOLOŽKA Nádherně to do sebe zapadá.

KAPITÁN Co do sebe zapadá?

BIOLOŽKA Máme tu mouchu a kozu, nic vám to neříká?

KAPITÁN Ne.

BIOLOŽKA Moucha bude kozu otravovat, koza bude švihat ocasem, aby mouchu odehnala... tím pádem se nebude nudit... no, a obě budou spokojené.

KAPITÁN To je možné, ale co bude ta koza žrát?

BIOLOŽKA Naučíme ji na konzervy.

KAPITÁN Ty jsou pro nás.

BIOLOŽKA Když necháme Karla spát, jeho konzervy může sežrat koza.

MODELKA No! Koza je užitečnější, bude nám dávat mlíko...

UMĚLEC Navrhnu, abychom tu kozu upekli!

MODELKA Jste odporný!

KAPITÁN Proč nám ji sem strčili? Až se vrátíme, budu si stěžovat!

MODELKA Z mlíčka budeme dělat jogurty a sýry...

KAPITÁN Kvůli tomu nás určitě do kosmu nevyzlali.

UMĚLEC Myslím, že je čas vzbudit Babičku.

BIOLOŽKA Bude večer, mohla by nám vyprávět pohádky.

KAPITÁN Tady večery nejsou. Dokud nezhasneme, je den, až zhasneme, bude noc.

• V • BABIČKA

(Kapitán probudí Babičku.)

BABIČKA Děcka, kde to jsem?

KAPITÁN Na kosmický lodi, babi.

BABIČKA To není možný! To je omyl, spletli si mě se sousedkou.

KAPITÁN Ale, babičko, to je vyloučené!

BABIČKA Určitě si mě spletli. Když přišli, zrovna jsem okopávala sousedce brambory.

KAPITÁN Přece vás nemohli jen tak sebrat!

BABIČKA To ne, oni přišli a řekli: „Babi, jdem!“ tak jsem šla.

MODELKA Vy jste šla jen tak, a nezeptala se kam?

BABIČKA Já to tak dělala celý život. Když někdo řekl: „Pojď!“, šla jsem.

KAPITÁN Babičko, vy jste se živila prostitucí?

BABIČKA Pořád se živím.

UMĚLEC Výborně! Co kdybyste tady dočasně založila bordel?

MODELKA Já nehraju.

BIOLOŽKA Já taky ne... Holky pojďte! Nebudeme se s nima bavit!

(Bioložka odvádí Modelku a Babičku do salónku.)

KAPITÁN Ta jim asi nebude vyprávět pohádky.

UMĚLEC Ne. Kapitáne? Co když se nikdy nevrátíme...

KAPITÁN Jak to myslíte?

UMĚLEC Co když nás vystřelili do kosmu proto, aby se nás zbavili?

KAPITÁN Proč by se třeba zbavovali mě?

UMĚLEC Nezlobte se, ale jako kapitán jste úplně nemožnej.

KAPITÁN No, dovolte! A co vy?

UMĚLEC Moje poslední výstava, to byl obrovskej propadák.

KAPITÁN Povídejte!

UMĚLEC Sehnal jsem sponzora, kterej mi zaplatil pět vlaků obilí a já to obilí rozprášil letadlem nad Afrikou... Černoši se našťvali. Tvrdili, že to není žádný umění, ale sprostá provokace. Rozpoutaly se demonstrace... – ušlapali tam hromadu lidí...

KAPITÁN Asi jste nebezpečný.

UMĚLEC Jsem. Mám tušení, že ten konkurz na provázek byla jenom zástěrka.

KAPITÁN Dobře, ale co ta koza? – He?

UMĚLEC Možná sežrala nějakýmu politikovi muškáty.

KAPITÁN A proč tu jsou ty ženský?

UMĚLEC Nevím, ale časem nám to určitě řeknou samy.

KAPITÁN Nezdá se vám, že vystřelení do kosmu za účelem naší likvidace je poněkud drahá záležitost? Mohli nás vyřídít docela jednoduše. Dát nám výpověď, doporučit rekvalifikaci... nebo tak něco...

UMĚLEC Co já vím..? Třeba opravdu máme nějaké poslání...

KAPITÁN S tím bordelem to není zas tak blbý. Jestli nás odepsali, proč se nepobavit...

UMĚLEC Přesně.

KAPITÁN Jdu vzbudit Karla.

• VI • KAREL

(Kapitán probudí Karla.)

KAREL Jmenuju se Karel.

KAPITÁN Kapitán.

UMĚLEC Umělec.

KAREL Prodám vám pivo... se slevou.

KAPITÁN Pivo je zadarmo.

KAREL Škoda... Tak co se tu dá prodat?

UMĚLEC Pane Karle, jsou tady tři ženy, jedna z nich je prostitutka...

KAPITÁN Potom koza a moucha...

UMĚLEC Ta koza by mohla eventuelně dávat mlíko...

KAPITÁN Když si zvykne na konzervy...

KAREL Ale pánové! Vy tady chcete založit bordel..!

KAPITÁN No, především jde o využití volného času v kosmu.

KAREL Rozumím.

(Karel vytáhne notebook.)

KAREL Pánové, přidělím vám barevné žetony. Vy máte modrou, vy oranžovou... Tohle je můj bank, tam budu za určité služby ty vaše žetony přesouvat, a až se vrátíme dolů na Zem, tak mi je proplatíte.

UMĚLEC Platí!

(Karel přiděluje virtuální žetony.)

KAPITÁN Jenom deset?

KAREL Neboj, dodám další.

UMĚLEC Jedná se vlastně jen o dvě ženy, ta třetí je Babička.

KAPITÁN Nevím, nějak se mi to nezdá... nechtěl bych ohrozit náš kosmický úkol.

UMĚLEC Jakej úkol..?

KAPITÁN Taky mám dojem, že kdyby nás třeba napadli ufovi, získali by o lidech dost zkreslený informace...

KAREL Nebuďte bláhový, ufovi taky určitě kšeftují. Chlapi, víte co je můj sen? Ale opravdu velký celoživotní sen?

UMĚLEC Co?

KAREL Prodat naši planetu nějakému mimozemšťanovi. To by byl nářez! Ti blbečci dole se hádají o pozemky, moře, nerostný bohatství a najednou... prd! Nic by jim nepatřilo.

KAPITÁN To by vám neprošlo!

KAREL Proč?

KAPITÁN Komu byste zaplatil daň z prodeje? Těm, kterým byste Zemi prodal?

KAREL Tohle mě nenapadlo... No jo, komu já jen zaplatím daně?

UMĚLEC Tak je nezaplatíte a bude to.

KAREL Blázníte! To bych přestal být seriózní partner a to já si nemohu dovolit! Daňové úniky v tak velkém rozsahu!

KAPITÁN A za kolik byste ji střelil?

KAREL Záleží na okolnostech... třeba do jaký míry bude v době prodeje zamořená, to bych pak musel jít s cenou dolů...

KAPITÁN Berete směnky?

KAREL Blázníte? Všechno pěkně na dřevo a přepočítat! Copak bych mohl stíhat kvůli nekrytému šeku někoho v kosmu?

KAPITÁN Berete dolary a nebo euro?

KAREL Mně je to fuk.

KAPITÁN Vycházejme z toho, že byste Zemi prodal. Co byste s těma prachama dělal, kde byste je utratil?

KAREL Já neutrácím. Uložil bych je.

KAPITÁN Kam?

KAREL No přece do nějaký solidní banky!

KAPITÁN Jenže ta by taky patřila ufonovi, takže byste mu ty prachy vlastně vrátil.

UMĚLEC Pánové! Odbíháte! Co bude s tím bordelem?

(Přichází Babička.)

BABIČKA Holky tupírujou kozu!

UMĚLEC Babi, dovolte abych vám představil nového člena posádky – Karel. Karle, to je Babička.

KAREL Vy jste ta kurva?

BABIČKA No.

KAREL Poslyšte, daly by se tu vydělat slušný prachy, kdybyste spolupracovala.

BABIČKA O co jde?

KAREL Dostanete třicet procent!

BABIČKA Beru!

KAREL Holky dostanou každá po deseti a navíc jim zaručím klidný let.

BABIČKA S tím by mohly souhlasit.

KAREL Za dvacet procent z těch třiceti vám pronajmu chlívěk, když budete mít zákazníka, přivedete kozu sem.

BABIČKA To vypadá rozumně.

KAREL Teď už je to na vás, jakmile budou mít pánové chuť, vy jim dodáte zboží podle poptávky.

BABIČKA Chápu.

KAREL Jednou týdně budeme účtovat.

BABIČKA Hodil by se vám třeba pátek?

KAREL Zatím tu nic nemám, dobře, v pátek ve tři u tohohle stolu.

BABIČKA Platí!

UMĚLEC A je to.

KAPITÁN Pánové, nespěchejte tolik, možná by měla Babička napřed uklidit v chlívku ten bordel!

BABIČKA Už jdu.

KAPITÁN No, zatím to jde hladce, ale co když ty ženské nebudou chtít.

KAREL Budou, rychle pochopí, že takhle si mohou přivydělat. Stejně by to dělaly i kdyby se za to neplatilo.

• VII • POLICAJT

(Vejde Policajt.)

POLICAJT Dobrý den!

BABIČKA Dobrý den, synku... Už jdu. Už jdu...

(Babička odchází.)

UMĚLEC Dobrý.

POLICAJT Ale ale! To je překvapení!

KAREL Co bylo, bylo, nebudeme to přece rozmazávat.

POLICAJT Pánové, chtěl bych vás před tímto individuem varovat!

KAREL Pánové jistě ocení vaši péči, ovšem bude vám to nanic.

POLICAJT Co tím myslíte?

KAREL Na tomhle letu se podílejí jen dvě ženy v produktivním věku...

POLICAJT Nerozumím!

KAREL Ale rozumíte. Pokud budete dělat potíže, máte smůlu.

POLICAJT Stačilo by mi deset procent.

KAREL Pět!

POLICAJT	Dobře, pět a volňáška.	UMĚLEC	Když někoho přistihnete, budete dělat, že jste to neviděl.
KAREL	Beru.	POLICAJT	Nerozumím.
POLICAJT	Tak to bysme měli, dá si někdo pivo?	KAREL	Ale rozumíte. Za to, že nic nevidíte, dostanete provizi.
KAPITÁN	Všichni, ať to zapijem!	POLICAJT	Od koho?
POLICAJT	Kdo s náma ještě letí?	KAREL	Od Babičky.
KAPITÁN	Moucha, koza, Babičku už znáte a dvě ženský.	POLICAJT	Proč by měla Babička platit za vaše krádeže?
POLICAJT	Zajímavé. Co tady vlastně děláme?	UMĚLEC	Jinak vám ji udáme, že tady provozuje bordel!
UMĚLEC	Zeptejte se jeho.	POLICAJT	Co když se bude cukat?
KAPITÁN	Nedostal jsem instrukce.	KAREL	Nebude, když vám bude odvádět pět procent, pořád jí ještě pět zůstane.
POLICAJT	To se mi nelíbí. Když není co dělat, začnou lidi blbnout a já je pak musím pozavírat.	KAPITÁN	Já to nechápu!
KAREL	Není kam. Z chlívku je bordel a v kadeřnickým salónu češou kozu.	UMĚLEC	Klid, Kapitáne, o nic nejde... Jen si tady vytváříme vlastní zákony, aby to mezi náma klapalo.
UMĚLEC	Zajímalo by mě, jak probíhá takový obvinění, když někdo někomu něco ukradne ve vesmírný lodi.	KAPITÁN	Ale co výzkum?
POLICAJT	Tak to nevím.	KAREL	Kapitáne, jestli na něco přijdete, slibuju, že to koupím.
UMĚLEC	Můžu vám poradit?	KAPITÁN	Dobře, shrňme to – máme s sebou mouchu, kozu, vzniká tu bordel a když budeme krást, tak jsme krytí... je to všechno?
POLICAJT	Budu rád, tenhle případ jsme na Akademii neprobírali.	POLICAJT	Mně to stačí.
UMĚLEC	Vycházejme z toho, že začneme krást.	KAPITÁN	Mně ne! Nedostal jsem žádné instrukce a musíme vyřešit spoustu věcí...
POLICAJT	Dobře.	KAREL	Například?
UMĚLEC	Vy nás budete sledovat a snažit se nás přistihnout?	KAPITÁN	Ekologie... Co budeme dělat s kozíma bobkama?
POLICAJT	Jistě.		

KAREL No co? Využijeme je jako hnojivo.

UMĚLEC Tady nic neroste.

POLICAJT Pokud mi Babička odevzdá dvě a půl procenta z těch pěti, co jí zbyla, přimhouřím oko a může ty bobky kydat přímo do kosmu.

KAREL Takže všechno klape.

KAPITÁN Jo, teď jsem docela spokojený.

UMĚLEC Ovšem má to jeden háček!

KAREL Jaký?

UMĚLEC Když se nám s Kapitánem nebude chtít – víte co? – Babička nic nevydělá a nebude moct krýt naše krádeže...

KAREL Chlapi! To se nesmí stát! Uvědomujete si vůbec svou odpovědnost?

KAPITÁN Trochu.

UMĚLEC Co když onemocním?

KAREL Pak bude muset Kapitán potěšit holky i za vás.

UMĚLEC A co když onemocníme oba?

KAREL Tak přijde na řadu Policajt.

KAPITÁN Aby si vydělal na úplatky?

KAREL Jistě.

POLICAJT Chcete mi říct, že si vrznu, jenom když vy dva nebudete moct?

KAREL Můžete vrzat od rána do večera, Babička vám to bude srážet z úplatků.

KAPITÁN Tady večery nejsou.

POLICAJT Aha! Bude se tu krást, bude se tu provozovat bordel, ale já z toho nebudu mít nic, protože svou provizi dám těm prostitutkám... Tak moment! Kdo ty prachy vlastně shrábne?

KAREL Babička.

KAPITÁN Ne, ta bude platit Policajtovi.

UMĚLEC Policajt ty prachy v bordelu vrátí Babičce a Babička je dá...

KAPITÁN Karel!

KAREL Já mám svý jistý.

KAPITÁN Zdá se mi nespravedlivý, že veškerý náklady tohoto letu ponesu já a Umělec.

KAREL Jasně. Holky by měly platit taky. Mají dostat deset procent každá, tak jim to zdaníme.

UMĚLEC Jsem pro.

KAREL Co kdybychom zdanili i Babičku?

POLICAJT Jasně, stejně bude akorát uklízet chlív!

KAREL Má ještě dvě a půl procenta! Jedno jí stačí.

KAPITÁN A kam pudou ty její daně?

KAREL Založíme fond! Zajistíme tím budoucnost našim dětem.

UMĚLEC Dobře, zdaníme Babičku a peníze převedeme do fondu.

KAPITÁN Jak se bude jmenovat?

UMĚLEC „Naděje!“

KAPITÁN Ale musíme zvolit předsedu.

UMĚLEEC Ať dělá předsedu Karel.

KAREL Souhlasím, beru na sebe veškerou odpovědnost předsedy fondu a rizika s tím spojená, ovšem zadarmo to dělat nebudu...

KAPITÁN Kolik procent zbývá babičce?

UMĚLEEC Jedno.

KAPITÁN Tak ať dá půlku Karlovi za funkci a je to. Souhlasíte?

KAREL Není to nic moc, ale co bych neudělal pro přátele.

POLICAJT Pánové! Jestli na mě nevyjdou úplatky, tak s váma zatočím!

UMĚLEEC Jak? I když jste Policajt, tady za váma žádná instituce nestojí. Jako byste tu ani nebyl.

POLICAJT To nemyslíte vážně! Můj děda byl Policajt, můj otec by1 Policajt a já jsem se už jako Policajt narodil.

UMĚLEEC Jste šašek.

KAPITÁN Nechte toho!

(Přichází Babička.)

BABIČKA Bordel jsem uklidila, ale holky se odmítají nechat zaměstnat.

KAREL Řekla jste jim, že za to dostanou prachy?

BABIČKA Přemlouvala jsem je, jak to jen šlo.

KAREL Tak je přivedte, já jim to vysvětlím...

• VIII • HOLKY

(Vchází Modelka s Bioložkou.)

KAREL To není možný!

BIOLOŽKA Proč by to nebylo možný? Jsem kosmonautka...

KAREL Kosmonautka...

BIOLOŽKA Ten nápad s bordelem byl tvůj, Karle?

KAREL Ne, já to jen obchodně podchytil. Ovšem netušil jsem, že ty...

BIOLOŽKA Jestli bude můj muž řídit během tohoto letu bordel, moc ráda se u vás, Babičko, nechám zaměstnat. Ovšem pod jednou podmínkou!

BABIČKA Jakou?

BIOLOŽKA Nikdy nedám manželovi! Peníze, které bych od něj dostala, by mi stejně sebral, protože jsme rodina, takže bych s ním pracovala vlastně zadarmo!

KAREL Ruším bordel!

BIOLOŽKA Já chci do bordelu!

KAREL Dobře, souhlasím.

BIOLOŽKA Ty mě budeš prodávat?!

KAREL Co mám dělat! Sice tě miluju, ale kdybych tenhle byznys odmítl, převzal by ho Policajt nebo Babička... a přišli bysme, miláčku, o spoustu peněz!

BIOLOŽKA Já tě sice taky miluju, Kájo, ale spát s tebou nebudu. Pochop, miláčku, nic bychom nevydělali a navíc bychom museli z našeho milování platit ještě Policajta a Babičku!

MODELKA Já se tak nudím!

KAPITÁN Co kdybysme si zahráli nějakou společenskou hru?

UMĚLEC Zahrajte si společenskou hru... a já zatím půjdu s paní Bioložkou do chlívků.

BABIČKA Jistě, vše je připraveno, děťátka.

KAREL Ne!

BIOLOŽKA Jak to, Karle? Vždyť jsi nakonec souhlasil...

KAREL Ještě chvíli počkej, abych se s tím mohl psychicky vyrovnat!.. Pánové, Modelku vám vřele doporučuji, ale na mou ženu zatím ještě počkejte.

UMĚLEC Jak dlouho?

KAREL Měsíc?

BIOLOŽKA To je moc dlouho, Kájo, uteče ti spousta peněz!

KAREL Tak čtrnáct dní.

MODELKA Sama do toho nejdu. Nejsem blbá! Bioložka mi musí pomoci.

KAREL Dobře, tak čtrnáct minut.

UMĚLEC To vydržím.

BIOLOŽKA Já taky.

(Karlův notebook začne blikat.)

POLICAJT Kapitáne, podívejte!

KAPITÁN Vidím, ale co já s tím? Nedostal jsem žádné instrukce.

MODELKA Třeba po vás někdo něco chce?

KAPITÁN Víte, já se v počítačích zas tak moc nevyznám...

BABIČKA Můžu to zkusit?

KAPITÁN Klidně.

POLICAJT Nesníme tu kozu?

BIOLOŽKA Ted? Když jsme jí učesaly..?

POLICAJT Tak co budeme dělat?

KAPITÁN Letět! To je naše poslání.

POLICAJT To mě nebaví.

MODELKA Mě už teda taky ne.

POLICAJT Já bych potřeboval nějakou činnost, třeba dát někoho zavřít.

MODELKA To myslíte vážně?

UMĚLEC Kolik byste dal za to, kdybyste mohl někoho zavřít?

POLICAJT Veškeré úplatky od Babičky – za jeden den.

UMĚLEC Dobře, tak my vám s Modelkou něco ukradneme.

MODELKA Ano!

POLICAJT Já nic nemám.

UMĚLEC Tak si dejte něco do kapsy... Nemáte někdo propisku?

(Karel podá Policajtovi propisku, ten ji dá do kapsy a vyzývavě se dívá na Umělce.)

UMĚLEC To se na mě nemůžete takhle dívat!

POLICAJT Odvedte mou pozornost!

(Modelka se vlní, Umělec mu vytáhne z kapsy propisku.)

POLICAJT Ha! Mám vás! Ukradli jste mi propisku! Za trest vás dám oba zavřít na noc do chlívku!

UMĚLEC S radostí! A jako zadrženej, nebudu za vazbu platit!

(Umělec s Modelkou chtějí odejít do chlívku, Policajt je zastaví.)

POLICAJT Moment! Tady něco nehraje, vy za tu noc s Modelkou nezaplatíte?

UMĚLEC Proč bych měl platit, když jdu do vazby?

MODELKA Zadarmo s váma do vazby nejdu... i když...

UMĚLEC Zaplatí vám Policajt, on na vás uvalil vazbu! A já dostanu jeho provizi od Babičky... Umožnil jsem mu pracovat v oboru.

POLICAJT Nesmysl! Přece nebudu platit Modelce místo zloděje! A zlodějovi za to, že krade! To co pak vyberu na úplatcích, mi určitě vynaložené prostředky nevrátí...

BABIČKA Na monitoru je vidět nějaká cizí kosmická loď, vedle té naší.

(Ozve se bouchání na dveře.)

MODELKA Někdo chce dovnitř!

UMĚLEC Napřed vyřešíme finanční problémy s chlívkem.

POLICAJT Nemyslete si, že vás budu dotovat! Dobře, pro tentokrát za vás Babičce zaplatím!

KAPITÁN Až budu potřebovat ženskou, nechám se zavřít, vyjde to levně.

(Rány zesilují.)

BABIČKA Já bych otevřela!

KAPITÁN Co když tam není přetlaková komora?

UMĚLEC Chcete tvrdit, že tyhle dřevěné dveře vedou přímo do kosmu?

KAPITÁN Nevím, nedostal jsem instrukce.

MODELKA Třeba tam stojí nádherný ufon. Jdu otevřít.

KAREL Jsem pro.

KAPITÁN Chcete mu prodat Zeměkouli?

UMĚLEC Ať jde někdo jinej, my musíme do vazby.

(Umělec s Modelkou odcházejí do chlívku.)

BABIČKA Policajte, zaplat!

(Policajt platí Babičce, opět rány na dveře.)

KAPITÁN Někdo by měl otevřít!

• IX • UFON

(Babička otvírá dveře, vstoupí Ufon.)

UFON Nechci obtěžovat, ale ta vaše raketa hrozně kouří.

KAPITÁN Právě jsem to chtěl nechat spravit...

UFON Vy jste Kapitán? Mohu vidět vaše doklady?

KAPITÁN Jaké doklady?

UFON Osobní, řídicí průkaz a průkaz o technické kontrole.

KAPITÁN Nevěděl jsem, že je tady budu potřebovat... nechal jsem je doma...

UFON Řidičský průkaz!

KAPITÁN Nemám.

UFON Ale, ale... to nerad vidím...

POLICAJT Dovolíte? Jsem taky policajt.

UFON No a? Musíte se pro ty doklady vrátit.

KAPITÁN Blázníte!? Víte, kolik stojí vystřelení rakety?

UFON Nemáte doklady! Musíte se vrátit. Nemyslete si, že mě něčím podplatíte.

KAREL Máme tady bordel!

UFON Máte tu bordel... doklady nemáte!

KAPITÁN Ne, ale nikdo mi nedal žádné instrukce...

UFON Ten bordel ... to je co?

KAREL Na Zemi se dělí populace na ženy a muže. Obě pohlaví spolu chtějí – víte co? Ovšem někdy za to musejí muži ženám platit.

UFON Co je to – víte co?

KAPITÁN No, muž má... takový klacík...

KAREL Takovou zástrčku... a žena má takový otvůrek, a když muž zastrčí ten svůj klacík do toho otvůrku, je jim spolu moc dobře.

UFON Žádný klacík nemám.

KAPITÁN Tak co máte?

UFON Za uchem mám vřídek...

POLICAJT Pane kolego, řekněte, – co vám dělá dobře na ten vřídek za uchem?

UFON Bylinky.

KAREL Ženská ne?

UFON To je ta věc s otvůrkem?

KAREL No... mohl byste to vyzkoušet za padesát dolarů..

UFON Co je to dolarů?

KAPITÁN Jestli nemáte dolary, stačí, když přestaneme mluvit o těch dokladech.

UFON Chápu. Nabízíte mi otvůrek za to, že vás nechám letět.

KAPITÁN No konečně!

UFON Chci ten otvůrek vidět!

KAPITÁN Bioložko, ukažte mu to, ať je klid.

(Ufon jde za Bioložkou, vzápětí se vrací.)

UFON To nechápu!

KAPITÁN Viděl jste otvůrek?

UFON Viděl... Vaše doklady!

KAREL Tak jo, zkusíme to jinak. Co vám dělá dobře?

UFON Když můžu přemýšlet.

KAREL Já myslel tělesně!

UFON Když mě lechtají na noze.

KAREL Co byste dal za takové lechtání?

UFON Všechno!

(Kapitán se snaží polechtat Ufona na noze.)

Na to musí být počítač s drápkem... Vaše doklady!

KAPITÁN Mluvil jste o uplácení. Co si pod tím představujete?

UFON Pívo!

KAREL To to trvalo!

(Ufon se napije piva.)

UFON Je to teplý.

KAPITÁN Doklady ... ?

UFON V pořádku. Máte zbraně?

KAPITÁN Ne.

UFON Podle dráhy vašeho letu směřujete k planetě Xirowlak.

KAPITÁN Je to možné... Nedostal jsem žádné instrukce.

UFON Xirowlak – he! – nic vám to neříká?

BABIČKA Nejsou tam vetřelci? Jasně!.. Viděla jsem to v televizi.

UFON Před vámi jsem kontroloval asi pět vesmírných korábů, měly tu nejmodernější výzbroj – žádný se nevrátil...

KAPITÁN Ne?

POLICAJT Mám obušek!

UFON Co to je?

POLICAJT Kus gumy, mlátí se tím po zádech, po hlavě...

UFON Tak nic... Vypadá to, že jste jenom návnada.

POLICAJT Co tím myslíte?

BABIČKA No, když se loví tygr, přiváže se ke stromu koza, aby ho nalákala.

KAPITÁN Teď je jasné, proč s námi poslali tu kozu! Jsme ztraceni!

KAREL Co byste dal za malou hezkou planetu s kyslíkem?

UFON Podle toho... Ovšem momentálně u sebe nic nemám, беру až třetího.

KAREL Já vám počkám.

KAPITÁN Zbláznil jste se? Vyslali nás do vesmíru s kozou a jedním obuškem, a vy si tady domlouváte kšefty?

POLICAJT A co vymyslet nějakou šílenou zbraň. Viděl jsem v jednom děsně napínavém americkém filmu, jak se vědec, přepadený bandou násilníků, ubránil tím, co našel v kuchyni! Vyrobil takový metač z vidliček a z plynové bomby udělal...

KAPITÁN Nemáme vidličky.

POLICAJT Co pípa?

KAPITÁN Ne! Jak bysme asi čepovali pivo?

UFON No, tak já zase půjdu... Máte to tu hezký. Nashle!

KAREL Moment! Co bude s tím kšeftem?

UFON Já jsem pro, ale беру až třetího, a tou dobou, nezlobte se, už asi nebudu mít s kým ten obchod uzavřít.

KAREL Co kdybychom se vrátili?

KAPITÁN Pro ty papíry...

KAREL Nechcete letět s náma? Taková malá hezká planeta s kyslíkem...

UFON Taková malá hezká planeta, kde bych si mohl postavit chatu, by se hodila. Manželka mně nadává, že pořád jen sedíme doma... Tak nashle!

VŠICHNI Nashle.

(Ufon odchází, Kapitán za ním zavírá dveře.)

KAPITÁN Ani ty dveře nedovírají.

(Na stole je rozlité pivo.)

BIOLOŽKA Vetřelci mají děsnou sílu, jejich sliny rozleptají všechno, na co ukápnou...

BABIČKA Ano! Napřed začne vždycky něco kapat se shora...

(Kapitán se tekutiny opatrně dotkne.)

KAPITÁN Je to pivo.

POLICAJT Někdo by měl tu střechu opravit.

KAPITÁN Nedělejte si srandu, naše situace je opravdu katastrofální.

BABIČKA Co abysme se obrátili a letěli domů?

KAREL Navrhuju, zastavit a počkat do třetího!

KAPITÁN Musíme letět dál, nemáme kormidlo ani brzdu.

BIOLOŽKA Kolik máme času?

KAPITÁN Nedostal jsem instrukce.

• X • KOZA

(Z chlívků vychází Umělec s Modelkou.)

POLICAJT No, konečně! Teď, já!

(Ozve se rána.)

BABIČKA Co se stalo?

(Kapitán se jde podívat.)

KAPITÁN Odpadl nám chlívěk!

BABIČKA Kde je koza?

MODELKA V kadeřnickém salónu.

UMĚLEC Babičko! Staráte se o kozu? Chybělo pár vteřin a zmizeli jsme i s modelkou s chlívěkem v kosmu!

BABIČKA Máte pravdu, měla jsem být napřed zděšená kvůli vám a pak až kvůli koze, ale jsem už trochu senilní, tak mi to odpusťte.

UMĚLEC Ta koza vás tolik nebere, jste našťvaná, že vám uletěl bordel.

KAPITÁN Každou chvíli sem můžou vtrhnout vetřelci, musíme něco vymyslet.

KAREL Mám to! Policajt si stoupne za dveře, my budeme sedět u stolu a popíjet pivo. Nalákáme je dovnitř a Policajt je pak zezadu zneškodní obuškem.

POLICAJT Ano! Už dlouho jsem si nezamlátil.

BABIČKA Blázni!

POLICAJT Nemyslete si, Babičko, když se takhle šikovně zezadu praští do krku, – to byste koukala, co to nadělá za paseku

BABIČKA Jo, a on se otočí a ukousne ti hlavu.
POLICAJT No, když nechcete, abych je zbouchal, vnucovat se nebudu.

(Bioložka koukne na Karla a otočí se na Policajta.)

BIOLOŽKA Co kdybysme si odskočili do kadeřnického salónku?

POLICAJT Jsem pro.

KAREL Ne! Musíš nám pomoci něco vymyslet!

BIOLOŽKA Karle, nebuď tak žárlivej!

KAPITÁN Má pravdu, Bioložku potřebujeme, třeba něco vymyslí!

BIOLOŽKA Co, například?

KAREL Třeba nějakou sloučeninu?

UMĚLEC Máme pivo a konzervy.

BABIČKA Jednou jsem šlápla na konzervu, která byla několik dní na slunci.

KAREL A co se stalo, babi? Řekněte! Co se stalo...

BABIČKA Pšouklo to.

KAREL Co kdybychom nahřáli konzervy...

BIOLOŽKA Seš trapnej.

MODELKA Postrašíme je drakem!

BABIČKA Slabý...

KAPITÁN Nabídneme jim děsně teplý pivo!

BIOLOŽKA Už to mám! Dostaneme je důvtipem!

MODELKA Já vám asi moc nepomůžu, jsem jenom krásná.

BABIČKA Z toho si, děvenko, nic nedělejte, někdo není ani krásnej...

(Podívá se na Policajta.)

POLICAJT Co se na mě tak díváte?

(Všichni se na něj podívají. Babička se rozesměje.)

BABIČKA Nezlobte se.

KAREL Víte, to máte těžký, za to, že nás sežerou vetřelci, někdo musí nést odpovědnost. Na někoho to potřebujeme svalit, abychom si ulevili. A vy máte opravdu divnej obličej.

(Bioložka si dojde pro Policajta.)

BIOLOŽKA Pojdme do salónku.

POLICAJT Zajímavý nápad.

(Odejdou.)

KAPITÁN A co bude s tím důvtipem?

BABIČKA To je marný, vetřelci asi nemají moc smyslu pro humor.

UMĚLEC Proč myslíte?

BABIČKA Chtějí nás jen tak sežrat...

MODELKA Možná potřebují bílkoviny.

BABIČKA A nebo jsou na takové úrovni, že jim připadáme jako brambory.

UMĚLEC Nepřeháníte trochu? Proč zrovna brambory?

BABIČKA O vetřelcích nevíme nic a bramborách taky ne... Při jejich okopávání s nimi taky nevtipujeme.

Možná se umí radovat, třeba se chechtají když rostou – nebo, když je kropíme vodou, ale my jim nerozumíme, protože to jsou jen brambory... Přijdou vetřelci, ukousnou nám hlavu, a bude jim jedno co je v ní, nebo jak vypadá...

UMĚLEC Třeba nás uvaří na loupáčku.

BABIČKA Mám-li zemřít, tak při plném vědomí!

MODELKA Hlavu si ukousnout nenechám, byla bych naprosto nemožná!

UMĚLEC Nebuďte skromná, máte taky pěkný nohy... Ale já nestihnu vyřešit ten provázek!

KAPITÁN Nikomu na Světě nejde o ten váš blbej provázek, jsme jenom návnada!

BABIČKA Příloha k hlavnímu chodu...

UMĚLEC Dokážu to.

KAPITÁN Nikdo tam dole se o tom nedoví.

UMĚLEC Málodky jsem tvořil pro davy, vždy jen z vlastního přesvědčení.

(Bioložka s Policajtem se vracejí.)

POLICAJT Na mě káplo!

BABIČKA Nedotýkejte se toho!

POLICAJT Jak se toho nemám dotýkat, když mi to káplo na hlavu?

BABIČKA Buď prší a nebo jsou to vetřelci.

BIOLOŽKA Vetřelci neklepají.

KAPITÁN Jsme asi nad planetou Xirowlak!

(Opět klepání na dveře.)

POLICAJT Nemáme čas, přijďte zítra!

MÁMA Děťátka, otevřete vrátka, tady vaše maminka!

MODELKA Je to vlk!

BIOLOŽKA Vyloučeno!

POLICAJT Já ho vezmu pendrekem!

KAPITÁN Já se ho zeptám, kdo je.

BABIČKA Jo, zeptejte se ho.

KAPITÁN Kdo je?

MÁMA Tady maminka, otevři vrátka!

KAPITÁN Žádnou maminku nemáme, jsme posádka kosmické lodi!

(Ticho.)

BABIČKA Odešel.

POLICAJT Nebo číhá za dveřma!

BIOLOŽKA Vetřelec to není, ten by rozrazil dveře.

KAPITÁN Jste tam ještě?

MÁMA Tady maminka, otevři vrátka!

(Kapitán otevírá dveře.)

• XI • MÁMA

(Vchází Máma. Nese buchty na pekáči, ještě se z nich kouří.)

KAPITÁN Mami! Co tady děláš?

MÁMA Přinesla jsem ti svačinu.

KAREL To je divný, ne?

BABIČKA Proč divný? Je to jeho maminka, ta mu může donést svačinu kdykoli.

KAPITÁN Mami, za chvíli nás napadnou vetřelci!

MÁMA Přinesla jsem buchty!

POLICAJT Osobo! Tohle je speciální let!

KAPITÁN Jak ses sem dostala?

MÁMA Hodil mě sem Jožka, po cestě z práce.

UMĚLEC A jak se dostanete zpátky?

MÁMA Jožka mě odveze. Slíbil, že na mě chvíli počká.

UMĚLEC A nemohl by odvézt i nás?

BIOLOŽKA Zmáčkne se.

MÁMA Musela bych se ho zeptat.

POLICAJT Zeptejte se, prosím!

MODELKA Je to pro nás hodně důležité!

MÁMA Tak já se zeptám.

(Vrací se ke dveřím a vykukuje.)

Nepočkal, je pryč... No jo, říkal, že chce odpoledne ještě na zahrádce...

UMĚLEC To je blbý.

KAPITÁN Mami, udělej něco! Nemáme čas! Za chvíli přistaneme na planetě Xirowlak a tam nás sežerou vetřelci...

MÁMA Synu, přeháníš, jako vždycky.

BIOLOŽKA Nepřehání.

MÁMA Ale, no tak už si vezte... Kosmická výprava musí být úžasné dobrodružství! Co tady pořád děláte?

POLICAJT Popijíme pivo, kecáme...

MÁMA Představovala jsem si to trochu jinak.

MODELKA Jakou kosmetiku používáte, nemáte vůbec žádné póry!

UMĚLEC Už to mám! Mám to!

KAPITÁN Co?

UMĚLEC Když určím délku jako jeho šířku, bude šířka provázku delší než délka!

POLICAJT To by uměl každý blbec.

BABIČKA Kdepak, blbec by na to nepřišel.

MÁMA Čím se živí ten chlapec?

KAPITÁN On se neživí, je to Umělec.

(Ozývají se rány na dveře.)

BABIČKA Vetřelci!

MÁMA To bude určitě Jožka, vrátil se pro mě... Já s ním promluví.

• XII • KONZERVY

(Máma otvírá dveře. Vesmírná loď se zakymácí, všechny to srazí k zemi. Máma se ztratí.)

KAPITÁN Vypadá to, jako bychom přistáli na planetě Xirowlak...

BIOLOŽKA Je to skvělé, dá se tu dýchat!

POLICAJT Tady jde o život!

MODELKA Myslíte si, že mám vhodné šaty?

BABIČKA Kam půjdeme?

UMĚLEC Proč bysme někam chodili?

POLICAJT Lepší je někam jít, i když to nemá smysl, než se tu jen tak užírat.

UMĚLEC Já bych se tady raději jen tak ožíral.

BIOLOŽKA Kapitáne! Kde je vaše maminka?

KAPITÁN To fakt nevím, donesla mi svačinu a teď je pryč!

POLICAJT Kdo ji viděl naposled?

MODELKA Asi se ztratila.

BABIČKA Ono když se něco ztratí, tak se to taky může časem najít.

BIOLOŽKA Ovšem takhle jednoduše se takové případy neřeší!

KAPITÁN A jak to mám řešit? Má snad vypuknout panika?..

KAREL Mám nápad!

UMĚLEC Jakej?

KAREL Když najdete něco zvláštního, nabídnete to mně, za výhodnou cenu.

BABIČKA Proč?

KAREL Vyznám se.

KAPITÁN Přistáli jsme dost nešťastně, ztratil jsem maminku, v kapse mi zbyl jen použitý kapesník a vy chcete obchodovat?

BIOLOŽKA Ty seš, Karle, takovej cynik!

KAREL Proč? Nejlepší kšefty se dělají s lidmi, kterým už toho moc nezbývá...

UMĚLEC A co nám za to chcete nabídnout vy? Vždyť nic nemáte...

KAREL Konzervy.

KAPITÁN Moment! Ty konzervy nejsou vaše!

KAREL Podívejte, obchod je obchod... Mám návrh – vy mi poskytnete vaše konzervy, jako určitou půjčku do budoucna. A když něco najdete, já vám za to zaplatím v konzervách. Nakonec se vyrovnáme...

BABIČKA Už vám dal někdo přes hubu?

KAREL Jistě.

KAPITÁN Konec řečí... Policajt s Karlem prozkoumají terén. Zjistí, kde jsou vetřelci. My ostatní si zatím můžeme odpočinout v salónku.

BIOLOŽKA A co bude s vaší maminkou?

KAPITÁN Však ona se najde.

POLICAJT Tak pojdte! Nemá smysl tady jen tak žvanit.

BIOLOŽKA Jste hnusní a bezcitní!

KAREL Jestli narazíme na vetřelce, ne abyste ho zbouchal obuškem! Možná bysme mu mohli něco prodat.

POLICAJT A co kdybyste se mu prodal vy sám, aspoň by byl klid...

MODELKA Mně utíká tolik kšeftů! Možná právě teď zavádějí nový parfém a já mám jít zase ke koze!

(Karel s Policajtem odejdou, Modelka s Kapitánem do salónku.)

• XIII • LÁSKA

(Ostatní si dají pivo.)

BIOLOŽKA Připadám si hůř než ta koza, Babi. Babičko?...
Když jste se tím živila, zamilovala jste se někdy?

BABIČKA Holčičko! Třikrát za noc.

BIOLOŽKA To přece nebyla láska! Láska by měla být trva-
lejší...

BABIČKA No, když zas trvá moc dlouho, tak se ti dva
spolu začnou nudit... Já se nikdy nenudila.

UMĚLEC Víte, že já taky ne. Fakt, asi mi to nebudete věřit,
ale já se nikdy nenudil.

BIOLOŽKA Byl jste někdy zamilovaný?

UMĚLEC Jednou. Šel jsem v noci z flámu a v parku jsem
potkal nádhernou ženskou, plakala... tak jsem ji
začal utěšovat a těšil jsem ji až do rána... A po-
tom jsem se musel oženit s docela jinou ženou,
kterou jsem moc rád neměl...

BIOLOŽKA Co ta žena v parku?

UMĚLEC Tu jsem miloval. Nic po mně nechtěla, chtěla být
jen tak se mnou.

BABIČKA Jo, tyhle věci jsou děsně zajímavý.

(Přichází Kapitán.)

KAPITÁN Měl jsem sen, že Karel prodal Policajta.

BABIČKA Cha, cha.

BIOLOŽKA Nesmějte se, je to velmi pravděpodobné.

BABIČKA Už by se měli vrátit...

• XIV • PROCHÁZKA

*(Bouchání na dveře, Babička je opatrně otvírá, vejde
Máma, všichni ji objímají, dá si s nimi pivo.)*

KAPITÁN Mami! Kdes byla?

MÁMA Ztratila jsem se. Jak se teď dostanu domů?

BIOLOŽKA Tak, na zdraví!

(Přijde Modelka.)

MODELKA Vypadám hrozně, že jo?

KAPITÁN Jo, vypadáte hrozně, jste rozespálá, máte kruhy
pod očima a scvrklou pleť.

(Modelka se rozpláče.)

BIOLOŽKA Proč jí to říkáte?

KAPITÁN Ptala se.

BIOLOŽKA Když žena říká, že vypadá hrozně, chce slyšet,
jak je krásná.

KAPITÁN Klidně jí to řeknu, ale vypadá hrozně.

BIOLOŽKA Jste buran.

KAPITÁN Dobře. Moc vám to sluší.

MODELKA Nevěřím.

KAPITÁN Fakt! Jste moc krásná.

(Modelka se usměje.)

MODELKA Vy lichotníku!

BABIČKA Už by tu měli být!

MÁMA Třeba něco objevili!

MODELKA Jak to myslíte, že jsem krásná?

KAPITÁN Normálně.

MODELKA Jenom normálně?

MÁMA Můj syn chtěl říct, že jste nejen krásná, ale také přitažlivá.

KAPITÁN Opravdu?

MODELKA Kapitáne, co kdybysme si vyšli na procházku?

KAPITÁN Mně se moc nechce.

MÁMA Chce s tebou jít na procházku! Copak to nechápeš?

KAPITÁN Ne.

MODELKA Cítím se docela opuštěná.

BABIČKA Běžte se projít, děti, udělá vám to dobře.

MODELKA Tak už pojdte!

KAPITÁN Co kdybyste šla s Babičkou?

UMĚLEC Kapitáne, nezdržujte to!

KAPITÁN Mě fakt nebaví chodit na procházky.

UMĚLEC Nešla byste na procházku se mnou?

MODELKA Ráda.

(Odcházejí.)

BABIČKA Ten váš syn je tak nechápavý.

(Ozve se křik, Umělec s Modelkou se vrací zpátky.)

MÁMA Co se děje?

KAPITÁN Tam! Někdo sem běží!

MODELKA Vypadá příšerně!

• XV • OBCHOD

(Přibíhá Policajt.)

POLICAJT Karel prodal vetřelcům sopku! Napřed jim nabízel mě, ale oni nechtěli...

BABIČKA Jakou sopku?

POLICAJT Tu, co vidíte.

BABIČKA Ale vždyť ta sopka je jejich!

POLICAJT No jo! Nejdřív nás chtěli sežrat... Potom Karla napadlo, že jim za to, že nás pustí, nabídne tu jejich sopku. Ztichli a vyjeveně na něho zírali. Mám dojem, že vůbec nechápali, co je to byznys, ale ta hra se jim očividně zalíbila... On je opravdu ďábel, normálně je ukecal. Hučel do nich tak dlouho, až nás propustili...

BIOLOŽKA Kde je?

POLICAJ Asi se s někým zakecal, znáte ho...

(Přibíhá Karel. Máma za ním v klidu zavře dveře.)

MÁMA Nedá si někdo pivo?

BABIČKA Kde to vlastně jsme?

KAREL Cejtím průšvih.

MODELKA Zavolám si taxi, mě to tady nebaví!

MÁMA Děvenko, když mluvíš, tak radši mlč...

KAREL Já bych se schoval.
POLICAJT Jdu do salónku!
MODELKA Můžu jít s vámi?
POLICAJT Jo, ale varuju vás, žádný kecý o mý pleti, o povoleným svalstvu na bříše a podobně.

(Odcházejí.)

KAPITÁN Tak co budeme dělat?
KAREL Já se schovám, cítím něco ve vzduchu!
BABIČKA Přepadnou nás vetřelci?
MÁMA Proč do toho kosmu lítáte?
KAPITÁN No... to vlastně nevíme.

(Přijde Policajt za ním Modelka.)

MÁMA Vy se necháte vystřelit do vesmíru a nevíte proč? To já, když zapálím troubu, tak vždycky vím, proč.
UMĚLEC Abyste v ní upekla buchty?..
MÁMA Jistě. Nejsem přece padlá na hlavu!
POLICAJT My taky nejsme padlí na hlavu.
MÁMA Jen aby.

(Babička u Karlova notebooku.)

BABIČKA Tady píšou, že všichni lidé mají někam odejít...
KAPITÁN Kam?
BABIČKA Mají vyklidit planetu Zemi.
MÁMA To je blbost? Kdo to píše?

BABIČKA Lidé mají odejít, protože prý nějaký blbec prodal Zeměkouli a nový majitel chce mít klid. Podepsaly to všechny vlády světa.

KAPITÁN Tomu nerozumím!

BABIČKA Píšou, že jde o soukromé vlastnictví, a že ten nový kupec má plné právo trvat na tom, aby lidé Zemi opustili, když je teď jeho.

MODELKA Ale to je nespravedlivé!

POLICAJT Proč? Když od někoho koupíš auto, taky nemáš zájem na tom, aby ti na zadním sedadle nechal děcko. Koupila jsi auto a chceš ho mít jenom pro sebe!

MÁMA Prosím Vás, kdo tu Zemi koupil?..

BABIČKA Prý ji koupil nějaký ufonský Policajt za baterku.

BIOLOŽKA Já to věděla... Karle! Vylez! Co máš v tý kapse!

(Karel vytahuje baterku.)

KAPITÁN Karle! Proč?.. Proč za baterku?

MÁMA Zasloužil bys pár facek!

BIOLOŽKA Víš kolik miliard lidí teď bude muset ze Země odejít?

MÁMA Jak to, že na to ty vlády přistoupily? Jsou blbý, nebo co?

POLICAJT To je těžký, zákon je zákon.

BABIČKA Píšou, že se všichni lidi mají okamžitě shromáždit v Evropě a postupně prý mají odletět ze Země, protože ten ufon si chce postavit v Americe chatu... Když už to koupil, nepřeje si, aby mu planetu někdo znečistoval, že prý má dvě děti, které trpí alergií na lidi.

KAPITÁN	Karel prodal naši Zemi za baterku!	VŠICHNI	Babičko!
KAREL	Když on u sebe nic jiného neměl... Lidí, pochopte mě! Nic jiného neměl a já měl děsnou chuť uzavřít nějaký obchod.	MODELKA	Mám nápad!
HLAS	Situace je vážná! Musíme opustit planetu Zemi!.. Pokud mě ten blbec slyší, chtěl bych se ho zeptat, jestli mu baterka pěkně svítí!	BIOLOŽKA	To zas bude...
KAREL	Ne... ten Ufon mě dost natáh, baterka má vybitý baterie...	MODELKA	Ať Karel střelí Ufonovi tu rozbitou baterku zpátky, když je takovej frajer..!
HLAS	Právě teď jednají prezidenti nejvyspělejších zemí s novým majitelem a snaží se ještě jednou zvrátit jeho rozhodnutí... Doufejme... Ano! – Ne. Vážení, právě se dozvídám, že nepořídili, Ufon trvá na vyklizení planety. Prý si s sebou máme vzít i všechny svoje krámy... Dav prezidentů vychází z Bílého domu se svěšenými hlavami. Jak jsem se dozvěděl, pouze jeden prezident – nejmenované země – navrhoval, jestli by toho ufona nemohla odprásknout FBI. Všichni se za tohoto muže stydíme, jsme přece civilizovaná planeta... K takovému výroku se odhodlá jen zbabělec. Tak tedy platí mobilizační plán tak, jak byl navrhnut... Obyvatelé z Jižní Ameriky se shromáždí v Anglii, Číňané ve Francii, Arabové v Německu...	UMĚLEC	To je fakt, měl by ji reklamovat.
MÁMA	A my půjdeme kam?..	BIOLOŽKA	Moc chytrý... a jak se spolu asi spojí?
UMĚLEC	My půjdem do ... – však víte – tam kam všichni...	MODELKA	Přes facebook.
BABIČKA	Já jsem z Hodonína!	KAREL	To bude těžký!
KAPITÁN	My už naštěstí ve vesmíru jsme.	<i>(Karel vystřídá Babičku u počítače.)</i>	
MÁMA	Já v tom zas takový štěstí nevidím, synku.	BABIČKA	Panebože, ať se mu to podaří! Už jsem stará na nějaký novou planetu, mně stačí souseďčina zahrádka v Hodoníně...
POLICAJT	No jo, co bude – až nám dojdou konzervy..?	UMĚLEC	Když si představím, že by nám došlo pivo...
BABIČKA	Nedělejte paniku, Karel něco vymyslí.	KAREL	Tak se na mě nezlobte, já už to víckrát neudělám.
		BABIČKA	On to dokáže.
		KAREL	Podle toho, co tady vidím, se nachází nějaká cizí loď vedle té naší... Ano! Posílají sem Ufona s nějakou delegací.
		MODELKA	Měli bysme se trochu upravit, to budou jistě moc důležití lidi.
		MÁMA	Jdu nakrmit kozu, mě důležití lidi vždycky nudili.

• XVI • DELEGACE

(Přichází Ufon a tři Prezidenti.)

KAREL Ahoj.

UFON Ahoj!

PREZIDENTI Ahoj!

KAREL Trochu jsme to přepískli, co?

UFON Ani se mi nezdá.

1. PREZIDENT Pane, tohle je velmi vážná věc.

2. PREZIDENT Celá planeta vás sleduje!

KAREL Klídek, vím co dělám.

UFON Tak o co jde, Karle? Snad nechceš cuknout?

KAREL Vůbec ne, trochu mě štve, že ty baterce došly baterky, kdybych to věděl, moc bych se do toho kšeftu nehrl.

UFON Každýmu jednou dojdou baterky.

3. PREZIDENT Soustředte se, prosím, na podstatu problému!

KAREL Jestli tady teď budete kecat, jdu od toho.

1. PREZIDENT Pane Karle, klidně pracujte, na nás neberte ohledy.

KAREL Dáš si pivo?

UFON To si dám rád.

UFON Poslední dobou se musím dobíjet častěji, už to není to, co dřív... To víš, únava materiálu...

KAREL Vypadáš pořád stejně...

UFON Ty taky... Díky, za tu malou hezkou planetu s kyslíkem. Postavím si tam čajdu.

KAREL Budeš mít hezky klídek...

UFON To víš, nemám zájem, poslouchat na dovolený nějaký užvaněný lidi.

KAREL Ty se na Zemi neodstěhuješ natrvalo?

UFON Blázníš? Měl bych to daleko do práce, ale počítám s tím, že tak dvakrát do roka se tam dostanu.

KAREL A co zvířata?

UFON Ty mi nevadí, nechám si je, nemluví a taky jsou čistotnější než lidi.

KAREL Hele, Ufone, Zemi sis koupil, ale Země bez Měsíce nemá žádnou cenu.

UFON K čemu je ten Měsíc?

BABIČKA Když nastane noc a je tma, bude ti svítit na cestičku.

UFON To je všechno?

BABIČKA O Měsíci se píšou básně. Na Měsíc se krásně kouká ...

KAREL Nemáš náhodou blízko svého pozemku nějaké jezero, nebo rybník?

UFON Mám.

KAREL Tak vidíš! Jezero bez toho, aby se v něm zrcadlil Měsíc, je na nic.

UFON To jako myslíš, že kdybych si nekoupil Měsíc, že by to jezero nevypadalo tak hezky?

KAREL Jistě.

BABIČKA Bez Měsíce by bylo nudný...

UFON Vidíš, to mě nenapadlo.

KAREL Co bys dal za Měsíc?

1. PREZIDENT To snad ne!

KAREL Taky Slunce bys potřeboval koupit.

UFON To je to, co svítí přes den?

KAREL Ano. Pokud ti nepatří Slunce a Měsíc, je ti Země k ničemu.

UFON Kolik by to stálo – Slunce s Měsícem?

1. PREZIDENT On se zbláznil!..

KAREL Měsíc je už vychladlý, ten ti střelím za babku, ale Slunce bude drahé.

1. PREZIDENT Blbec! Nechápu, jak je možné, že ovlivňuje život miliardám lidí!

UMĚLEC Nepleťte se profesionálovi do řemesla.

UFON Kolik?

KAREL Za Měsíc chci baterie do baterky a za Slunce bych chtěl nový rifle.

UFON To jako kalhoty?

KAREL Ale žádný šunky, který se po prvním vyprání srazí!

UFON To je solidní nabídka.

KAREL Ovšem musíme sepsat smlouvu.

2. PREZIDENT Prodá Slunce za jedny kalhoty!

BABIČKA Karel ví co dělá.

UFON Proč smlouva? Nestačí ti moje slovo?

KAREL Důvěřuji ti, ale znáš to, přijde tajfun, odnese Ti barák a na ty kalhoty zapomeneš...

UFON Co?

KAREL Silný vítr, který převrací auta a odnáší baráky... Klid, třeba budeš zrovna pryč.

UFON To se mi nelíbí...

KAREL Možná, kdyby ses nechal pojistit...

UFON To znamená co?

KAREL Necháš si pojišťovány, každý měsíc jim něco zaplatíš, a když ti vítr odnese chatku, dostaneš náhradu.

UFON Nechat na Zemi pojišťovány?

KAREL Bylo by to prozíravé.

UFON Dobře. Ať tedy na Zemi zůstanou všichni pojišťováci! Kolik jich je?

3. PREZIDENT Asi tak pět milionů...

UFON Tolik?

KAREL Čím více pojišťovákům budeš platit, tím větší náhradu dostaneš.

BIOLOŽKA Kapitáne, kde máš maminku? Nikde ji nevidím.

KAPITÁN Asi se zase ztratila.

KAREL Pojišťováci ti zůstanou, když jim necháš jejich rodiny... To znamená, že na Zemi musejí zůstat i učitelky, policajti a vojsko, když se chtějí pojišťováci prát, lidé kolem časopisů, aby ženy pojišťováků měly co číst... a televize a kanalizační čety a pěstitelé tabáku...

UFON Vlastně všichni..?

KAREL Ano. Pojišťováci si zvykli na pohodlný život.

UFON Znamená to, že vaše civilizace je založena na tajfunu?

KAREL Tak nějak...

UFON Nebýt pojišťováků, ostatní lidé by vlastně neměli co dělat.

BABIČKA Prostitutky si nech taky, pojišťováci je budou určitě potřebovat.

UFON Dobře, zeptám se jinak. Koho pojišťováci nepotřebují?

UMĚLEC Já bych řekl, že potřebují všechny... až na prezidenty.

1. PREZIDENT To je omyl! Bez nás, by nevycházely ani noviny, a ty jsou hrozně důležité. Pojišťováci nemají čas číst knihy, nejraději čtou v novinách o prezidentech.

UFON Dobře, ať tady zůstanou všichni, ale musejí být potichu!

KAREL Lidi tedy můžou zůstat na Planetě a já dostanu baterky do baterky a nový džíny! Platí?

UFON Platí!

3. PREZIDENT Vypadal jako blbec, ale asi zas tak blbej nebude.

1. PREZIDENT Když je tak chytřej, proč nekoupil Zemi zpátky? Nepatří nikomu z nás. Co budeme dělat? Čím se budeme bavit, když nebudeme moct kšeftovat? Nic nám nepatří. Veškerý náš vývoj je založený na obchodu! Lidi zdegenerujou!

BABIČKA Karel to nějak zařídí.

2. PREZIDENT Je to blb. Prodat Slunce za gatě a Měsíc za baterie do baterky, nemá v kosmu obdoby.

UFON Hele, mně jde o dovolenou... Někde na pár dnů spočinout a o nic se nestarat. Měsíc a Slunce беру, ale Mars střel někomu jinému.

2. PREZIDENT Jak to, že ten Karel prodává planety?

1. PREZIDENT Třeba bys to dělal taky, kdyby Tě to napadlo dřív než Karla.

3. PREZIDENT A co zákony?

1. PREZIDENT Je to podle zákonů.

2. PREZIDENT To se mi snad jenom zdá!

KAREL Ufone, můžou se na tvůj Měsíc a tvoje Slunce dívat lidi?

UFON Klidně ať se dívají, to mi vadit nebude.

(Vejde Máma.)

MÁMA Ta koza v tom salónu je nějak nesvá, připadá mi hrozně smutná... Co kdybych ji pustila ven?

BIOLOŽKA Proč smutná? Má tam přece mouchu!

MÁMA Nějakou mouchu jsem zabila, otravovala kozu.

MODELKA Ale ony se měly rády!

KAPITÁN Mami! Ty jsi zabila koze mouchu? Jak jsi jen mohla něco takového udělat?

MÁMA Nevěděla jsem...

UMĚLEC Hlavně, že všechno dobře dopadlo!

KAPITÁN Mě by zajímalo, jaký měl ten náš let smysl.

• XVII • INSTRUKCE

2. PREZIDENT Váš let měl za úkol zjistit, jak dlouho vydrží moucha v kosmu!

BABIČKA A co ta koza?

3. PREZIDENT Koza tu je proto, aby se moucha nenudila.

POLICAJT A my?

1. PREZIDENT Aby nechcípla ta koza.

UFON Dá si někdo pivo?

(Ufon otvírá svoji hospodu. Češi vstupují do vesmíru.)

Konec

Marian Palla

Sajns fikšn

1. dějství

scéna – interiér kosmického korábu ve stylu staré hospody, polovina je zastavěna stoly s pultem a pípou, v druhé polovině je sedm hermeticky uzavřených lůžek pro kosmonauty a velký svítící panel s počítačem, šest lůžek je obsazených, sedmé je otevřené a prázdné, u jednoho stolu sedí kapitán posádky, zívá.

kapitán – Zdál se mi sen o velkém zvířeti, možná to byla kráva či vepř a nebo snad kůň? Ptám se sám sebe docela upřímně ...co to asi bylo? Kdyby to byla kráva, všimnul bych si možná vemene, kdyby to byl vepř, snad by mě zaujal jeho rypák a zavalité tělo a kdyby to byl kůň, zcela jistě bych se nespletl po zhlédnutí jeho ocasu, ovšem ...nic takového to zvíře nemělo, jak já mohu řídit kosmický koráb, když nerozeznám zvíře ze snu!

(vstává, přistupuje k pípě, točí si pivo, opět usedá)

– Jediné, co si pamatuji, byly oči, velké modré oči, které na mě vyčítavě hleděly, když jsem musel zabít jeho tetu, ovšem jak ta teta vypadala, to si také nepamatuji. Kdybych si pamatoval, jak vypadala jeho teta, mohl bych potom snadno určit, co to bylo za zvíře, protože zcela určitě mělo se svou tetou něco společného, možná kopýtko, nebo výraz kolem čumáku ..., ale takhle je to zbytečné, pokud nevím, jak to zvíře vypadalo a nepamatuji se ani jak vypadala jeho teta, mohu to rovnou zabalit.

(upije piva a podívá se na ostatní, ještě zmrazené členy posádky)

– Co kdybych vzbudil tu ženskou tam vzadu? Při nástupu měla docela hezkou postavu ...prej to je bioložka!

(vstane, jde se na ni podívat)

– Není vidět, má na skle jinovatku.

(otráveně se vrací ke stolu)

– Takhle špatně organizovaný let jsem ještě nezažil. Obvykle nám na Zemi určili, kdo s kým si může začít a kdo ne ... teď nic, jen že prý máme splnit úkol, který se dozvíme později.

(napije se piva)

– A stejně ji vzbudím. Aspoň budu mít čas si ji v klidu oťukat, než se vzbudí ostatní.

(vstane, přistoupí k lůžku zmrazené a otočí kolečkem, vyvalí se, za hvízdotu, sloup páry, kryt se odklopí

a žena se probírá)

bioložka – Proč jste mě vzbudil jako první?

(podezíravě se rozhlíží)

kapitán – No, vlastně docela náhodou.

bioložka – To vám nevěřím!

kapitán – Vlastně ...v pivu mi plavala moucha a tak jsem se chtěl ujistit, že to není nic nebezpečného a Vy jste přece tady od toho.

(bioložka vstane, dojde s kapitánem ke stolu, zaloví prstem v pivu, potom ho zvedne k očím a prohlíží)

bioložka – Je to moucha.

kapitán – Není to nebezpečné?

bioložka – Moucha? Snad, kdyby vám vletěla do oka právě v okamžiku, kdy byste si krájel nožem chleba a ten nůž by se sesmekl a vy si ho píchl do břicha ...

kapitán – Není tady chleba.

bioložka – Tak vidíte.

kapitán – Ale podle plánu nás mělo ze Země odletět jen sedm!

bioložka – Víc much tu není?

kapitán – Nevšimnul jsem si.

bioložka – Tak je nás osm.

kapitán – Není to velké riziko? Neměli bychom ji zabít? Třeba si na Zemi něčím upatlala nožičky?

bioložka – Já bych si ji nechala, líbí se mi.

kapitán – Dobře, nechám to na vás, ale jestli ta moucha ucpe něco důležitého a ohrozí náš let, tak to padá na vaši hlavu!

(bioložka přikyvuje, odnáší si mouchu na prstě k vedlejšímu stolu)

kapitán – Proč si nepřisednete ke mně?

bioložka – Ostatní by si mohli myslet kdo ví co.

kapitán – Nemohli, jsou zmrazený a o tom, kdy obživnou, rozhodují já.

bioložka – Aha.

(přisedá ke stolu kapitána)

bioložka – Proč to tu vypadá jako v hospodě?

kapitán – Přesně nevím, možná proto, aby jsme se po dobu letu cítili jako doma.

bioložka – Já jsem do hospody nechodila.

kapitán – Vzadu je ještě jeden pokojíček, vypadá to tam jako u kadeřníka.

bioložka – To je milé ...

(nastává trapné mlčení, kapitán popíjí pivo, bioložka si prohlíží mouchu)

kapitán – Jste vdaná?

bioložka – Ano.

kapitán – Čím je váš manžel?

bioložka – Kosmonautem.

kapitán – Ale, to je mi náhoda!

bioložka – Mluvíte jako Karel.

kapitán – Kdo je to Karel?

bioložka – Můj manžel, leží tam v tom třetím boxu ...

kapitán – Aha ...asi ho budete chtít probudit ...?

bioložka – Ani ne, před odletem jsme se pohádali, vyčítal mi, že nenosím podprsenku.

kapitán – Opravdu? ...A měl pravdu?

bioložka – Měl, já si ale stejně myslím, že pod tímto gumovým oblekem je to jedno.

kapitán – A máte ji?

bioložka – Ne.

(ticho, kapitán popíjí pivo, bioložka si prohlíží mouchu)

kapitán – A proč ji nenosíte?

bioložka – Hrozně se v ní potím.

kapitán – To je zajímavé.

(ticho, kapitán popíjí pivo, bioložka se unaveně rozhlíží)

bioložka – Jak dlouho poletíme?

kapitán – Nevím, tenhle let je trochu podivný, nedostal jsem žádné instrukce ohledně vůbec ničeho.

bioložka – Vůbec ničeho?

kapitán – Vůbec.

bioložka – Ani ...

kapitán – Ne.

bioložka – Tak že?

kapitán – Asi ano, je zde jen jakýsi počítač, který smíme použít pouze když si nebudeme vědět s něčím rady.

bioložka – Což samozřejmě sex není, že?

kapitán – Já vám nevím, vůbec třeba netuším, co je za dané situace horší, jestli moucha v kabině a nebo neplánovaný sex mezi posádkou.

bioložka – A co vražda?

kapitán – O té jsem také nedostal žádné instrukce.

bioložka – To znamená ...že vlastně můžeme docela všechno ...

kapitán – Já nevím ...

bioložka – Policajt tu není, tak co?

kapitán – Je. Leží v tom druhém boxu.

bioložka – Ale co bude dělat, když nemá instrukce?

kapitán – Nevím.

bioložka – A kdo s námi ještě letí?

kapitán – Mimo nás dvou, vašeho manžela, o kterém jsem si mimochodem myslel, že je to nějaký obchodník ...

bioložka – Původem je obchodník, potom přešel ke kosmonautům, asi aby mě mohl hlídat ...

kapitán – Aha, tak mimo vašeho manžela má s námi letět ten policajt, potom jakási modelka, umělec a babička.

bioložka – Čí babička?

kapitán – To nevím.

(bioložka usilovně přemýšlí)

bioložka – Kdybysme nerozmrazili mého manžela a toho policajta, mohl by to být docela snesitelný let ...

kapitán – Ale když je nerozmrazíme, nedostanou po návratu žádné peníze! A mohli by si stěžovat!

bioložka – Přece jste nedostal instrukce.

kapitán – To ne, ale bylo by to jaksi nelogické, aby se třetina posádky vrátila na Zemi nepoužitá.

bioložka – Můj manžel stejně nic nebude dělat a ten policajt by jen všude čmúchal ...

kapitán – Nevím ...

bioložka – Máme místo nich mouchu.

kapitán – Nevím ...

bioložka – Co nevíte? Přece nic nemusíte, nejsou žádné instrukce!

kapitán – Asi máte pravdu, ale nechtěl bych být popotahovánej, že jsem ohrozil let.

bioložka – Právě, když rozmrazíte manžela, let bude docela jistě ohrožený.

kapitán – Co vyvádí?

bioložka – Neustále se snaží rozprodat na co natrefí, třeba součástky rakety ve které letí.

kapitán – Tomu nerozumím.

bioložka – Při minulém letu prodal kapitánovi jeden motor, málem jsme spadli ...

kapitán – Kam jste mohli spadnout?

bioložka – To je to! Ve vesmíru se nikam spadnout nedá, to ví každé malé dítě, ale můj muž ten motor prodal hned po startu a tak jsme lítali celou dobu jen dokola kolem Země...

- kapitán – Sakra, proč?
- bioložka – Tehdejší kapitán nám tvrdil, že když je ten motor jeho, že ho nenechá jen tak vojet.
- kapitán – A spadli jste?
- bioložka – Naštěstí ne, lítali jsme tak dlouho dokola, až si pro nás ze Země přiletěli a stáhli nás.
- kapitán – Co bylo potom?
- bioložka – Soud. Na něm se zjistilo, že sice můj muž neměl žádné právo na prodej toho motoru, ale že když už ho prodal, neohrozil tím let rakety, to že zavinil až ten kapitán, který ho okamžitě vypnul, ovšem ten se zase bránil tím, že soukromé vlastnictví je nedotknutelné a že si mohl dělat s motorem co chtěl.
- kapitán – Kdo vyhrál?
- bioložka – Nikdo. Soud z toho byl zmatenej. Můj muž sice dostal pokutu, že prodal něco, co nebylo jeho, ale byl to jenom přestupek.
- Ten kapitán měl zase právo nakládat se svým majetkem jak chtěl, i když i on dostal pokutu, protože za ten motor zaplatil potravinama ze skladu pro posádku.
- kapitán – Ten let měl jaký úkol?
- bioložka – Zajistit jakési zábradlí na Marsu, které se utrhlo.
- kapitán – Mně nic neprodá, já jsem čestnej ...
- bioložka – Nefanděte si, kapitáne, můj muž je neuvěřitelně obchodník, jediná šance, jak neohrozit let, je nechat ho zmrazenýho.
- kapitán – Uvidíme, chcete pivo?
- bioložka – Ráda.
- (kapitán donáší dvě piva, z jednoho boxu se ozývá hluk)
- kapitán – Jak je to možné? Přece se nemohl probrat sám od sebe!
- bioložka – Snad to není manžel!
- kapitán – Ne, ten to není, to bude asi umělec.
- (hluk síly)
- bioložka – Neměl byste ho pustit ven?
- kapitán – Nevím, nedostal jsem instrukce.
- bioložka – Třeba se dusí?
- (kapitán vstane, jde se podívat)
- kapitán – Měla jste pravdu, led mu roztál, teď je celý pod vodou a dusí se.
- bioložka – Tak na co čekáte?
- (kapitán se ošívá, je nejistý)
- kapitán – Myslel jsem, že spolu budeme déle sami ...
- bioložka – Vždyť se udusí!
- (kapitán otráveně otevře poklop, z boxu se vypotácí muž, je celý mokrý a kašle)
- bioložka – Vy jste umělec?
- (umělec přikyvuje)
- kapitán – Chcete pivo?
- umělec – Ne! Málem jsem se utopil, jsem ještě plný vody jako kožený vak z osla.
- kapitán – Prosím?
- umělec – To byla metafora.
- bioložka – Jaké to bylo?
- umělec – Docela hloupé, představte si, že umíráte pod ledem a je vám zima na nohy, protože voda je studená a vás napadá pouze verš o lásce na velbloudovi.
- bioložka – Zarecitujte, prosím!
- umělec – Až se hrby dohoupou, tak já si otřu pot z čela a ty pochopíš, proč jsem musel přestat ...
- bioložka – Hezké.
- kapitán – Tak že jste básník?
- umělec – To také, ovšem během tohoto letu mám plnit tajné poslání!
- kapitán – Vy jste dostal instrukce?
- umělec – Ano.

kapitán – To máte štěstí, my žádné nedostali.

bioložka – Můžete nám prozradit, jaké poslání máte splnit? Jsme tady jen mezi sebou!

umělec – (šeptem) Dostal jsem úkol, abych se pokusil vytvořit provaz, který bude co nejvíc tlustý!

kapitán – Jak moc tlustý?

umělec – Moc, měl by být tak tlustý, až se jeho délka docela ztratí.

kapitán – Kam?

umělec – To právě nikdo neví a já to mám zjistit.

kapitán – No, dobře, ovšem, proč je to tajné?

umělec – Odborníci na Zemi si mysleli, že vy byste si mohli myslet, že jsem blázen a že byste se mě pokusili internovat.

kapitán – Hele, já si to sice myslím, to měli odborníci na Zemi docela pravdu, ale internovat se tady nedá kam. Vedle je jen kadeřnický salón pro ženy, aby nemusely celý den sedět v hospodě a to je asi všechno.

umělec – Tady není únikový východ?

kapitán – Mimo tam ty dveře, které vedou přímo do kosmu, ne.

bioložka – Jste ženatý?

umělec – Nevím, jako umělec musím být trochu promiskuitní, aby mohly vznikat fámy a moje věci se dobře prodávaly.

bioložka – Jé! Že nám budete po večerech vykládat!

kapitán – Tady večery nejsou. Mě by více zajímalo, z čeho ten tlustý provaz chcete vyrobit, protože pod pípou jsem našel jen draka na pouštění s klubkem tenkého provázku.

umělec – Tak třeba z toho, mně je to fuk, mně by stačila i tkanička z boty.

bioložka – Proč je tady ten drak?

kapitán – Nevím, možná proto, abysme jsme si ho vypustili ...

bioložka – Ve vesmíru nefouká!

kapitán – Vážení! Já bych z toho nedělal problém, jestli je v raketě drak a nebo není... co je nám ostatně potom, že jo?

umělec – Třeba někde přistaneme, kde bude foukat a tam si ho potom můžeme pustit ...

bioložka – Jen aby! Já mám takový dojem, že tohle není ani žádný pořádný let. Nikdo neví, jak dlouho poletíme, co máme vykonat ... ostatně, je tady někde vůbec okno, abychom zjistili kde jsme?

kapitán – Za pípou.
(bioložka se jde podívat za pípou)

umělec – Tak co?

bioložka – No jo, někam letíme, všude jsou hvězdy.

umělec – Můžu si vzít ten provázek z toho draka?

kapitán – Jistě, ale poslyšte, jak to chcete udělat, máte nějakou představu, to s tím provázkem, aby byl tlustší, než delší?

umělec – Ne, vůbec ne.

kapitán – A jak to, že vás vybrali pro ten úkol, když nevíte, co s tím?

umělec – Asi právě proto, dostavil jsem se ke konkurzu a oni se mě zeptali, jak bych to udělal s tím provázkem, ptali se docela stejně jako vy, kapitáne, a já jim hned klidně řekl, že nevím. A oni mě okamžitě vzali.

bioložka – To mi připomíná, jak jsem získala doktorát ...

kapitán – Povídejte!

bioložka – Zadáli mi úkol, byl to dost obtížný úkol. Kdesi v Arizoně spadl docela malinký meteorit. Spadl těsně vedle zemědělce, který sušil seno. Tomu zemědělci se nic nestalo, ale myš, která se nacházela v místě dopadu, to vypařilo.

kapitán – Když to tu myš vypařilo, jak se vědělo, že tam byla?

bioložka – Zemědělec to viděl. Koukal se, jak si před ním poskakuje myš a najednou to zahučelo, cosi přilítlo a z myši se jen zakouřilo.

umělec – A za co jste dostala ten doktorát?

bioložka – Tím případem se zabývala spousta vědců docela neúspěšně ...já jsem napsala, že to vypařilo tu myš a ne toho zemědělce proto, že myš se nacházela přesně v místě dopadu, kdežto zemědělec o kousek dál.

kapitán – To bylo všechno?

bioložka – Ano, ještě jsem samozřejmě dodala rozbor půdy, životopis toho zemědělce a spoustu dalších drobností.

kapitán – Ovšem, tady něco nehraje, protože malé meteority se obvykle vypaří, než dopadnou na Zemi.

bioložka – Možná tam byla zrovna díra.

kapitán – Jaká díra?

bioložka – Ozónová.
(umělec vytáhne z pod pípy draka a odtrhne z něho provázek)

kapitán – To jsem zvědavý!

umělec – Nespěchejte na mě, kapitáne, znáte to přísloví ...kdo utíká, zakopne.

kapitán – Ne, neznám.

bioložka – Vy máte z takhle dlouhého provázku udělat provázek tlustší než je jeho délka?

umělec – Ano.

bioložka – A, prosím vás, co jste vystudoval?

umělec – Nic.

bioložka – Proč jste se přihlásil na tento let? Bylo to kvůli tomu provázku?

umělec – Kdepak. To s tím provázkem bylo tajné, to jsem se dozvěděl až při konkurzu, ale víte, jak to chodí ...moje máma prala prádlo pro jakousi firmu, jednoho dne si zapomněla v práci čepici a když se pro ni vrátila, tak otěhotněla.

kapitán – To jste byl vy?

umělec – Ano, narodil jsem se do docela nesnesitelných podmínek, pamatuji se, že jedinou hračku, kterou jsem kdy měl, bylo kolečko od topení.

kapitán – To, jak s ním nejde otočit?

umělec – Ano.

bioložka – Pokračujte, prosím!

umělec – Vyrostl jsem na periferii, ale pamatuji se, jak jsem již tehdy, jako malý capart, dokázal hodiny a hodiny hledět na reklamu na prací prášky. No a když jsem vyrostl, stal jsem se umělcem, nadělal několika ženám děti a tento let беру jako dovolenou.

bioložka – Co ty ženy?

umělec – To víte, nadávaly.

bioložka – Co si myslíte o feministkách?

umělec – Maj pravdu, chlapi jsou potvory.

kapitán – Co kdybych probudil tu modelku?

umělec – Sem s ní!

bioložka – No jasně, to jste celý vy, proč neprobudíte napřed babičku?

kapitán – Babičky mají smysl až když můžou začít poučovat, ale tady se ještě nic nestalo, asi by se nudila.

umělec – Jdu pro pivo.
(kapitán probere modelku a přivede ji ke stolu, všichni se představují)

modelka – Kapitáne, kdy se vrátíme, nemám moc času?

kapitán – To vám nemohu přesně říct, zatím letíme tam.

modelka – A jak poznáme, že se vracíme?

kapitán – Mělo by to trochu cuknout a tlačit nás to stranou.

modelka – Dělán do kosmetiky a nechtěla bych, aby se na mě zapomnělo.

kapitán – Tak proč jste se zúčastnila tohoto letu?

modelka – Kdesi jsem četla, že přetížení dělá dobře na pleť.

bioložka – Ovšem zase vám ničí vnitřní orgány!

modelka – Ty mě moc nezajímají, nejsou naštěstí vidět. Víte, že jsem se kvůli nim dokonce rozvedla?

kapitán – Manžel nemohl ...?

modelka – Kdepak, manžel mohl, ale jednou musel na operaci břicha a já u toho náhodou byla, a když jsem uviděla, jaké hnus v sobě nosí, docela se mi zošklivil.

bioložka – Vy to máte v břichu stejné.

modelka – No dovolte! Dělán pro Diora!

kapitán – Ale dámy! No tak! Přece se nebudete hádat kvůli vnitřností! Třeba poletíme ještě dlouho, musíme se snažit o pohodu! Pohoda především! Pohoda je předpokladem dlouhých kosmických letů! Pohoda ...

umělec – Ale kapitáne, pohoda je nuda! My potřebuje rozptýlení, nebezpečí, riskování!

bioložka – A máte tam hnusný střeva! Trvám na tom.

modelka – Nemám, moje střeva jsou krásně eroticky růžový a ladně poskládaný.

bioložka – Schválně vám rozpárnu kousek břicha, abyste se mohla podívat ...

modelka – Ne, to by bolelo.

kapitán – Ale dámy! Co kdybyste se šli podívat, jestli ten kadeřnický salón funguje?

modelka – Ano, to mě docela zajímá.
(obě odcházejí)

umělec – To si teda užijeme!

kapitán – Ale postavy mají hezký.

umělec – To zase ano, hezký postavy se jim vzít nedají, máte pravdu.

kapitán – Měli bysme využít toho, že tady nejsou ...

umělec – Myslíte losování?

kapitán – Ovšem.

umělec – Já jsem pro, ale z pohledu delší časové perspektivy, to stejně nemá cenu.

kapitán – Kdo mluví o nějaké delší perspektivě? Mně zajímá dnešní noc.

umělec – Losujme!
(kapitán vytáhne z kapsy kapesník)

kapitán – Rub je bioložka, líc modelka, házejte!
(umělec uchopí kapesník, v tom okamžiku se vrací obě ženy s kozou)

bioložka – Našli jsme kozu!
(kapitán s umělcem zmateně mlčí)

modelka – Za kadeřnickým salómem je ještě chlívek!

kapitán – To ovšem ...mění situaci ...

bioložka – Proč? Naopak! Nádherně to do sebe zapadá.

kapitán – Co do sebe zapadá?

bioložka – Máme už mouchu a teď taky kozu, nic vám to neříká?

kapitán – Ne, asi ...

bioložka – Ta moucha bude tu kozu otravovat a ta koza se tím pádem nebude nudit, bude muset švihat ocasem, aby tu mouchu odehnala ... no prostě, obě budou spokojený.

kapitán – To je sice možné, že ty dvě budou spokojený, ovšem co ta koza bude žrát?

modelka – Naučíme ji na konzervy ...

kapitán – Ty jsou pro nás, asi jsou přesně propočítaný na dobu letu.

bioložka – Když nezbudíme manžela, jeho konzervy zbudou pro kozu.

kapitán – To je dokonalý! Tak jednoho kosmonauta mám nechat nerozmrazenýho, aby tady koza mohla sežrat jeho konzervy a veselit se s mouchou?

modelka – No a co? Koza je lepší než chlap! A navíc nám bude dávat mlíko!

umělec – Jasně, to chlap neumí, já navrhuju, abysme tu kozu upekly!

bioložka – Nikdy! jen přes moji mrtvolu!

umělec – Není problém, počkáme až umřete, potom vás překročíme a kozu si upečeme.

modelka – Jste odpornej!

umělec – Jsem jen umělec.

kapitán – Moment! Mně by teď zajímalo, proč tady ta koza je? Proč nám ji sem strčili?

umělec – Třeba omylem.

kapitán – To je nesmysl, omylem se koza nikam nestrká.

umělec – A co ten drak? He? Když tu zapoměli vědci draka, proč by tu nemohli zapomenout třeba kozu?

kapitán – Kruci! Až se vrátíme, budu si stěžovat!

umělec – Není v tom chlívku ještě náhodou prase?

bioložka – Ne.

umělec – Škoda, zabijačka v kosmu! To tu ještě nebylo!

kapitán – Dejte pokoj se zabijačkou,

modelka – Z mlíka budeme dělat jogurty, sýry ...

kapitán – Jo, to bude perfektní! Kvůli tomu nás určitě vyslali do kosmu.

umělec – Myslím, že je čas vzbudit babičku.

bioložka – Já jsem pro, bude večer, mohla by nám vykládat pohádku.

kapitán – Kolikrát vám mám vysvětlit, že tady večer není! Až si zhasnem, bude noc a když si nezhasnem, bude pořád den.
(umělec probudí babičku)

babička – Děcka, kde to jsem?

kapitán – Na kosmický lodi, babi.

babička – To není možné!

kapitán – Co se tak díváte, přece musíte vědět, že se zúčastňujete letu!

babička – Ne, to byl asi omyl, možná si mě spletli se sousedkou.

kapitán – Ale, babi, to je vyloučené!

babička – Určitě si mě spletli, já jsem totiž okopávala mrkev sousedce.

kapitán – Ale přece vás nemohli jen tak sebrat!

babička – To ne, oni přišli a řekli : "Babi, jdem!", tak jsem šla.

modelka – Vy jste šla jen tak a nezeptala se kam?

babička – Já to tak dělala celý život. Když někdo řekl „Pojď!“, šla jsem.
(všichni zaraženě mlčí)

babička – No co je? Jste zaražený jak žáby v asfaltu.

kapitán – Babi, vy jste se živila prostitutčí?

babička – Pořád.

umělec – Výborně, co kdybyste tady dočasně založila bordel?

kapitán – Jaký bordel? Nestačí vám koza s muchou?

umělec – Bordel je lepší než koza!

kapitán – Že vzbudím toho policajta!

modelka – Na bordel si nehraju.

bioložka – Já taky.

umělec – Stejně to tak dopadne.

bioložka – Holky pojďte! Nebudeme se s nima bavit!
(vezme modelku a babičku za ruce a odvádí je do kadeřnického salónku, koza jde za nima)

kapitán – Ta asi nebude vykládat pohádky.

umělec – Ne. Kapitáne, teď mě něco napadlo!

kapitán – No?

umělec – Co kdybysme vzbudili manžela od bioložky? Jestli je takový obchodník, jak o něm tvrdí žena, určitě ukecá babičku i ty dvě ženské ...

kapitán – Kvůli tomu bordelu?

umělec – Jasně.

kapitán – Ale já tady bordel nechci!

umělec – Kapitáne, vždyť to bude jen taková hra, abysme se nenudili ...

kapitán – Poslyšte, já tady za to mám určitou odpovědnost, už je tady moucha, koza a prostitutka, já si myslím, že to na jeden kosmický let stačí.

umělec – Co když se nevrátíme ...

kapitán – Jak to myslíte?

umělec – Co když nás vystřelili do kosmu proto, aby se nás zbavili?

kapitán – Nevěřím, proč by se třeba zbavovali mě?

umělec – Neurazte se kapitáne, ale jako kapitán jste naprosto nemožnej.

kapitán – No, dovolte!

umělec – Jste úplně nerozhodnej ...

kapitán – A co vy?

umělec – Moje poslední výstava, to byl obrovskej skandál.

kapitán – Povídejte!

umělec – Sehnal jsem si sponzora, který mi zaplatil pět vlaků obilí a já to obilí rozprášil letadlem nad Afrikou.

kapitán – Krucil!

umělec – Černoši se naštváli, tvrdili, že to není žádné umění, že je to normální štengrovačka, rozpoutaly se demonstrace, spousta lidí bylo ušlapáno.

kapitán – Asi jste nebezpečnej.

umělec – To jsem, mám takový dojem, že ten konkurz na provázek byla jen zástěrka.

kapitán – Dobře, ale co ta koza?

umělec – Co já vím, třeba ožrala nějakýmu politikovy keř.

kapitán – A naše ženské?

umělec – To nevím, ale jestli je má teorie správná, určitě se to časem dozvíme, řeknou to sami.

kapitán – Nemyslíte si, že takové vystřelení do kosmu za účelem likvidace je poněkud drahá záležitost? Mohli nás přece vyřídít třeba nožem, a nebo nám dát vypoověď a doporučit nám, abychom se přeškolili ...

umělec – Je možné, že se mýlím, ovšem ...

kapitán – A proč by nám potom nechávali pod pípou draka?

umělec – Nevím, to všechno je jen hypotéza, třeba opravdu máme nějaké poslání ...

kapitán – To s tím bordelem není zas až tak hloupé, jestli nás odepsali, proč bychom se nepobavili, že jo?

umělec – Přesně to jsem měl na mysli.
(kapitán probudí manžela bioložky)

manžel bioložky – Jmenuji se Karel.

kapitán – Kapitán.

umělec – Umělec.

Karel – Prodám vám se slevou pivo...

kapitán – Pivo je zadarmo.

Karel – Škoda, co se tady dá prodat?

umělec – Pane Karle, jsou tady tři ženy, z nichž jedna je prostitutka ..., potom jedna koza, která by mohla eventuálně dávat mlíko, když si zvykne na konzervy a moucha.

Karel – Moucha mě nezajímá, ta koza je už zajímavější ..., ale pánové, že vy chcete založit bordel?

kapitán – Já bych to nazval jinak, já bych to precizoval jako „Využití volného času“.

Karel – Rozumím. Pánové, rozdám vám lístečky, kde bude napsána zanedbatelná částka, vy mi je budete dávat za určité služby, které vám zařídím, to už bude moje věc jak, a až se vrátíme na Zemi tak mi je proplatíte.

umělec – Platí!
(Karel píše na lístky, potom je rozdá mužům)

kapitán – Jenom deset?

Karel – Nebojte se, zítra dodám další.

umělec – Jedná se vlastně pouze o dvě ženy, ta třetí je babička.

Karel – To je vpořádku, všechno zařídím, nebojte se.

kapitán – Já nevím, pořad se mi to jaksi nezdá ...nechtěl bych ohrozit splnění kosmického úkolu a teď ...mám dojem, že kdyby nás třeba napadli ufoni, že by získali o lidech dost zkreslený dojem ...

Karel – Nebudte bláhovej, i ufoni určitě kšeftujou.

kapitán – Jen aby!

Karel – Chlapi, víte co je můj sen? Ale opravdu velkej a jak se říká celoživotní?

umělec – Co?

Karel – Prodat někomu planetu, nejráději celou Zemi nějakému mimozemšťanovi. To by byl teprve nářez, ti blbečci se dole hádají o pole, moře, nerostný bohatství a najednou ...utrum! Nebylo by to jejich.

kapitán – To by vám neprošlo!

Karel – Proč?

kapitán – Komu byste zaplatil daně z prodeje? Přece ne těm, které byste prodal? A taky byste je nemohl zaplatit kupujícímu, to by byl nesmysl.

Karel – To je opravdu problém, tohle mě nenapadlo, sakra, komu já jen zaplatím daně?

umělec – Tak je nezaplatíte a bude to.

Karel – Blázníte! To bych přestal být seriózní partner a to já si nemohu dovolit! Daňové úniky v tak velkém rozsahu!

umělec – Za kolik byste ji střelil?

Karel – Myslíte Zemi?

umělec – Ano.

Karel – Záleží na spoustě okolností ...třeba do jaké míry by byla Země v době prodeje zamořená, to bych musel jít s cenou dolů, ale obecně si myslím ...

kapitán – Vzal byste směnku?

Karel – Jste blázen? Všechno pěkně na prkno a přepočítat! Copak bych si mohl dovolit honit někoho v kosmu kvůli nekrytému šeku?

kapitán – To asi ne, to byste vypadal směšně.

Karel – Právě.

umělec – Vzal byste dolary a nebo euro?

Karel – Mně je to fuk.

umělec – Ale ...dobře, vycházejme z toho, že byste Zemi prodal, dostal za ni dolary a co byste s těma dolarama dělal, kdyby Země nebyla už vaše a ...kde byste ty dolary vlastně utratil?

Karel – Já nikdy neutrácím! Pěkně bych si je uložil.

umělec – Kam?

Karel – No přece do nějaký solidní banky!

umělec – Jenomže ta by patřila tomu ufonovi, takže byste mu ty prachy zase vrátil!

Karel – Uložil bych je na tajné konto.

kapitán – Pánové! Odbíhate! Co bude s bordelem? (přichází babička)

babička – Holky tupírujou kozu!

kapitán – Babi, dovolte abych vám představil nového člena posádky – Karel. Karle, tohle je babička.

Karel – Vy jste ta prostitutka?

babička – Ano.

Karel – Poslyšte, věc se má takhle, tady by se daly vydělat docela slušné peníze, kdybyste spolupracovala.

babička – O co jde?

Karel – Dostanete třicet procent!

babička – Beru!

Karel – Holky dostanou každá po desíti a navíc jim zaručím klidný let.

babička – S tím by mohly souhlasit.

Karel – Za dvacet procent z těch třiceti vám pronajmu ten chlívěk, když budete mít zákazníka, přivedete kozu třeba sem.

babička – To vypadá rozumně.

Karel – Teď už je to na vás, jakmile budou mít pánové chuť, vy jim dodáte zboží podle poptávky.

babička – Chápu.

Karel – Jednou týdně budeme účtovat.

babička – Hodil by se vám třeba pátek? (Karel listuje v diáři)

Karel – Zatím tu nic nemám, dobře, v pátek ve tři u tohoto stolu.

babička – Platí!

umělec – A je to.

kapitán – Ano, zatím to šlo hladce, ale co když ty ženské nebudou chtít?

Karel – Budou, já si myslím, že rychle pochopí, že takhle si mohou přivydělat, ...stejně by to dělaly i kdyby se za to neplatilo.

umělec – Budeme losovat?

kapitán – Hodte tím kapesníkem, mně je to jedno, obě jsou hezký.

umělec – Modelka!

kapitán – Beru.

Karel – Pánové, nespěchejte tak, možná že by měla na před tady bábinka uklidit chlívek!

babička – Už jdu.
(babička odchází, z boxu vylézá policajt)

policajt – Dobrý den.

ostatní – Dobrý.

policajt – Ale! To je překvapení! Vás přece znám! (obrací se na Karla)

Karel – Těší mě.

policajt – Jste to vy, co jste prodal balón malému Petříkovi, který jste ukradl Zdenkovi?

Karel – Co bylo, to bylo, nebudeme to přece rozmazávat.

policajt – Pánové, já bych vás chtěl před tímto mužem varovat!

Karel – Pánové to jistě ocení, tu vaši péči, ovšem bude vám to nanic.

policajt – Jak to myslíte?

Karel – Na tomto letu participují pouze dvě ženy v produktivním věku ...

policajt – Nerozumím!

Karel – Pokud mi budete dělat potíže, máte utrum.

policajt – Stačilo by mi deset procent.

Karel – Pět!

policajt – Dobře, pět a volňáaska.

Karel – Beru.

policajt – Tak to bysme měli, dá si někdo pivo?

kapitán – Všichni, doneste tři, ať to zapijem!
(policajt přináší piva)

policajt – Kdo vlastně ještě letí?

kapitán – Jedna moucha, koza, babičku už znáte a dvě ženské.

policajt – Zajímavé, co máme v kosmu dokázat?

umělec – Zeptejte se kapitána.

kapitán – Nevím, nejsou instrukce.

policajt – To se mi nelíbí, pokud nejsou instrukce, členové posádky se začnou rozptylovat.

kapitán – Jak to myslíte?

policajt – Když není co dělat, začnou lidé blbnout a já mám potom práci.

kapitán – Jakou?

policajt – Třeba začnou z nudy krást, fetovat atd. a já je musím zavřít.

kapitán – Není kam. Z chlívku je teď bordel a v kadeřnickém salóнку češou kozu.

umělec – Mě by zajímalo, jak to probíhá to obvinění, že někdo něco někomu ukradne na raketě, přece to pořád všechno je na stejném místě?

policajt – To se mýlíte, pro policii jsou důležité kapsy! Jakmile je jeden předmět přemístěn bez vědomí majitele z jeho kasy do druhé kapsy patřící zloději, jedná se o krádež.

umělec – S tím souhlasím, ale co když si tady teď budeme vesele krást a potom, před koncem letu zjistíme, že jsme si vlastně svoje věci zase nakradli zpátky?

policajt – Tak to nevím. Jistě stále půjde o krádeže a já je budu tvrdě postihovat, ovšem jestli na konci letu bude mít zase každý svoje věci zpátky, tak vlastně nevím.

umělec – Mohu vám poradit?

policajt – Jistě, budu jen rád, protože tenhle případ jsme na Akademii neprobírali.

umělec – Vycházejme z toho, že začneme krást.

policajt – Dobře.

umělec – Vy nás budete sledovat a snažit se nás přistihnout.

policajt – Jistě.

umělec – Když někoho přistihnete, budete dělat, jako že jste to neviděl.

policajt – Tomu nerozumím.

umělec – Ale rozumíte, za to, že nic nevidíte, dostanete provizi.

policajt – Od koho?

umělec – Od babičky.

policajt – Ale to bude provize z bordelu! A proč by měla babička platit za vaše krádeže?

umělec – Protože bysme ji udali, že vede bordel!

policajt – Co když se bude cukat?

Karel – Nebude, když vám bude odvádět pět procent, ještě ji pořád pět zůstane.

kapitán – Já už tomu nerozumím!

umělec – Kapitáne, klid. Nejde o nic jiného, než že si tady vytváříme zákony, aby to mezi náma klapalo.

kapitán – Ale co výzkum?

Karel – Kapitáne, jestli na něco přijdete, tak to koupím.

kapitán – Dobře, já si to jenom shrnu : máme sebou mouchu, kozu, vznikl bordel a když budeme krást, tak jsme krytí ...je to všechno?

policajt – Mně to stačí.

umělec – Ne, to je teprve začátek, pokud jsme nedostali instrukce, musíme vyřešit ještě spoustu věcí ...

kapitán – Například?

umělec – Ekologie. Co budeme dělat s bobkama od kozy?

kapitán – No co? Použijeme je jako hnojivo.

umělec – K čemu? Nic tu neroste.

policajt – Pokud by mi babička odevzdávala dva a půl procenta z těch pěti, co ji ještě zbývají, přimhouřil bych oko a vy byste ty bobky mohli v noci vyhodit.

kapitán – Do kosmu?

policajt – Ano.

umělec – Všechno klape, jsem docela spokojenej, ovšem jeden háček to pořád ještě má!

Karel – Jakej?

umělec – Pokud se nám s kapitánem nebude chtít šoustat, babička nic nevydělá a nebude moct krýt naše krádeže, ani vyhazovat kozí bobky do kosmu ...

Karel – Chlapi! To se nesmí stát! Uvědomujete si vůbec svou odpovědnost?

kapitan – Trochu. Co když onemocním?

Karel – Umělec bude muset šoustat za vás.

umělec – Co když onemocníme oba?

Karel – Tak bude muset šoustat policajt.

umělec – Aby si vydělal na úplatky?

Karel – Jistě.

policajt – Moment! To chcete tvrdit, že já si zašoustám jenom když vy dva budete nemocní?

umělec – Ale ne, vy můžete šoustat pořád, babička vám to bude srážet z úplatků.

policajt – Teda já nikdy nebyl dobrej v matematice, ale co když to vyjde tak, že tady sice bude bordel v provozu, bude se krást, ale já z toho nic nebudu mít, protože svou provizi prošoustám! Teda rád bych věděl, kdo ty peníze vlastně bude mít?

Karel – Babička.

kapitán – Ne, to není možné, babička bude platit policajtovi.

umělec – A policajt je prošoustá, to znamená, že je vrátí babičce!

kapitán – Karel!

Karel – Já mám svý jistý, mně je úplně jedno, jestli bude policajt šoustat, či ne.

kapitán – Dobře, mně se nelíbí jenom jedna věc, že veškerý náklady tohoto letu ponesu já s umělcem, zdá se mi to trochu nespravedlivý.

Karel – Ty ženský by měly také platit.

umělec – Jasně, proč pořád jenom my?

Karel – Mají dostat deset procent každá, to jsme si dohodli, že jo?

umělec – Ano.

Karel – Tak jim to zdaníme a ty daně dostanou tady kapitán a umělec, protože budou nejméně znevýhodnění.

kapitán – Já jsem pro.

policajt – Ovšem! Já znovu musím zdůraznit, že jsem byl v matematice spíše podprůměrný, ale mám dojem, že jestli ty ženské zdaníme a ony vlastně tím budou vydržovat klientelu bordelu, babičku a mě a já to prošukám, tak veškeré peníze zůstanou u babičky a já dávám návrh! Co kdybysme zdanili i babičku?

Karel – Já jsem pro, stejně bude akorát uklízet chlívek!

umělec – Ale ji zbývají, jestli se nepletu, už jen dvě a půl procenta!

Karel – Jedno ji stačí.

umělec – A kdo dostane ty daně od babičky?

kapitán – Co kdybysme za to nakoupili prezervativy? A vrátilo by se to do nákladů!

umělec – Od koho je chcete koupit?

kapitán – Třeba někdo poletí kolem!

Karel – Ne, takhle se to nedělá, my založíme fond! Abychom nebyli odkázáni na náhodné setkání s jinou raketou a byli zajištěni do budoucna.

umělec – Dobře, zdaníme babičku a ty peníze převedem do fondu. Jak se bude jmenovat?

Karel – Naděje! Zkráceně N. Ale musíme zvolit předsedu a radu.

umělec – Ať dělá předsedu Karel, mě papírování nebaví.

kapitán – Jaké papírování? Žádný papír tady není, jenom ten sešit co má Karel a z kterého nám dělá dluhopisy a ten přece potřebujeme, abychom mohli do bordelu.

Karel – Souhlasím, tu odpovědnost předsedy fondu a rizika s tím spojená беру na sebe, ovšem zadarmo to dělat nebudu...

kapitán – Jistě, co ještě zbývá babičce?

umělec – Jedno procento.

kapitán – Tak dá půl tady Karlovi za funkci a je to, souhlasíte s tím?

Karel – Není to nic moc, ale co bych neudělal pro přátele.

policajt – Teda já sice nikdy nebyl v matematice moc dobrý, ale jak to tak poslouchám ...tak, kruci! Kam ty peníze zmizely? Už jde o půl procenta a možná se to časem ještě sníží a já se ptám : Kde jsou ty peníze? Babičce zůstane půl procenta, já nedostanu nic, pokud bych souložil, holky jste zdanili ...

umělec – Něco jim ale přesto ještě zůstane.

kapitán – Mohly by nám půjčovat! Já si myslím, že to nejsou žádný potvory a že by se s nima dala na to téma zavést řeč.

umělec – Třeba aby to dělaly zadarmo?

kapitán – To nemůžou, babička by neměla na úplatky pro policajta.

policajt – Vzdávám se, matematice nerozumím, ale jak to všechno sleduju, asi si nevydělám.

kapitán – Přece tady nejste od vydělávání peněz, ostatně, jestli tady Karel prodá Zemi, byly by vám peníze nanic.

policajt – Pokud na mě nevyjdou úplatky, tak s váma zatočím!

umělec – Jak byste to provedl, není tady vězení a vy sám, i když jste policajt, tak tady ...za vámi nestojí žádná instituce, jste sice policajt, ovšem jako byste nebyl.

policajt – To nemyslíte vážně! Můj děda byl policajt, můj otec byl policajt a já jsem se už jako policajt narodil.

umělec – Na raketě to neplatí. Například, když se vám začnu pošklebovat, nic nezmůžete.

policajt – Schválně to zkuste!

umělec – Jste šašek ...

policajt – To bylo to pošklebování?
 umělec – Ano.
 policajt – Mně to nevadí.
 kapitán – Nechte toho, přece je zbytečné, dokazovat, jestli někdo je a nebo není policajt.
 umělec – To se, kapitáne, mýlíte, tenhle chlap o sobě tvrdí, že je policajt, ale to je asi tak všechno, jak tady může vystupovat ... navíc, nechápu, proč by měl brát úplatky, když nemůže nikoho z nás zavřít, přece my mu nemusíme nic dát, ať se třeba vzteká.
 policajt – To nemyslíte vážně! Ukáží vám legitimaci, že jsem policajt.
 umělec – Jak vám to mám vysvětlit? Jestli se my ostatní domluvíme, že vás jako policajta brát nebudeme, ta vaše legitimace je nanic. To, že vám vycházíme vstříc a tolerujeme vás jako policajta, je jen naše dobrá vůle, aby tady na raketě mohl někdo brát úplatky a my se tak cítili bezpečně
 kapitán – Nechte toho!
 (přichází babička)
 babička – Tak jsem poklidila chlívěk, ale holky se odmítají nechat zaměstnat.
 Karel – Vysvětlila jste jim, že dostanou procenta?
 babička – Jistě, přemlouvala jsem je, jak to jen šlo.
 Karel – Tak je přiveďte, já jim to už vysvětlím.
 (babička odchází, po chvíli se vrací s modelkou a bioložkou)
 Karel – To není možné!
 bioložka – Můj muži, proč by to nebylo možné? Přece jsem kosmonautka. Hele, že ten nápad s bordelem jsi vymyslel ty?
 Karel – Ne, já to jen obchodně podchytil. Ovšem netušil jsem, že ty ...
 bioložka – (k modelce) To ovšem mění situaci! Jestli můj muž bude řídit během tohoto letu bordel, jsem pro, ovšem s jednou podmínkou!

Karel – Ne, v bordelu zaměstnám jen modelku, ty budeš vařit!
 modelka – To by mě asi moc nebavilo, i když ...vlastně nevím.
 bioložka – Já jsem pro bordel, ale mám tu jednu podmínku!
 kapitán – Jakou?
 bioložka – Nikdy nedám manželovi, ani by to nemělo význam, jako obchodník by to měl pochopit...
 umělec – Tomu nerozumím.
 bioložka – Peníze, které bych dostala od manžela, by mi určitě sebral, protože jsme rodina, takže bych s ním pracovala vlastně zadarmo!
 Karel – Neblázni, ty budeš vařit!
 bioložka – Nebudu, není tady ani vařič a navíc se mi docela líbí kapitán.
 Karel – Ruším bordel!
 umělec – Nerušíte, my vás totiž nepotřebujeme, jestli jsou holky pro, může administrativu převzít třeba policajt.
 policajt – Jsem policajt, nemohu provozovat bordel, navíc bych simožná neviděl ani tolik, jako na úplatcích.
 Karel – Tak to vidíte!
 kapitán – Dobře, ať se o všechno postará babička, když Karel nechce, aspoň zůstane víc peněz babičce, Karla vlastně nepotřebujeme.
 Karel – Tak moment! Mě tak lehce nevyšoupenete!
 bioložka – Já chci do bordelu!
 Karel – (usilovně přemýšlí) Dobře, souhlasím.
 bioložka – Ty mě budeš prodávat?
 Karel – Co mám dělat, sice tě miluji, ale kdybych tenhle byznys odmítl, stejně by ho převzal třeba policajt a nebo babička ...a přišli bysme, miláčku, o spoustu peněz!
 bioložka – Ale s tebou to dělat nebudu! To bysme si, jako rodina vůbec nevydělali. Já tě sice také miluju, ale musíš uznat, že by to byl nesmysl, abychom se milovali jen tak.

Karel – Jo, navíc bysme museli z našeho milování platit ještě policajta a babičku!

modelka – Já se nudím!

kapitán – Co kdybysme si zahráli nějakou hru?

umělec – Na to nemám náladu, já bych třeba šel tady s bioložkou do chlívků.

babička – Jistě, vše je připraveno, děťátka.

Karel – Ne!

umělec – Jak to? Přece jste nakonec souhlasil?

Karel – Já vím, ale co kdybysme ještě počkali, abych se s tím mohl nějak vyrovnat!

umělec – Jak dlouho?

Karel – Co se týče modelky, vřele vám ji, pánové doporučuji, ale na mou ženu ještě chvíli počkejte.

umělec – Jak dlouho?

Karel – Měsíc?

bioložka – To je moc dlouho, Karle, uteče ti spousta peněz!

Karel – Tak čtrnáct dní.

modelka – Sama do toho nejdu! Nejsem blázen, bioložka mi musí pomoci.

Karel – Dobře, od zítřka!

umělec – To vydržím.

bioložka – Já taky.

umělec – Tak zítra!
(bioložka přikývne, na počítači v řídicím panelu začne něco blikat)

babička – Kapitáne, podívejte se!

kapitán – Vidím, ale nedostal jsem žádné instrukce.

babička – Třeba někdo něco chce?

kapitán – V počítačích se nevyznám, na škole jsme se učili jen otvírat Windows.

babička – Mohu to zkusit?
(kapitán přikývne, babička odchází k počítači a snaží se navázat spojení)

policajt – Nesníme tu kozu?

bioložka – Ne, právě jsme ji učesali.

policajt – Tak co budeme dělat?

kapitán – Letět! To je naše poslání.

policajt – To mě moc nebaví, já bych potřeboval nějakou činnost, třeba někoho zavřít.

umělec – Kolik byste dal za to, že byste mě mohl zavřít?

policajt – Veškeré úplatky za den od babičky, hrozně se nudím.

umělec – Dobře, zavřete mě do chlívků, ale s modelkou.

policajt – Za co?

umělec – Něco vám ukradnu!

policajt – V kapsách nic nemám.

umělec – Tak si tam něco dejte!

policajt – (na kapitána) Nemáte propisku?
(kapitán podává policajtovi propisku, ten si ji dává do kapsy a vyzývavě se dívá na umělce)

umělec – To se na mě tak dívat nemůžete, mně je to trapný!

policajt – Odvedte mou pozornost!

umělec – Vážení! Jednou jsem stál pod jabloní a připlazil se ke mně had!

kapitán – Proč jste tam okouněl?

umělec – Neokouňel jsem! Snažil jsem se utrhout jabko.

kapitán – Co ten had?

umělec – Připlazil se a snažil se mě varovat, prej způsobím katastrofu.

babička – Udělala jsem v Corelu kolečko!

kapitán – Babi, někdo nás chtěl třeba varovat a vy jste to přepla na Windows?

umělec – Já to jabko utrh!

policajt – Co had?

umělec – Řekl, že se na to nemůže dívat. (nenápadně se přitočí k policajtovi a vytáhne mu propisku z kapsy)

policajt – Mám vás, ukradl jste mi propisku! Za trest vás odsuzuji na jednu noc do chlívku s modelkou!
 umělec – Ovšem jako zadržený, přece nebudu za vazbu platit!
 policajt – Moment! Tady mi něco nehraje, vy za tu noc s modelkou nezaplatíte?
 umělec – Proč bych platil? Jsem jen zadržený!
 modelka – Zadarmo nejdu ...i když, vlastně nevím.
 kapitán – Zaplatí vám policajt, to on na vás uvalil vazbu!
 policajt – To je nějaký nesmysl! Přece nebudu platit modelce místo odsouzeného za krádež! A navíc, to co vyberu na úplatcích za bordel mi určitě nevrátí vynaložené prostředky.
 babička – Podle počítače se nachází nějaká cizí raketa vedle té naší!
 (ozve se zabouchání na dveře)
 kapitán – Někdo chce dovnitř!
 umělec – Napřed vyřešíme finanční problémy s chlívkem.
 Karel – Ať tady policajt zaplatí, protože vás nechal zavřít a potom si od babičky vyžádá úplatek.
 kapitán – Až budu potřebovat ženskou, také se nechám zavřít, vyjde to docela levně.
 policajt – Nemyslete si, že vás budu dotovat!
 Karel – Je to poprvé!
 babička – Podle instrukcí z počítače, chce někdo dovnitř!
 (opět se ozvou rány na dveře)
 policajt – Dobře, pro tentokrát zaplatím za vás babičce!
 (rány zesilují)
 umělec – To je srandovní, jestli to jsou ufoní, tak musejí mít ruce!
 kapitán – A nebo aspoň nohy!
 policajt – Třeba tlučou hlavou?
 babička – Co kdybysme je pustili dovnitř?
 Karel – Já jsem pro.

kapitán – Schválně, že uhádnou, proč?
 umělec – Chce prodat Zeměkouli.
 (rány na dveře)
 babička – Já bych otevřela!
 kapitán – Co když tam není přetlaková komora?
 umělec – To jako chcete tvrdit, že tyhle dřevěné dveře vedou přímo do kosmu?
 kapitán – Já nevím, nedostal jsem žádné instrukce.
 modelka – Jdu otevřít, třeba tam stojí nádhernej ufon.
 umělec – Ať jde otevřít někdo jiný, my musíme spolu do chlívku.
 (umělec odchází s modelkou do chlívku)
 babička – Policajte, zaplať!
 (policajt platí babičce, opět rány na dveře)
 kapitán – Někdo by měl otevřít! Mohlo by se stát, že jestli ty naše dveře mají úzký prah, návštěvník by mohl sklouznout.
 (babička jde a otvírá dveře, dovnitř vstoupí ufon, je malý, má dvě hlavy a tělo, ale jen jednu nohu)
 ufon – Já vás nechci obtěžovat, ale ta vaše raketa moc kouří!
 kapitán – Právě jsem to chtěl nechat spravit.
 ufon – Vy jste kapitán?
 kapitán – Jsem.
 ufon – Mohu vidět vaše doklady?
 kapitán – Jaké doklady?
 ufon – Osobní, řídičský průkaz a průkaz o technické kontrole.
 kapitán – Asi jsem je zapomněl na Zemi ...
 ufon – Řidičský průkaz!
 kapitán – Nemám.
 ufon – Ale! To nevidím rád! A co pojištění?
 policajt – Dovolíte? Jsem policajt.

ufon – No a?

policajt – Dbám na pořádek, tehle kapitán je naprosto v pořádku, pouze si zapomněl doklady.

ufon – To mě nezajímá, ať se vrátí!

kapitán – Neblázněte, víte, kolik stojí takové vystřelení rakety?

ufon – Nemáte doklady! Musíte se pro ně vrátit!

babička – Nedáte si pivo?

ufon – Rád, ale nemyslete si, že mě tím podplatíte!

Karel – (šeptá) To je výborné, zná to slovo!

kapitán – Máme tu bordel!

ufon – Ale doklady nemáte?

kapitán – To sice ne, ale já za to nemůžu, nikdo mi nedal žádné instrukce.

ufon – Ten bordel ...to je co?

Karel – Na Zemi se dělí populace na ženy a muže. Obě pohlaví spolu chtějí souložit, ovšem někdy, když nedojde ke svadbě, musejí muži za soulož ženám platit.

ufon – Co je to soulož?

Karel – Hm, muž má ...takovej klacík ...a žena otvůrek a když muž zastrčí ten svůj klacík do otvůrku ženy, je jim moc dobře a potom se narodí děti.

ufon – Aha.

policajt – Máme tu bordel, pane, za peníze můžete zasunout svůj klacík...

ufon – Žádný klacík nemám.

kapitán – Tak co máte?

ufon – Povinnost vám zkontrolovat doklady.

kapitán – Já myslel to tělesné mezi nohama.

ufon – Mám jen jednu nohu, ale za uchem mám takový vrídek ...

Karel – A jsme doma! Čím platíte?

ufon – Já mám za úkol jen zkontrolovat vaše doklady.

kapitán – Dobře, ale co vám dělá dobře na ten vrídek za uchem?

ufon – Jedna rostlina.

Karel – Ženská ne?

ufon – To je to s tím otvůrkem?

Karel – Ano.

ufon – Nevím, nemám s tím zkušenosti.

Karel – Mohl byste to za pakatel vyzkoušet.

ufon – Za jaký pakatel? Co je to pakatel?

Karel – Pakatel je asi padesát dolarů.

ufon – Co je to dolarů?

kapitán – Jestli nemáte dolary, postačí, když mi nezkontrolujete doklady.

ufon – Chápu. Nabízíte mi otvůrek za to, že vás nechám letět.

kapitán – No konečně!

ufon – Napřed chci ten otvůrek vidět! Nerad kupuji zajíce v pytli.

babička – Vy máte také zajíce?

kapitán – Bioložko, ukažte mu to, ať je klid.
(bioložka odchází s ufonem za pípu)

ufon – To nechápu!

kapitán – Viděl jste otvůrek?

bioložka – Viděl.

ufon – Vaše doklady!

Karel – Dobře, zkusíme to jinak, jak se rozmnožujete?

ufon – To nevím, tyhle věci mě nikdy nezajímali, já jsem jen vystudoval ...

Karel – Co vám dělá dobře?

ufon – Když mohu přemýšlet.

Karel – Ale já myslel tělesně!

ufon – Když mě lehtají na noze.

Karel – Co byste dal za takové lehtání?

ufon – Všechno!

(kapitán se snaží polehtat uřona na noze)

ufon – Takhle ne!

kapitán – Jak?

ufon – Na to musí být počítač s drápkem.

babička – Naprogramovali nám jen Windows.

policařt – Kruci, tak co budeme dělat?

ufon – Vaše doklady!

kapitán – Mluvil jste tady o úřacení, co si pod tím představujete?

ufon – Ze Země mi chutnalo vždy jen pivo!

Karel – No to trvalo!
(jde pro pivo, uřon se napije)

Karel – Jaké je?

ufon – Nic moc, máte ho teplé.

kapitán – Hm ...ty doklady ...?

ufon – Vpořádku, jaké máte zbraně?

kapitán – Zbraně?

ufon – Podle vaří dráhy letu směřujete k planetě Xirowlak.

kapitán – Je to možné, ještě jsem jaksi neměl čas se podívat ..., ale co s těmi zbraněmi?

ufon – Vám jméno Xirowlak nic neřiká?
(kapitán přemýřlí)

babička – Nejsou tam ti Vetřelci? Viděla jsem to v kině.

ufon – Ano, a proto se ptám, jaké máte zbraně, před vámi jsem kontroloval asi pět vesmírných korábů ze Země, měly tu nejmodernější výzbroj – žádný se nevrátil ...

kapitán – Nemáme nic! To je nehoráznost! Takhle špatně nás vybavit!

policařt – Já mám obušek!

ufon – Co to je?

policařt – Kus gummy, mlátí se tím po zádech a po hlavě.

ufon – Jinak nic?

(kapitán si skryje hlavu do dlaní)

ufon – Vypadá to, že jste jen návnada.

babička – To jako myřlíte, že když se loví tygr, přiváže se ke stromu koza, aby ho nalákala?

ufon – Ano, něco podobného.

policařt – Teď je jasné, proč s námi poslali tu kozu! Jsme ztraceni!

Karel – Co byste dal za hezkou planetu s kyslíkem?

ufon – Podle toho ...ovšem momentálně u sebe nic nemám, beru až třetího.

Karel – Já bych počkal.

kapitán – Neblázněte! Poslali nás na Xirowlak s jedním obuškem a kozou a vy si tady domlouváte křeřty!

Karel – Stejně nemáme co dělat, než tam doletíme ...

policařt – Mohli bysme vymyslet nějakou šílenou zbraň, jednou jsem viděl v kině, jak se jeden vědec ubránil bandě násilníků jen tím, co našel v kuchyni! Násilníci měli palné zbraně a on vyrobil takový divný metač vidliček a z bomby od plynu ...

kapitán – Nemáme vidličky, ani bombu od plynu ...

policařt – Co pípa?

kapitán – Zbláznil jste se? Jak bysme čepovali pivo?

ufon – No, tak já zase půjdu ...nějak si to vyřeřte, máte to tu hezké, jen to pivo je trochu teplé. Naschle!
(vstává a odchází ke dveřím)

Karel – Moment! Co bude s tím křeřtem?

ufon – Jak jsem řekl, já jsem pro, ale beru až třetího, a to, nezlobte se, ale budete právě na planetě Xirowlak! Mám obavu, že smlouvu nebude mít kdo podepsat.

Karel – Ale kdybysme se vrátili?

ufon – To je něco jiného, taková malá planeta, kde bych si mohl postavit chatu, by se mi docela hodila, manželka mě pořád nadává, že jen sedíme doma.

kapitán – Už toho nechte, jste jak malí kluci.

ufon – Tak naschle!

ostatní – Naschle.
(ufon odchází, špatně dovře dveře, kapitán vstává a zavírá za ním)

kapitán – Ani ty dveře nedovírají!

bioložka – Vetřelci mají děsnou sílu a jejich sliny rozleptají všechno, na co ukápnou.

babička – Ano! Pamatuji si, že napřed začne vždycky něco kapat ze zhora, člověk se tam pomalu podívá ...a ...
(na stůl spadne pár kapek vody, všichni zděšeně pohlédnou ke stropu, kapitán opatrně olízne jednu kapku)

kapitán – Je to jen voda, asi tam máme díru.

policajt – Někdo by měl opravit střechu.

kapitán – Nedělejte si srandu, naše situace je opravdu katastrofální.

babička – Co kdybysme se obrátili a letěli domů?

Karel – Ne, já navrhuju, abysme jen zastavili a počkali do třetího!

kapitán – Není tady žádné kormidlo, ani brzda. Musíme jen letět tam!

bioložka – Kolik máme času?
(kapitán vytáhne diář)

kapitán – Zítra odpoledne tam budeme!
(z chlívků vychází umělec s modelkou)

policajt – No, konečně! Teď já!
(ozve se velká rána a chlívek zmizí)

babička – Co se stalo?

kapitán – Odpadl nám chlívek!

babička – Kde je koza?

umělec – V kadeřnickém salónu, ale babi, já se vám divím, staráte se o kozu a to, že chyběla minuta a tady modelka a já bysme zmizeli s chlívkem v kosmu, vás vůbec nevzrušuje?

babička – Promiňte, máte pravdu, měla jsem být napřed zdě-

šená kvůli vám a ne kvůli koze, ale jsem již trochu senilní, tak mi to odpusťte.

modelka – Bábi, já si dokonce myslím, že vám bylo nejvíc líto toho, že vám odlítnul bordel, že ani ta koza vás moc nevzrušovala.

kapitán – Nechte toho! Zítra sem vtrhnou vetřelci, musíme něco vymyslet.

Karel – Tady policajt si stoupne s pendrekem za dveře, my budeme sedět u stolu, popíjet pivo a nalákáme je dovnitř a potom je policajt překvapí zezadu.

policajt – Já jsem pro, už dlouho jsem si nezamlátil.

babička – Jste blázni! V kině měli lidé dokonce planetometry a bylo jim to nanic!

policajt – Ale když se šikovně praští do krku! To byste, babi, viděla, co to nadělá za paseku!

babička – Jo, a on se otočí a ukousne vám hlavu.

policajt – No když nechcete, abych je zmlátil, tak se vnucovat nebudu.
(otočí se na bioložku)

policajt – Co kdybysme si odskočili do kadeřnického salónku?

bioložka – Já jsem pro.

Karel – Blázníte! Musíme něco vymyslet!

bioložka – Ale Karle, nebuď žárlivej!

kapitán – Tady Karel má pravdu, bioložku potřebujeme, třeba právě ona něco vymyslí!

bioložka – Co, například?

Karel – Třeba nějakou sloučeninu?

policajt – Máme jenom pivo a konzervy ...

babička – Jednou, když jsem byla ještě mladá, stoupla jsem na konzervu, která stála několik dnů na slunci ...

policajt – A co to, babi, udělalo?

babička – Pšouklo to.

Karel – Ano, kdybysme nahřáli konzervy ...!

kapitán – To nám nepomůže, je to slabé a navíc bysme si za-
neřídili raketu.

umělec – Postrašíme je drakem!

policajt – Jste trapní!

umělec – Nabídneme jim děsně teplý pivo!

policajt – S váma se já už nebavím!

bioložka – Už to mám! Dostaneme je důvtipem!

kapitán – To se mi líbí, je to první zajímavěj nápad.

policajt – Mně se to také líbí.

modelka – Já jsem taky pro, ovšem asi vám moc nepomůžu,
manažer mi vždycky říkal, že jsem jenom krásná.

babička – Z toho si, děvenko, nic nedělejte, někdo není ani
krásnej... (podívá se na policajta)

policajt – Co se na mě díváte?

babička – Nezlobte se.

kapitán – Koza je určitě hezcí!

policajt – Kruci! Co se všichni najednou o mě otíráte?

Karel – Víte, to máte těžký, za to, že nás sežerou vetřelci,
někdo musí nést odpovědnost, na někoho to potře-
bujeme svalit, abychom si ulevili a vy máte opravdu
divnej obličej.

policajt – Za to přece můžou ti ze Země!

Karel – Jistě, ale oni jsou daleko ...

kapitán – Nechte toho! Jak to bude s tím důvtipem?

bioložka – Musíme vycházet z toho, že ti vetřelci jsou natvrdlí,
bez špetky smyslu pro humor.

babička – Dokažte to.

bioložka – Chtějí nás jenom tak sežrat ...

babička – Třeba potřebujú maso? My také při okopávání
brambor nevtipkujeme.

bioložka – Proč zrovna brambory?

babička – Třeba jsou na takové úrovni, že jim připadáme jako
brambory a o těch je známo, že neoplývají ani špet-
kou humoru, ale ...třeba, když rostou, tak se třeba

chechtají, ovšem my jim nemůžeme rozumět, protože
to jsou jen brambory.

bioložka – Nepřeháníte to trochu?

babička – Proč? O vetřelcích se nic neví.

kapitán – Bábi, nám nezbyvá, než si myslet, že jsme chyt-
řejší, pokud bychom připustili, že jsme pro ně jako
brambory, nemáme šanci.

babička – Já jen, abychom se moc netěšili, jak si z nich udě-
láme srandu!

policajt – Já bych to vyřídil pendrekem!

umělec – Co kdybysme zalezli do boxů a nechali se zmrazit?
Třeba nás zmrzlý nebudou chtít?

kapitán – Co je na tom důvtipného?

umělec – Třeba nic, ale možná nám to pomůže.

bioložka – Sežerou nás i zmrzlý.

policajt – Ale nebude to tak bolet!

babička – Jestli chci zemřít, tak při plném vědomí!

umělec – Můžete zůstat sedět u stolu, bábi, a sledovat, jak
vás žerou.

modelka – Hlavu si ukousnout nenechám, byla bych naprosto
nemožná!

policajt – Nebudte skromná, tělo máte taky hezké.

umělec – Ale já nestihnu vyřešit ten provázek!

kapitán – To byl jen zastírací manévr, nikomu na Zemi nikdy
nešlo o to, abyste udělal provázek tlustší, než delší,
jsme pouze návnada!

umělec – Já to stejně dokážu.

kapitán – Nikdo se o tom nedozví.

umělec – Málokdy jsem tvořil pro davy, vždy jen z vlastního
přesvědčení.

kapitán – Vy byste se zabýval provázkem, když vás potom
sežerou?

umělec – No, raději bych se vrátil a byl slavný ...

kapitán – Tak vidíte!

policajt – Na mě káplo!
 babička – Nedotýkejte se toho!
 policajt – Jak se toho nemám dotýkat, když mi to káplo na hlavu?
 (na stůl opět dopadají kapky ze stropu)
 babička – Buď prší a nebo jsou to vetřelci.
 (ozvou se rány na dveře)
 bioložka – Vetřelci neklepají.
 kapitán – Ale jsme nad planetou Xirowlak!
 (opět rány na dveře)
 policajt – Nenáme čas, přijďte zítra!
 (opět rány na dveře a hlas :)
 hlas – Děťátka, tady vaše maminka, otevřete vrátka!
 kapitán – (šeptem) Proč si myslí, že jsme děťátka?
 umělec – A proč nám má chybět maminka?
 modelka – Je to vlk!
 bioložka – Vyloučeno! Ve vesmíru vlci nejsou.
 policajt – Já ho vezmu pendrekem!
 kapitán – (šeptem) Já se ho zeptám, kdo je.
 babička – Jo, zeptejte se ho.
 kapitán – Kdo je?
 hlas – Tady vaše maminka, otevřete vrátka!
 kapitán – Žádnou maminku nemáme!
 hlas – Tak dědečka?
 kapitán – Ani dědečka nemáme, jsme posádka kosmické lodi.
 (nastane ticho)
 babička – Odešel.
 policajt – A nebo číhá za dveřma!
 modelka – Já bych se podívala...
 umělec – Můžu si vzít ten provázek z draka?

kapitán – Vemte si ho a někam zalezte a nerušte, co se týče toho za dveřma, já bych neotvíral.
 babička – Třeba si chce jenom povykládat!
 kapitán – Takového jsem znal, bylo to ještě za mých studií na institutu, vždycky přišel, že si chce jenom povykládat a nakonec mi přebral ženskou.
 modelka – Já bych ho pustila ...třeba bude milý.
 policajt – Vetřelec to není, ten by dveře rozrazil.
 kapitán – Jste tam ještě?
 hlas – Tady vaše maminka, otevřete vrátka!
 (kapitán vstává a jde ke dveřím, otevírá je, dovnitř vchází starší žena)
 kapitán – Mami! Co tady děláš?
 máma – Přinesla jsem ti svačinu.
 policajt – To je ale ostuda!
 babička – Proč ostuda? Je to jeho maminka, má právo mu donést svačinu, ať se nachází kdekoliv.
 kapitán – Ale, za chvíli nás napadnou vetřelci!
 máma – Přinesla jsem ti závin!
 Karel – Osobo! Tohle je speciální let!
 máma – Jenom předám závin.
 kapitán – Jak ses sem dostala?
 máma – Optala jsem se sousedky.
 kapitán – Staré Haničicové?
 máma – Jo, právě ji.
 policajt – Já tomu nerozumím! Čím jste přiletěla?
 máma – Hodil mě sem Jožka, jel z práce.
 umělec – A jak se dostanete zpátky?
 máma – Jožka slíbil, že mě zase odveze.
 policajt – A nemohl by odvézt i nás?
 bioložka – Ano! My se zmáčkeme.
 máma – Musela bych se ho zeptat.

policajt – Zeptejte se ho, prosím, už nemáme moc času!
 modelka – Řekněte mu, že se docela uskovrníme, že je to pro nás hrozně důležité!
 máma – Tak já se zeptám.
 (vrací se ke dveřím a vykukuje)
 máma – Už je pryč, říkal mi, že nemá moc času, že chce odpoledne ještě na zahrádku.
 umělec – Vážení! Tak hloupě sežrán se mi ještě nestalo!
 máma – O čem to mluví?
 kapitán – To je na dlouhé vykládání, na to nemáme čas, za chvíli přistaneme na planetě Xirowlak a tam nás sežerou vetřelci.
 máma – Zase, synu, přeháníš, jako vždycky.
 bioložka – Kdepak, nepřehání.
 máma – A proč si nezavoláte taxi?
 bioložka – Proč si, vlastně, nezavoláme taxi?
 umělec – Bylo by to moc drahý.
 bioložka – My si můžeme zavolat taxi?
 kapitán – Ano, ovšem stálo by to spoustu peněz.
 bioložka – Jste blázni! Já si ho zavolám.
 kapitán – Mámo, máte mobil?
 máma – Ne, ten jsem zapomněla na Zemi.
 policajt – Kruci! To snad není možné!
 máma – O čem mluví?
 kapitán – Ani se neptej, jsme ztraceni.
 máma – Tak si vemte závin!
 (rozdělává na stole balíček)
 policajt – Ten Jožka byl jen kousek od rakety?
 máma – Ano, zastavil hned u dveří.
 policajt – Kruci, proč jste ho nezdržela?
 máma – Říkal, že musí na zahrádku.
 kapitán – To je hloupé.

máma – A co tady pořád děláte? Kosmická výprava musí být úžasné dobrodružství!
 policajt – Popíjíme pivo a kecáme.
 máma – Představovala jsem si to trochu jinak.
 modelka – Jaký krém používáte na nos? Máte neuvěřitelně malé póry!
 umělec – Už to mám! Mám to!
 kapitán – Co?
 umělec – Pokud určím délku provázku jako jeho šířku, bude jeho šířka delší než délka!
 policajt – To by uměl každý blbec.
 kapitán – Kdepak, blbec by na to nepřišel.
 máma – Kdo je ten chlapec?
 kapitán – Právě dokázal, jak udělat z provázku provázek, který bude tlustší, než delší.
 máma – Ale ptala jsem se, čím se živí?
 kapitán – On se neživí, mu je to jedno.
 máma – Nemá zahrádku ani video?
 kapitán – Ne, je to umělec.
 modelka – Něčím bych si potřela tvář! Cítím, že se mi zatahují póry a mně, když se zatahují póry, znamená, že bude pršet a pleť se mi zamastí a budu vypadat nemožně.
 kapitán – Pršet nebude, tím si můžete být jistá.
 (ozývají se rány na dveře)
 babička – Vetřelci!
 máma – Prdlajs! To bude Jožka! Určitě si něco zapomněl!
 kapitán – Rychle otevřete!
 (policajt se vrhá ke dveřím a otvírá, dovnitř vchází Jožka)
 Jožka – Omlouvám se, nechci rušit, ale nemůžu nstartovat.
 policajt – To je nádhera!
 modelka – Jste fantastickéj!
 umělec – Já ti dám pus!

Jožka – Pardón, nemůžu pouze nastartovat!

bioložka – Možná, kdybyste do vašich článků dodal trochu kyseliny ...

Jožka – Přesně to potřebuji!

bioložka – Co tak trochu kyselého mlíka z kozy?

Jožka – Na tohle jsem ještě nestartoval ...

bioložka – Někdo by měl podojit kozu.

umělec – Já jsem umělec.

babička – Já ji podojím.

kapitán – Vezmete nás zpátky?

Jožka – Je vás moc, nerad bych se mačkal.

kapitán – Ale nás sežerou vetřelci!

Jožka – Nemám rád zadýchaný skla.

policajt – Tady jde o život!

Jožka – Dobře, ale budete mi je utírat!
(babička odchází podojit kozu)

kapitán – To je paráda! Jsme zachráněni!
(babička se vrací z kadeřnického salónku)

babička – Koza nemá mlíko!

KONEC PRVNÍHO DĚJSTVÍ

2. dějství

scéna – pustá krajina, sem tam sopka, jinak písek, uprostřed stojí skupinka lidí s kozou, vedle nich hromada konzerv.

kapitán – Je to výborné, dá se tady dýchat!

Jožka – Kdyby měla vaše koza mlíko, mohli bysme být doma a tam se dýchá ještě líp!

modelka – Myslíte si, že mám vhodné šaty?

policajt – Určitě, ostatně je to jedno, až nás objeví vetřelci, nebudete potřebovat žádné.

babička – Kam půjdeme?

umělec – Proč bychom někam chodily?

babička – Vždycky se někam jde.

umělec – Tady to nehraje žádnou roli.

policajt – Je lepší někam jít, i když to nemá smysl, než jen tak postávat a užírat se.

umělec – Já bych se raději užíral na místě, než se zpotil docela zbytečným pochodem.

bioložka – Třeba objevíme buňky!

babička – Buňky nepotřebujeme, potřebujeme trávu pro kozu.

kapitán – Tu tady nevidím.

Karel – Vážení! Právě mě napadl docela dobrý obchod ...

kapitán – Jaký?

Karel – Cokoliv najdete zajímavého, nabídnete napřed mně za výhodnou cenu.

kapitán – Proč?

Karel – Vyznám se.

kapitán – Přistáli jsme dost nešťastně, v kapsách mi zbyl jen kapesník a vy chcete obchodovat?

Karel – Jistě, nejlepší kšefty se dělají s přáteli, kteří zdánlivě nic nemají.

umělec – Vy přece také nic nemáte, co byste nám mohli nabídnout za to, co najdeme?

- Karel – Konzervy.
- Kapitán – Moment! Konzervy nejsou vaše, jsou všech!
- Karel – Podívejte se, nemá cenu si něco nalhávat. Obchod je obchod. Já vám navrhuji jednu věc! Abychom mohli obchodovat, poskytnete mi všechny konzervy, jako určitou půjčku do budoucna a když něco najdete, já vám za to zaplatím v konzervách a nakonec se vyrovnáme.
- babička – Už vám dal někdo facku?
- Karel – Jistě.
- Jožka – Neblázněte! Pokud nedá koza mlíko, nemůžu nastartovat. Musíme pro ní najít napřed trávu, teprve potom se můžeme bavit o byznysu.
- bioložka – Mně se to zdá chytré, ale kde je, kapitáne, vaše maminka?
- kapitán – To fakt nevím, dovezla mi svačinu a teď je pryč! Kdo ji viděl naposled?
(nikdo se nehlásí)
- modelka – Asi se ztratila.
- kapitán – Jistě, vypadá to tak, ovšem takhle jednoduše se tyto případy přece neřeší!
- umělec – A jak by se měly řešit?
- kapitán – Má vypuknout panika, hledá se, křičí ...!
- policajt – To má zase kapitán pravdu.
- babička – Nedá se nic dělat, prostě se ztratila, ono když se něco ztratí, tak se to taky může ještě časem najít.
- bioložka – Právě, třeba se ještě najde, my teď potřebujeme hlavně trávu pro kozu.
- kapitán – Jste blázni, tady trávu nikdy nenajdeme.
- bioložka – Když se tu dá dýchat, mohla by tu být i tráva!
- modelka – Mně utíká tolik kšeftů! Možná právě teď zavádějí nový parfém a já tady musím čekat kvůli kozel!
- policajt – Tak už někam pojďte! Pokud budeme postávat, lehce nás najdou vetřelci a taky tady na místě žádnou trávu nenajdeme.
- babička – Možná, že bysme ani žádnou trávu nepotřebovali ...
- bioložka – Jak to myslíte, babi?
- babička – Potřebujeme jen mlíko a kdybyste vy dvě holky otěhotněly ...
- kapitán – Tak s tímhle jsem se ještě nesetkal, vy, babi, navrhuje, abysme tady bioložku a modelku přivedli do jiného stavu?
- babička – Jasně, možná to bude jednodušší, než se někde trmácet s kozou a hledat trávu.
- modelka – Já jsem proti, nemám sebou speciální krémy na pleť, takové, které se používají při mateřství, aby nezůstaly vrásky.
- policajt – Babi, chyba byla, že jste to prozradila, kdybyste o tom nemluvila, stejně by to tak dopadlo, ale teď si holky dají pozor.
- umělec – Já jsem pro, abysme nikam nechodili a počkali, až holky otěhotní, taky se mi nechce táhat se s těma konzervama.
- bioložka – A to si myslíte co? Že si teď rychle obě lehne, roztáhneme nohy a budeme čekat?
- kapitán – Mohli by tady zůstat vždy jen dva, aby to nebylo tak blbý a ostatní chlapi by se šli třeba proběhnout tam za tu sopku.
- modelka – A co emancipace? Já bych si připadala hůř než ta koza!
- policajt – Ale chlapi nemůžou mít mlíko!
- Jožka – Stačilo by tak půl litru ...
- bioložka – Jste hnusní!
- Karel – Ale, no tak, bez mlíka se domů nedostaneme.
- kapitán – Konec řečí, zatím to necháme plavat ...
- umělec – Proč plavat?
- kapitán – Začínal jsem na plachetnici, ale nepřerušujte mě ...teď navrhuji : dva muži prozkoumají terén a zjistí, kde jsou vetřelci a my si zatím můžeme odpočinout.
- babička – Já bych šla ...

kapitán – Ne, mohlo by to bejt nebezpečné, ať jde Karel s policajtem.

policajt – Proč nejdete vy?

kapitán – Já musím zajistit tábořiště a taky, kdyby mě něco sežralo, kdo by vám velel?
(Karel s policajtem odcházejí, ostatní se ukládají kolem hromady konzerv ke spánku)

Karel – Jestli narazíme na vetřelce, ne abyste ho bouchl obuškem! Možna bysme mu mohli něco prodat.

policajt – A co kdybyste se mu prodal sám, aspoň bysme měli pokoj.

Karel – Jste blázen? Kdybych se mu prodal, tak je to přece nesmysl, co bych potom z toho kšeftu měl?

policajt – Vy byste si poradil.

Karel – Ne, to by nešlo, ale kdybych prodal vás, mohl bych z toho něco vytěžit! To už by bylo logičtější.

policajt – Prodal byste se mu za něco, co byste si nechal ...

Karel – No jo, ale on by mě měl i s tím, co by mi prodal. Ne, to je také hloupost, lepší bude, když prodám já vás!

policajt – A co když prodám já vás?

Karel – Tak schválně! Kdo koho dřív prodá! Ale ten kdo bude už prodanej, nesmí ještě z posledních sil prodat toho druhého! To bysme se navzájem prodali a zase bysme z toho nic neměli.

policajt – Platí!

Karel – Proč zrychlujete?

policajt – Ale to se vám jen zdá.

Karel – Kdepak, podívejte se, už jste deset metrů přede mnou!
(oba mizí za horizontem, v táboře se probouzí babička)

babička – Bože! To je krása!
(probouzí se bioložka)

bioložka – Babi, co jste to povídala?

babička – Jak je tu nádherně.

bioložka – Kde?

babička – Tady, kolem.

bioložka – Ale vždyť tu nic není!

babička – No právě! Země je moc zacpaná věcmá, člověk se tam pomalu nemá ani kam hejbnout, aby na něco nešlápl a nebo se o někoho neotřel.

bioložka – Ale vždyť jste se tím živila!

babička – To máte pravdu, ovšem jsem už ve věku, kdy mě to otírání moc nebaví.

bioložka – A ...babi, zamilovala jste se někdy?

babička – Ale holčičko! Skoro třikrát za noc.

bioložka – To přece nebyla láska!

babička – Jak to víte?

bioložka – Myslím si, že láska musí bejt dlouhá a ...

babička – Jo, tak dlouhá, až se ti dva spolu začnou nudit. Já se nikdy nenuдила.
(probouzí se umělec)

umělec – Já se taky nikdy nenudil, fakt, asi mi to nebudete věřit, ale já se nenudil ani v čekárně u doktora, když jsem tam už musel tvrdnout, počítal jsem aspoň parkety.

babička – Bavíme se o lásce.

umělec – Tak to pardon! Já myslel, že o nudě.

bioložka – Byl jste někdy zamilovaný?

umělec – Ano, jednou. To jsem šel v noci z jakéhosi flámu a v parku jsem potkal nádhernou ženskou, která plakala, tak jsem ji začal těšit a těšil jsem ji do rána a potom jsem se musel ženit, ovšem s docela jinou ženou, kterou jsem moc rád neměl, ale její otec si na mě počíhal a tak jsem si ji raději vzal.

bioložka – Co ta žena v parku?

umělec – Tu jsem opravdu miloval.

bioložka – Jak to víte?

umělec – Nic po mně nechtěla, chtěla být jen tak halabala se mnou.

babička – Jo, tyhle věci jsou děsně zajímavý.
(probouzí se kapitán)

kapitán – Měl jsem sen, že Karel prodal policajta.

babička – Cha,cha.

bioložka – Nesmějte se, je to velmi pravděpodobné.

umělec – Za co ho prodal?

kapitán – Za litr mlíka.

babička – Už by se měli vrátit ...
(probouzí se Jožka)

Jožka – Můj tatínek byl kočí.

babička – O čem to mluvíte?

Jožka – On měl totiž hrozně rád koně, ale taky moc pil a proto neměl peníze na seno a ty koně mu pochcípali.

babička – Proč nám to vykládáte?

Jožka – Moje máma se na to nemohla dívat a tak se rozvedla a vzala si chlapa, co měl papírnictví, jenomže ten taky pil ...

babička – Já nerozumím ...

kapitán – Jen ho, babi, nechte, každá prkotina má tady svůj význam.

Jožka – Ten chlap propil celé papírnictví jen proto, aby se s ním máma rozvedla a mohl odjet do Brazílie, kde začal chovat včely.

babička – Co se stalo s maminkou?

Jožka – Odjela na zájezd do Egypta.

kapitán – Tam si vzala velbloudáře ...

Jožka – Ne, tam potkala svého druhého muže, který tam studoval egyptské včely.

babička – Ale já nevím ...

Jožka – Padli si zase do oka a narodil se jim kluk. Vlastně můj nevlastní brácha.

bioložka – Co dělá váš nevlastní bratr?

Jožka – Nevím, hledám ho už několik let.

babička – Jak vypadá?

Jožka – Na zádech má bradavici.

babička – A proč jste nám to vykládal?

Jožka – Já nevím.
(probouzí se modelka)

modelka – Vypadám hrozně, že jo?

kapitán – Jo, vypadáte hrozně, jste rozespalá, máte kruhy pod očima a scvrklou pleť.
(modelka se rozpláče)

bioložka – Proč ji to říkáte?

kapitán – Ptala se mě.

bioložka – Ale když žena tvrdí, že vypadá hrozně, znamená to, že chce, abyste ji řekl, jak je krásná.

kapitán – Já ji to klidně řeknu, ovšem stejně vypadá hrozně.
(modelka se opět rozpláče)

bioložka – Jste hrubián.

kapitán – Dobře, vypadáte nádherně!

modelka – Opravdu? Neříkáte to jen tak?

kapitán – Kdepak, moc vám to sluší.
(modelka se usměje)

modelka – Stejně vám moc nevěřím.

kapitán – Fakt! Jste moc krásná.

modelka – Vy lichotníku!

babička – Už by tu měli být!

kapitán – Třeba něco objevili!

modelka – Jak to myslíte, že jsem krásná?

kapitán – Normálně.

modelka – Jenom normálně?

bioložka – Kapitán chtěl říct, že jste nejenom krásná, ale i přitažlivá.

kapitán – Opravdu? To mě ani nenapadlo, ale je to klidně možné.

modelka – Kapitáne, co kdybysme si vyšli na procházku?

kapitán – Moc se mi nechce, je tu vedro.

modelka – Jen na takovou krátkou.

kapitán – Kruci, k čemu by to bylo?
(Jožka do něho drcá loktem)

kapitán – No, co je?

Jožka – Chce jít s vámi na procházku! Copak to nechápete?

kapitán – Ne, já začínal na plachetnici, tam se na procházku nechodilo.
(modelka začíná plakat)

modelka – Cítím se docela opuštěně.

kapitán – Tak si něco zahrajeme! Třeba nějakou hru.

modelka – Ale já chci jít na procházku!

kapitán – Krucinál! Tak ať jde s vámi třeba umělec.

modelka – Ne, ten nemá takové pochopení, jako vy.

kapitán – Já žádné pochopení nemám.

Jožka – Kapitáne, běžte se projít, udělá vám to dobře.

kapitán – Neudělá! Procházky mi dělají hrozně!

Jožka – Nemusíte jít daleko, postačí, když dojdete tam za tu dunu, kde na vás nebude vidět.

kapitán – Krucinál! To snad není možné, copak jste se zbláznili?

modelka – Tak už pojdte!

kapitán – Co kdybyste šla s babičkou? Babičky chodí rády na procházku.

modelka – Babička není tak zajímavá, jako vy.

Jožka – Kapitáne, nezdržujte!

kapitán – Tak jo, ale hned se vrátíme!
(odcházejí za dunu)

babička – Jak jsou ti chlapi nechápaví, to je až trapné.
(vrací se kapitán s modelkou)

kapitán – Mě to fakt nebaví, chodit na procházky.

modelka – To jsou pořád řeči!

umělec – Kapitáne, uvědomujete si, že jsme v dost prekérní situaci?

kapitán – To si uvědomuji, proč mi to říkáte?

umělec – Zachrání nás jedině, když ženské otěhotní a dodají trochu mlíka do baterií!

kapitán – To je mi jasné.

umělec – Tak kruci! Proč jste se tak rychle vrátil z té procházky?

kapitán – Myslíte? (přemýšlí) Asi máte pravdu. Nešla byste ještě jednou na procházku? (k modelce)

modelka – Ráda.
(oba odcházejí za nejbližší dunu, vzápětí se ozve křik a oba běží zpátky)

babička – Co se děje?

kapitán – Tam! Někdo tam je!

modelka – Vypadá hrozně!
(přibíhá policajt)

kapitán – Co se, proboha, stalo?

policajt – Karel prodal vetřelcům sopku ...!

babička – Jakou sopku?

policajt – Tam tu, co vidíte.

bioložka – Za co?

policajt – Napřed jim nabízel mě, ale oni moc nechtěli a tak to nakonec usmlouval.

kapitán – Za co?

policajt – Pánové, on je opravdu ďábel ...

babička – Tak nám to řekni!

policajt – Prodal jim tu sopku za příslib, že jim musí přednostně nabídnout i všechny ostatní sopky na prodej.

babička – Ale vždyť ty sopky jsou jejich!

policajt – Normálně je ukecal.

kapitán – Dobře, je to zvláštní, ale budiž, co mě však zajímá je, co za to od nich dostal?

policajt – Litř mlíka.

kapitán – Litř mlíka za sopku?

biološka – Kde to mlíko vzali? A je to vůbec mlíko?

policajt – Nevím, musíme počkat, až se Karel vrátí

modelka – Kde je?

policajt – Naposled jsem ho viděl, jak smlouvá, on to chtěl ještě vyhnat vejš, zkoušel to dostat na litř a půl.

Joška – Stačil by litř ...

policajt – Taky jsem mu to říkal, ale je to mezek. Napřed nás chtěli sežrat, docela se s náma odmítali bavit, ovšem v poslední chvíli Karla napadlo, že jim nabídne tu sopku. Ztichli a vyjeveně na něho hleděli. Mám dojem, že vůbec nechápali, co je to byznys, ovšem Karel do nich tak dlouho hučel, až začali smlouvat a potom se jim to viditelně zalíbilo a chtěli pořád kupovat dál a dál, ale Karel tvrdil, že napřed to mlíko a potom se uvidí. Když jsem odcházel, čekal právě na hrnek.

babička – Už běží! Podívejte se támhle!
(přibíha Karel, funí a v ruce svírá hrnek)

biološka – Sláva!

modelka – Sláva!

Karel – Já se omlouvám, ale já to mlíko vyžbryndal ...
(nastává hrobové ticho)

kapitán – Tys ho ...?

umělec – Vyžbryndal?

babička – Normálně jsi ho vyžbryndal?

Karel – Jo, cosi mě honilo a já utíkal a ...

Joška – Vyžbryndals mlíko?

Karel – Omlouvám se.

policajt – On vyžbryndal všechno mlíko!

kapitán – A jsme bez sopky!

(ticho, všichni jsou zdeptaní)

biološka – Třeba to nebylo ani opravdický mlíko!

Joška – Třeba by nešlo do baterií jako kyselina.

Karel – Bylo to normální mlíko ...mělo kůžičku!

babička – A proč jsi ho vyžbryndal?

Karel – Jak jsem vám řekl, cosi mě začalo honit a když vás něco začne honit, co uděláte?

policajt – Začneme utíkat.

Karel – Správně, no a potom jsem to mlíko vyžbryndal.

modelka – On vyžbryndal naše mlíko!

kapitán – Vyžbryndal mlíko za sopku!

umělec – Navrhuj soud!

modelka – Ano, musíme ho přísně potrestat!

biološka – Třeba to ani mlíko nebylo?

kapitán – Já jsem pro tvrdý postih!

policajt – Soud! Neměl to vyžbryndat!

Karel – Neblázněte!

kapitán – Budeme ho soudit za ohrožení výpravy!

modelka – Popravíme ho ...

umělec – To snad ne!

modelka – Proč ne?

policajt – Napřed soud, potom poprava, tak to vždycky bylo, jen sem tam naopak.

Karel – Neblázněte!

babička – Budu jeho advokát.

Joška – Babi, vždyť všechno pokazil, snad se ho nechcete ještě zastávat?

babička – Na každém soudě musí být obhajce!

umělec – Má pravdu.

(zasedá soud, obžalovaný je Karel, soudce je kapitán, žalobce modelka, obhájce je babička, ostatní jsou porota)

soudce (kapitán) – Zahajuji soud!

žalobce (modelka) – Navrhují trest smrti pro obžalovaného, za to, že ohrozil posádku kosmického korábu!

advokát (babička) – Mám připomínku!

soudce (kapitán) – Prosím, ale rychle!

advokát (babička) – Tady obžalovaný ve svém volném čase prodal sopku, která nám nepatřila a dostal za to hrnek mlíka, který vyžbryndal. Kdyby nic neprodával a jen se tak procházel, nic by také nevyžbryndal a tudíž by ani neohrozil posádku a nebyla by snaha ho popravít.

žalobce (modelka) – Tak proč tu sopku prodával?

advokát (babička) – Chtěl nám pomoci.

žalobce (modelka) – Ale on nám nepomohl, on to vyžbryndal!

advokát (babička) – Trvám na tom, že kdyby se na nás vykašlal, nehrozila by mu teď smrt.

soudce (kapitán) – Má k tomu obžalovaný něco?

Karel – Vážený soude! Babičko! Modelko a poroto! Doce-la chápu vaše pobouření a nechť a plně jsem si vědom svého provinění, ovšem chtěl bych vás na něco upozornit! Mou smrtí nic nezískáte a proto sám pro sebe navrhují tento trest : Sám a zcela dobrovolně se nabízím na oplodnění své bývalé manželky, dnes bioložky, kterou jsem nemohl několik let ani vidět!

(ticho)

soudce (kapitán) – To snad přehnal, ne?

žalobce (modelka) – Nebude to větší trest pro bioložku?

advokát (babička) – Já bych vzala za polehčující okolnost to, že se obžalovaný doznal a raději ho osvobodila.

žalobce (modelka) – Vzhledem k tomu, že bývalá manželka obžalovaného je má přítelkyně, jsem také pro osvobozující rozsudek.

soudce (kapitán) – Co na to porota?

porota (unisono) – Osvobodit.

soudce (kapitán) – Obžalovaný se tímto stává nevinným!

(všichni se objímají a začínají tančit)

kapitán – V lodi zbylo ještě pivo!

(policajt donáší sud s pivem, zábava a tanec pokračují, nad planetou zní jásání, všichni blahopřejí Karlovi a někteří i bioložce)

babička – Koza má zase mlíko!

kapitán – Babi, teď nás nechte.

babička – Ale ona má opravdu mlíko, můžeme ji podojit a odletět!

umělec – Babi, neotravujte, nevidíte, jak je tu veselo?

babička – Má mlíko!

modelka – Babi, nemluvte o tom moc před kapitánem!

babička – Copak jste se zbláznili? Koza má mlíko!

policajt – Chcete pivo?

babička – Ne, koza má mlíko!

Jožka – Babi, zítra to vyřešíme, dejte si pivo a pojdte si zatančovat.

(všichni tancují)

KONEC DRUHÉHO DĚJSTVÍ

3. dějství

scéna – trup rakety stojí na břehu moře
(otvírají se dveře, vystupují kosmonauté)

kapitán – Konečně doma!

modelka – Rychle, vylezte, ať všichni vidí, že jsem se vrátila!
(lezou z rakety)

babička – Kde to jsme?

umělec – Cejtím průšvih.

kapitán – Moc nás tady nevitají.

bioložka – To je moře.

policajt – Hm, rád bych vám, bioložko, oponoval, ani nevíte, jak mě mrzí, že máte tentokrát pravdu.

Jožka – Podle přístrojů bysme měli bejt doma, ale ...

Karel – Jasně, také jsem viděl ten film.

modelka – Ale v tom filmu spadli do jezera!

babička – Jožka je dobrej pilot!

kapitán – Jelikož jsem kapitán ...

policajt – Moment kapitáne! Pokud jsme se vrátili, tak máme přece volno! Já si teď klidně půjdu koupit cigarety a vy mě můžete něco!

modelka – Já si zavolám taxi, mě to tady nebaví!

kapitán – Právě to jsem vám chtěl navrhnout ...

policajt – Jak to? Vy nám nechcete velet?

kapitán – Já? Kdepak, mám toho dost, běžte si klidně pro cigarety.

policajt – To se mi zase moc nelíbí, myslel jsem, že se budeme chvilku hádat ...

babička – Co když nejsme doma?

umělec – Ale babi! Tohle je přece moře!

bioložka – Mně se to také nezdá, je moc čistě.

Karel – Já bych se schoval.

policajt – Jdu si pro cigarety!

modelka – Mohu jít s vámi?

policajt – Klidně, ale varuji vás, žádné řeči o pleti, povolenému svalstvu na bříše, nezastřížených řasách a podobně.
(oba odcházejí po břehu moře)

kapitán – Tak co budeme dělat?

Karel – Já se schovám, něco cejtím ve vzduchu!

babička – Přepadnou nás opice!

Jožka – Hele! Podívejte se tam! Pluje sem loďka!

Karel – Už je to tady!
(běží se schovat, loďka připlouvá, vylézá z ní děda)

umělec – Karle, vylez! To je jen nějaký děda.

děda – Dobrý den.

kapitán – Dobrý den.

děda – Chytl jsem takovouhle rybu!
(ukazuje rukama obrovskou rybu)

bioložka – To muselo být krásné!

umělec – A sežrali vám ji žraloci ...

děda – Kruci! Jak to víte?

umělec – Četl jsem to jako malej kluk.

děda – Tomu nevěřím!

umělec – Jo, a trvalo vám to hrozně dlouho, ten boj se žraloky a na pobřeží vás očekává malej kluk.

děda – To sedí, akorát jsem asi přistál někde jinde.

babička – Kluka nemáme, jen kozu, mouchu ...

děda – Co je tohle?
(ukazuje na raketu)

kapitán – Raketa.

děda – Vypadá hloupě.

Jožka – No dovolte! Raketa přece nemůže vypadat hloupě.

děda – A vypadá!

kapitán – Tak tohle bysme měli. Tenhle děda má pro nás nulovou hodnotu.

děda – Moment! Jak to můžete tvrdit?

umělec – Kapitán si myslí, že když si myslíte, že raketa vypadá hloupě ...

děda – Chytl jsem takovouhle rybu!

babička – To je zajímavé.

děda – Rval jsem se s ní tři hodiny!

kapitán – My jsme se zase právě vrátili z kosmu, chodili jsme po planetě a Karel tam prodal sopku.

děda – Proč jste tam letěli?

kapitán – No ..., to vlastně nevíme.

děda – Vy jste letěli tak daleko a nevěděli jste proč? To já, když vyjždím na moře, vždycky vím, proč.

umělec – Abyste chytal ryby ...

děda – Jasně, nejsem přece padlej na hlavu!

babička – My také nejsme padlí na hlavu.

děda – Jen aby!

kapitán – Poslyšte, kam se tady dá jít?

děda – Jak to myslíte?

kapitán – No, kde je nějaká hospoda, telefon, ženský ...však vy víte, co myslím.

děda – Už jsem vám řekl, že nevím, kde jsme.

kapitán – Abysme se nezdržovali, řekněte nám rychle, co víte.

děda – Jak se chytají ryby... zašívají sítě, kouří doutník ...

kapitán – Víc nic?

děda – Ne.

babička – A co láska?

děda – Když jsem bejval mladý, dost často jsem o tom přemýšlel.

Jožka – Nechte toho, musíme něco udělat!

bioložka – Podívejte se! Táhle!

Jožka – To je přece policajt s modelkou!

(přibíhá modelka a policajt s novinama)

policajt – Podívejte se, co píšou!
(hodí jim noviny k nohám)

babička – Píšou tady, že mají všichni lidé odejít ...

kapitán – Kam?

babička – Pryč.

kapitán – No ale kam, pryč?

babička – Lidé mají vyklidit Zemi.

Jožka – To je hloupost, kdo to píše?

babička – Podepsali to všechny vlády světa, lidé mají odejít, protože prej nějaký blbec prodal Zeměkouli a nový majitel tady chce mít klid.

kapitán – Tomu nerozumím!

babička – Píšou, že na Zemi se vždy, až na pár výjimek v historii dodržovalo soukromé vlastnictví a že teda ten nověj kupec má právo, abysme odešli, když je to teď jeho.

modelka – Ale to je nespravedlivé!

policajt – Proč? Když od někoho koupíš auto, taky nemáš zájem na tom, aby ti tam, třeba na zadních sedadlech nechal nějaký děcko. Koupila jsi auto, tak ho chceš mít přece jenom pro sebe!

kapitán – To by mě teda zajímalo, kdo tu Zemi koupil a co za ni musel dát.

babička – Prej ji koupil nějakěj ufonskej policajt za baterku.

kapitán – Za baterku?

bioložka – Já to věděla ...kde je Karel!

všichni – Karle! Vylez!
(otevírají se dveře od rakety a vystupuje maminka kapitána)

kapitán – Mami! Kdes byla?

máma – Ztratila jsem se ve strojně, ale už je to dobrý.
(vylézá Karel z úkrytu pod raketou a provinile se k nim šourá)

- kapitán – Co máš v té kapse!
(Karel vytahuje baterku)
- kapitán – Panebože, Karle! Proč za baterku?
- Karel – Když on nic jiného u sebe neměl ...Lidi, pochopte mě! Nic jiného neměl a já měl děsnou chuť uzavřít nějaký obchod.
- kapitán – Za baterku!
- babička – Zasloužil bys pár facek!
- bioložka – Víš kolik miliard lidí teď bude muset odejít?
- policajt – Já se ale fakt divím, že na to ty vlády přistoupili, přece nejsou blbí! Kdyby se tomu ufonovi vysmály a dali mu třeba stavebnici lega, mohl to nechat bejt.
- babička – To je těžký, zákon je zákon. Ještě tady píšou, že se všichni lidi mají napřed shromáždit v Evropě, protože ten ufon si chce postavit v Americe chatu a že postupně mají lidi odletět, prej, když si to tu koupil, tak nechce, aby mu tu planetu někdo pořád zasviňoval, chce to tu mít čistý, že prej má dvě děti, který trpí alergií.
- policajt – To se mu nepodaří ...
- babička – Píšou, že zákony se mají dodržovat a už nasadily vojsko a policii.
- kapitán – Karel nám prodal Zemi za baterku, tak se snad budeme muset zase sebrat a letět pryč! Já se z toho zblázním!
- Karel – Když on neměl po ruce nic jiného.
- bioložka – Tobě nevádí, že miliardy lidí ..., co miliardy, ale i třeba tady babička, bude muset odletět?
- děda – Vy jste teda pěkní grázlové! Co já budu dělat v kosmu, umím spravovat jenom sítě a kouřit doutník!
- kapitán – V raketě je rádio! Já ho donesu, třeba tam budou něco hlásit.
(přináší rádio, zapíná ho)
- rádio – Vážení! Situace je vážná! Musíme bohužel opustit naši planetu kvůli jednomu neuváženému občanovi! Pokud mě ten kšteftař slyší, chtěl bych se ho zeptat, jestli mu ta baterka aspoň svítí!
- Karel – Má vybité baterie ...
- rádio – Právě jednají prezidenti z nejvyspělejších zemí s novým majitelem a snaží se ještě jednou zvrátit jeho rozhodnutí ... doufejme ...ne, vážení, právě se dozvídám, že nepořídili, ufon trvá na vyklizení planety a prej si sebou máme vzít i všechny krámy, co nám patří. Vážení, vidím, jak dav prezidentů vychází z Bílého domu se svěřenými hlavami. Jak jsem se dozvěděl, pouze jeden prezident, nejmenované země, navrhoval, jestli by toho uфона nemohla odprásnout třeba FBI. Všichni se za tohoto muže stydíme, jsme přece civilizovaná planeta a použít sílu, k tomu se odhodlá jen zbabělec. Tak tedy platí mobilizační plán, jak byl navrhnut ...obyvatelé z Jižní Ameriky se shromáždí v Anglii, Číňané ve Francii, arabové v Německu ...
(kapitán vypíná rádio)
- babička – A my půjdeme kam? Proč jsi to vypínal? Já jsem z Hodonína!
- kapitán – Babi, evropané zůstávají v Evropě.
- modelka – Já mám nápad!
- umělec – No, jo, to zase bude věc!
- modelka – Ať Karel zkusí tomu ufonovi střelit zpátky tu baterku, když je takovej kšeftman ...!
- děda – Jo, a já bych mu k té baterce klidně přihodil síť.
- kapitán – Dědo, ta síť to nevytrhne, já jsem přesvědčenější, že prezidenti nabízelí ufonovi minimálně jeden kontinent ...
- umělec – No co, ať to Karel zkusí ...
- bioložka – Ale jak se spojí?
- kapitán – Přes vysilačku v raketě.
- Karel – To bude těžké! Musím se dostat do formy ...
(začíná cvičit, potom odchází s kapitánem do rakety)
- babička – Panebože, ať se mu to podaří! Už jsem stará na nějaký nový planety, mně by stačila moje zahrádka v Hodoníně ...
- umělec – Když si představím, že bysme měli zase letět a přitom došlo pivo ...

Jožka – Odletět bude problém, koza nemá mlíko ...
modelka – On to dokáže.
(Karel vychází s kapitánem z rakety)
kapitán – Posílají sem křižník s ufonem,
děda – Teda Karle, ty seš dost vážená osoba.
umělec – Ne, je to prevít!
Karel – Tak se na mě už nezlujte, já už to víckrát neudělám.
Jožka – To je jasné, že ji už podruhé neprodáš, stačí, kdybys ji koupil zpátky.
modelka – Měli bysme se upravit, na tom křižníku budou jistě moc důležitý lidi.
děda – Já nemám co.
babička – Jdu nakrmit kozu, mě důležitý lidi vždycky nudili.
bioložka – Podívejte se! Táhle!
Jožka – Už plují!
(Karel se procvičuje)
kapitán – Jak na něho půjdeš?
Karel – Ještě nevím, to poznám, až ho uvidím.
babička – Určitě bude na tebe připravený.
Karel – Právě, nebude to asi žádná sranda.
(přichází ufon a dva prezidenti)
Karel – Ahoj.
ufon – Ahoj.
Karel – Nějak jsme to přepískli, že jo?
ufon – Ani se mi nezdá.
1 prezident – Pane Karle, tohle je velmi vážná věc, mohl byste se trochu více soustředit?
Karel – Klídek, vím, co dělám.
2 prezident – Pane Karle, celá planeta vás sleduje!
děda – Kdepak, v raketě mají ještě kozu a muchu!
ufon – Tak vo co, Karle, jde? Snad by ses nechtěl cukat?

Karel – Ale vůbec ne, trochu mě štve, že v tý baterce došly baterky, kdybych to věděl, moc bych se do toho kšeftu nehrnul.
ufon – V každé baterce dojdou někdy baterky.
Karel – Ale v té tvoji došly okamžitě!
1 prezident – Pane Karle, soustředte se, prosím, na podstatu problému!
Karel – Šak co dělám? Ale jestli mi do toho budete remcat, jdu od toho.
2 prezident – Ne! Pane Karle, klidně pracujte, na nás neberte ohledy.
ufon – Vypadáš pořád stejně.
Karel – Ty taky.
ufon – Je tady trochu teplo, tam, kde si stavím čajdu, je líp.
Karel – Hm, to máš dobrý ...budeš mít hezký klídek ...
ufon – To víš, nemám zájem, abych na dovolené poslouchal nějaké žvaněné lidi.
Karel – Ty na Zemi nebudeš bydlet stále?
ufon – Blázníš? Mám to daleko do práce, počítám, že tak dvakrát do roka se sem dostanu.
Karel – Co zvířata?
ufon – Ty mi nevaď, nechám si je tady, nemluví pořád jako lidi a taky jsou čistotnější.
Karel – Hele, ufone, sice jsi koupil Zemi, ale Země bez Měsíce nemá cenu.
ufon – Vidíš, to mě nenapadlo.
Karel – Co bys dal za Měsíc?
1 prezident – To snad ne!
ufon – Další baterku už nemám ...
2 prezident – Pane Karle, máte se pokusit koupit Zemi zpátky, a ne prodat Měsíc!
umělec – Nechte ho, ano? Nikdo z nás nepochopí, jak na to Karel musí jít.
1 prezident – Já bych na to šel líp!

umělec – To těžko. Dokázal jste prodat Zemi?
1 prezident – To zrovna ne ...
umělec – Tak se neplete profesionálovi do řemesla.
ufon – K čemu je ten Měsíc?
Karel – Když nastane noc a je tma, bude ti svítit na cestičku.
ufon – To je všechno?
Karel – Ne, o Měsíci se také píšou básně ...
ufon – Od puberty už žádné nepišu.
Karel – Na Měsíc se krásně kouká a ...nemáš náhodou blízko své chaty nějaké jezero a nebo rybník?
ufon – Mám.
Karel – Tak vidíš! Jezero bez toho, aby se v něm zrcadlil Měsíc, je na nic.
ufon – To jako myslíš, že kdybich si nekoupil Měsíc, že by to jezero nevypadalo tak hezky?
Karel – Jistě, bez Měsíce by bylo nudný.
ufon – Ale to jsi mi předtím neřekl!
Karel – Taky Slunce bys potřeboval koupit.
ufon – To je to, co svítí přes den?
Karel – Ano. Pokud ti nepatří Slunce a Měsíc, je ti Země k ničemu.
ufon – Kolik by to stálo, ten Měsíc se Sluncem?
1 prezident – On se zbláznil!
2 prezident – Pořád chce hrabat víc a víc!
Karel – No, Měsíc je už vychladlejší, ten bych ti střelil za babku, ale Slunce bude drahý ...
ufon – Kolik?
Karel – Za Měsíc chci nové baterky do baterky a za ...
1 prezident – Je to blbec!
2 prezident – Nechápu, jak je možné, že tento člověk ovlivní život miliardám lidí!
Karel – za Slunce bych chtěl nové rifle.
ufon – To jako gatě?

Karel – Ano, ale originálky, žádný šunky, který se po prvním vyprání srazí!
ufon – Myslím, že je to solidní nabídka, Amerika je teď prázdná a zůstalo tam spousta zbytečných hader, bude ti stačit, když ty baterky a gatě dostaneš zítra?
Karel – Jistě, mám čas, ovšem musíme sepsat smlouvu.
1 prezident – Kdyby Levi Strauss tušil, že se za jedny jeho gatě prodá Slunce, asi by se zbláznil.
babička – Jen ho nechte, Karel ví, co dělá.
2 prezident – Ale jestli je to blázen, tak ho nebudeme moct ani popravit ...a mám takové tušení, že kdyby nějaký soud tohle řešil, určitě ho bude považovat za blázna, normálně ho osvobodí na základě paragrafů do ústavu a ...
umělec – Země s Měsícem a Sluncem bude tady proto, aby jakýsi celník měl kde pobývat na dovolené.
ufon – Proč bysme měli sestavovat smlouvu na papíře? Nestačí ti mé slovo?
Karel – Ale jistě, důvěřuji ti, ovšem znáš to, náhodou na ty gatě zapomeneš, protože ti chatku odnese tajfun ...
ufon – Co?
Karel – Silný vítr, který převrací auta a odnáší baráky.
ufon – To tady je?
Karel – Jistě, nebo přijdou deště a nebo ti zboří komín meteor...
ufon – To se mi nelíbí.
Karel – Klid, možná budeš právě pryč.
ufon – To se mi nelíbí...
Karel – Kdyby ses nechal pojistit ...
ufon – To znamená co?
Karel – Necháš si tady pojišťovány a každý měsíc jim něco zaplatíš a když ti vítr odnese chatku, dostaneš náhradu.
ufon – To bych si musel nechat na Zemi pojišťovány?
Karel – Bylo by to prozíravé.
ufon – Dobře.

(otočí se na prezidenty)

ufon – Ať tady zůstanou pojišťováci!

1 prezident – Je jich asi pět milionů ...

ufon – Tolik?

Karel – Čím více pojišťovákům budeš platit, tím větší náhradu dostaneš.

babička – Kapitáne, kde máš maminku? Nikde ji nevidím.

kapitán – Asi se zase ztratila.

babička – Co se ztratí, může se ještě najít!

ufon – Ať teda tady zůstanou všichni pojišťováci!

Karel – Pojišťováci tady zůstanou, když tu necháš také jejich rodiny, to znamená, že zde musejí zůstat i učitelky v mateřských školách, učitelé na vyšších školách, strážníci, vojsko, kdyby se chtěli pojišťováci prát, lidé kolem časopisů, aby ženy pojišťováků měly co číst, televize, kanalizační čety, pěstitelé tabáku ...

ufon – Vlastně všichni ...?

Karel – Ano. Pojišťováci si zvykli na pohodlný život.

ufon – Ale to znamená, že vaše civilizace je založena na tajfunu.

Karel – Jak to?

ufon – Kdyby nebyli pojišťováci potřební, ostatní lidé by neměli co dělat.

babička – Prostitutky tady nech také, pojišťováci je budou určitě potřebovat.

ufon – Dobře, zeptám se jinak, koho pojišťováci nepotřebují?

kapitán – Já bych řekl, že potřebují všechny ...až na prezidenty.

1 prezident – To je omyl! Bez nás, by nevycházeli ani noviny, možná snad sportovní příloha, a noviny jsou hrozně důležité, protože pojišťováci nemají čas číst knihy a nejrady v novinách čtou o prezidentech.

ufon – Dobře, ať tady zůstanou všichni, ale musejí být po tichu!

Karel – Lidí se teda mohou vrátit a já navíc dostanu baterky do baterky a nové gatě!

ufon – Platí!

(ufon vydává příkazy prezidentům)

1 prezident – Vypadal jako blbec, ale zase na druhou stranu asi tak blbej není.

2 prezident – Já si myslím, že blbej je, protože prodat Měsíc za dvě baterky nemá v kosmu obdobu. O Slunci za gatě ani nemluví, ale co se týče Slunce, je mi to fuk, klidně ho mohl střelit za sichrhajsku.

babička – Podle mě je chytřej, když se mu podíváte na gatě, tak zjistíte, že si udělal na koleně díru. Sichrhajška by mu pomohla jen chvilku.

1 prezident – Když je tak dobrej, proč nekoupil Zemi zpátky?

babička – Nestačí vám, že nemusíte vyklízet?

1 prezident – Ale ano, to je fajn, jenomže nám Země stále nepatří a co budou lidi dělat? Čím se budou bavit, když nebudou moct kšeftovat, protože jim tady nic nebude patřit, vždyť veškerý vývoj ja založenej na obchodu! Lidí zdegenerujou!

babička – Jen počkejte, Karel to nějak zařídí.

Karel – A co takhle Mars? Nechceš ho?

ufon – Mně je to fuk, klidně bych ho koupil, ale co s ním?

Karel – Pro výzkum. Abys ho mohl zkoumat.

ufon – Hele, mě jde o dovolenou, někde na pár dnů spočinout a o nic se nestarat. Ten Měsíc a Slunce beru, to chápu, něco musí svítit přes den a něco v noci, ale Mars prodej někomu jinému.

1 prezident – Já nechápu jednu věc, jak je možné, že ten Karel prodává planety?

2 prezident – Třeba by to udělali všichni, kdyby je to napadlo.

1 prezident – A co zákony?

2 prezident – Je to podle zákonů.

babička – Vaše zákony jsou nedokonalý, vůbec nepočítají s tím, že by někdo koupil celou planetu a ne jenom třeba louku.

1 prezident – Ten Karel bude ale na daních pěkně solit!

umělec – Za prvé nebude mít komu a za druhé, i kdyby, tak to bude maximálně čtyřicet procent ze dvou baterií,

což je asi půl dolaru za Měsíc a za Slunce by to možná vyšplhalo na pět, ale nechtěl bych se unáhlit.

Karel – Uvědomuješ si, jak jsou všichni nervózní z našich kšeftů! ufon – Ano, všimnul jsem si a zdá se mi to legrační, protože jako celník, mám plat hluboko pod průměrem. To můj brácha, který dělá ve fabrice, ten by mohl koupit celou vaší galaxii. Klidně by ti nabídl dvě baterky a troje gatě.

Karel – Troje gatě jsem nikdy nepotřeboval, vždycky jen jedny.

ufon – Chápu, troje gatě dělají dojem, že jseš tlustej.

Karel – Právě.

ufon – Ale ty kapsy ...

Karel – Hele, mít šest kapes byl vždycky můj sen.

ufon – Můj taky.

Karel – Ale to jsou kapsy jenom vpředu! Vzadu by jsi měl taky šest!

ufon – To není možné!

Karel – Tak si to spočítej ...třikrát dvě vpředu a třikrát dvě vzadu.

ufon – Dvanáct!

Karel – Ano.

1 prezident – Mně se to snad jen zdá!

2 prezident – Opravdu, naposled jsem řešil problém v Ugandě, půl milionu mrtvejch a teď, když jde o miliardy, musím poslouchat, jak dva chlapi násobí kapsy na gatích.

babička – Jen je nechte, Karel je pašák, já mu důvěřuji.

Karel – Nechceš mi dát kontakt na bráchu?

ufon – Ne, on by mi to vyfouk.

Karel – Taky potřebuje chatičku na dovolenou?

ufon – Taky.

kapitán – Podívejte se támhle! Jde sem slepice!
(všichni se otočí)

ufon – Co to je?

Karel – Slepice, je to pták a snáší vajíčka.

ufon – Jaká vajíčka?

Karel – Taková bílá, kulatá, jedí se.
(slepice k nim dojde)

děda – To je přece Kateřina! Moje slepice!

ufon – Ať snese vajíčko!

Karel – To se nedá nařídit, musíme počkat.

ufon – Tak si počkáme ...

1 prezident – Tomu nerozumím!

babička – Když chce Karel čekat, až slepice snese vajíčko, musíme čekat.

2 prezident – Jsem prezident! Přece nebudu čekat, až slepice snese vajíčko!

bioložka – Když si všichni čupneme, možná to uvidíme.

modelka – Já si nečupnu, při čupání se mi vždycky objeví jeden špek na bříše.

policejnt – Kdo chce, ať si čupne, kdo nechce, ať stojí!
(všichni si čupají, jen modelka stojí, čekají, najednou slepice snese vajíčko)

ufon – To je nádhera! Ať to udělá ještě jednou!

Karel – Další snese až zítra.

ufon – Tu slepici chci!

Karel – Klidně, prodám ti ji za Zemi.

děda – Moment, jak to? Slepice je moje a já ji nikdy neprodám!

1 prezident – Neblázněte, dědo!

2 prezident – Dám vám za ni celou slepičárnu!

děda – Ale tohle je moje Kateřina!

ufon – Jsem pro. Země s lidma je pro mě nanic, tenhle pták je lepší.

děda – Kateřinu nedám!

Karel – Tak vás dědo vyměníme za Měsíc a Slunce.

ufon – Ale já dědu nechci! Já chci jen slepici!

Karel – Buď slepici s dědou a nebo nic!

děda – Moment, vy mě přece nemůžete prodat.

Karel – Můžu.

děda – Ale to nejde!

1 prezident – Rozmyslete si to dědo! Tady jde o vyšší zájmy.

děda – Byli byste jako otrokáři!

babička – Dědo, já vás docela chápu, také jsem měla kočku a za nic na světě bych ji nevyměnila, ale potom ji přejelo auto, a bylo to.
(děda se otočí a pláče)

babička – Dědo, jestli by vás to potěšilo, tak mám v Hodoníně domek ...mohli bysme to zkusit dohromady ...

děda – Bez Kateřiny?

1 prezident – Vystrojíme vám nádhernou svadbu ...

děda – Ale musí tam bejt hasičské auto!

2 prezident – Budou tam dvě!

děda – A co rybolov?

babička – Je tam rybník.

ufon – Tak co?

Karel – Vezmi si tu slepici a zmizni.

ufon – Ovšem pokud mi ke slepici nedáte dědu, zůstane mi Měsíc i Slunce ...

Karel – Nech si je!

1 prezident – Jak to vysvětlíme národům?

Karel – Ufone, můžou se na Měsíc a Slunce lidi dívat?

ufon – Klidně ať se dívají, to mi vadit nebude.
(ufon si bere slepici a nasedá do rakety, děda se objímá s babičkou, modelka s bioložkou pláčou, prezidenti potřásají Karlovi rukama, umělec s policajtem tancují, kapitán hledí k obzoru)

kapitán – Mě by docela zajímalo, jakej měl ten náš let vlastně smysl a kde je asi zase maminka?

babička – Možná se ztratila, ale co se ztratí, může se klidně najít!
(z rakety vystupuje opět maminka kapitána a vede kozu)

maminka – Byla moc smutná, tak jsem ji vzala ven.

bioložka – Jak to smutná? Měla tam přece mouchu!

maminka – Jednu mouchu jsem zabila, otravovala kozu.

modelka – Ony se měly rády!

kapitán – Mami! Ty jsi zabila koze mouchu?

maminka – Nevěděla jsem ...

Jožka – Ještě kdybych tak našel svého nevlastního bratra!
(policajt si vysleče tričko)

policajt – Je tady nějaké horko ...

bioložka – Má na zádech bradavici!

Jožka – Ukaž! Nejsi ty náhodou můj nevlastní bratr?

policajt – Jsem.
(objímají se)

umělec – Hlavně že všechno dobře dopadlo.

Kapitán – Ale mě by opravdu zajímalo, jakej měl ten náš let smysl!
(prezidenti kývnou na kapitána a něco mu zašušejí)

kapitán – Vážení ...náš let ...měl za úkol zjistit ...jak dlouho vydrží moucha v kosmu!

babička – Tak proto ta koza!

kapitán – Ano, koza tam byla pro mouchu, aby se moucha nenudila a ne naopak, jak jsme si zprvu mysleli.

policajt – A my?

kapitán – Aby nechcípla ta koza.
(padá opona)

KONEC 27. 6. 1998 – 11. 4. 2000

Program vydalo
Národní divadlo moravskoslezské,
příspěvková organizace statutárního města Ostrava,
Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
www.ndm.cz

Ředitel Jiří Nekvasil
Šéf činohry Peter Gábor

Redakce programu Marek Pivovar
Výtvarné zpracování programu a plakátu, sazba Lubomír Šedivý
Fotografie ze zkoušky Radovan Šťastný

Tisk Ringier Axel Springer Print CZ a. s.

Nositelé autorských práv k dílu zastupuje
Národní divadlo moravskoslezské.

Činnost Národního divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,
je financována z rozpočtu města Ostravy.

Aktivity NDM jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky
a Moravskoslezským krajem.

ISBN 978-80-87650-12-7

www.ndm.cz

OSTRAVA!!!

Kapitán Tomáš Jirman netuší, kam letí a proč. Ale náladu neztrácí.

Bíložka Renáta Klemensová se z hibernace probouzí jen pozvolna,
ale brzy bude vše jinak...

Renáta Klemensová a Tomáš Jirman v debatě
s Umělcem Janem Fišarem.

Tomáš Jirman, Renáta Klemensová a Jan Fišar řeší zapeklitou situaci; jak může být šířka větší než délka?

Kapitán Tomáš Jirman probudil Modelku Ladu Bělaškovou. Jestli jí vetřelci ukousnou hlavu, bude úplně nemožná.

Karel, jehož ztělesňuje František Večeřa, mezi Tomášem Jirmanem a Janem Fišarem plánuje neuvěřitelný obchod; prodá planetu jménem Země.

Babička Alexandra Gasnárková se nezdá.
Nejstarší řemeslo jí není cizí...

Policajt Petr Houska (uprostřed) má problém: úplatky samozřejmě přijme, ale jak velké?

Babička přemluvila Modelku i Bioložku, aby obšťastňovaly pány...

Kdo je ten podivný pán v levém horním rohu? To on vypravil vesmírný koráb, jehož posádka nemá tušení, kam letí a proč!

Přišel Ufon Jiří Sedláček. Je skoro jako člověk, jen se tu a tam musí zastrčit do zásuvky.

Tohle smrdí. Kapitán nemá řidičský průkaz a Ufon je nemilosrdný.
Možná, že pivo ho obměkčí.

Celkový pohled. Nevěstinec, lidově bordel, začal fungovat.

Bložka Renáta Klemensová řeší s Babičkou Alexandrou Gasnárkovou zapeklitost lidských osudů, Umělec Jan Fišar se zájmem přihlíží.

Napravo Marie Logojdová jako Maminka. Přinesla Kapitánovi do vesmíru svačinu.

Tři nejvlivnější světoví prezidenti Dalibor Dufek, František Strnad a Robert Finta přišli orodovat: opravdu musí všichni lidé opustit planetu?